

Ян ван Хелсинг

Не пишай
тази книга!

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам сърдечно да благодаря на Клаус Дона, който ми позволи да използвам някои впечатляващи експонати от неговата изложба *Unsolved Mysteries* (www.unsolved-mysteries.net). Благодарност изпитвам и към господин Уве Зелке, преводач и издател на проф. д-р Ернст Мулдашев, чиито изследователски резултати ще предизвикват сензации и в бъдеще.

Благодаря искрено на Хелма Хинтерщюсер (*Bussi!*), която също се оказа спусък за книгата, както и на семейството и приятелите ми - за вниманието, което проявиха, докато я пишех, и най-вече - на баща ми, за неговите критични импулси и инициативи.

Благодаря на скъпата Аня - за редакторската работа, както и на приятеля ми Волфганг Сипински, който през всичките години - включително и трудните, беше до мен и чийто (понякога много търговски) начин на мислене винаги ми е помагал.

Не на последно място искам да благодаря на всички читатели, с които вече изминахме дълъг път - както емоционален, така и в духовно-спиритуално отношение (знаете какво искам да кажа), защото без вас нямаше да съм този, който съм днес.

Ваш

МАТРИЦА НА КНИГАТА

Как така?	9
По каква причина?	17
Защо?	20
Който не пита, си остава глупав.....	26
<i>Глава 1</i> Свят, изпълнен с чудеса	35
<i>Глава 2</i> Граф Сен Жермен - мъжът, който знае всичко и никога не умира!	37
<i>Глава 3</i> Тайните на Хималаите	59
<i>Глава 4</i> Битие - игралното поле на Боговете	86
<i>Глава 5</i> Шумерските клинописи	93
<i>Глава 6</i> Ковчегът на завета.....	120
<i>Глава 7</i> Тайното знание на тамплиерите.....	135
<i>Глава 8</i> Кой беше Нострадамус?.....	150
<i>Глава 9</i> В какво се превърнаха рицарите тамплиери и текстовете от Атлантида?.....	152
<i>Глава 10</i> <i>Новият световен ред</i>	160
<i>Глава 11</i> Космическите закони	193
<i>Глава 12</i> Кой е виновен за болестта ми?	209
<i>Глава 13</i> Съществуват ли тъмни сили?.....	216
<i>Глава 14</i> Супер-децата от Китай	239
<i>Глава 15</i> Страхувате ли се от <i>Новия световен ред</i> ?	249

<i>Глава 16</i>	Силата на децата	260
<i>Глава 17</i>	Граф СенЖермен и аз.....	265
<i>Глава 18</i>	За какво ми е всичкото това знание?	277
<i>Глава 19</i>	Ние манифестираме.....	281
<i>Глава 20</i>	Можете ли да си представите, че сте несметно богати?	285
<i>Глава 21</i>	Най-добрият път към успеха.....	288
<i>Глава 22</i>	Бог е благоразположен!	294
<i>Глава 23</i>	Супер свят - всъщност	298
<i>Глава 24</i>	Моят договор със Създателя.....	306
<i>Глава 25</i>	Извинете, но това е <i>моят</i> живот!	309
<i>Глава 26</i>	Проблемите са мои приятели!	315
<i>Глава 27</i>	Изправи се пред проблема!	318
<i>Глава 28</i>	Нека желанието ти се изпълни!.....	322
<i>Глава 29</i>	Това е знак!.....	330
<i>Глава 30</i>	Ура - аз творя себе си!.....	333
<i>Глава 31</i>	Това ме илюминира!	335
<i>Глава 32</i>	Принципът на засмукването.....	341
<i>Глава 33</i>	Нищо повече не ме задържа!	347
ПРАКТИКАТА: Аз съм малък Бог		350
Литература и източници		351
Указания за снимките		354

КАК ТАКА?

Как така го направихте?

Защо посегнахте към книгата, след като Ви предупредих?

Да не би да имате собствено мнение и не винаги да сте съгласни с всичко? Или сте някой, който не се примирява и често прави обратното на това, което му казват, дори и на работното място? Ако шефът Ви каже, че иска нещо от Вас, ще го направите ли? А когато сте с партньора си? Отново ли постъпвате обратно на очакванията? А в спортния клуб, в партията или където и да било другаде?

Или просто сте любопитен? Наистина, не е изключено тази книга да съдържа нещо, което все още не знаете. Признавате ли - въпреки твърдите си убеждения за живота и бъдещето - че все пак тайно се надявате съдбата още веднъж да Ви се усмихне и да се случи нещо неочаквано, което да наруши еднообразието?

И някой, който като горска фея-магьосница да сбъдне най-жадувано желание от детството Ви? Или изведнъж в живота Ви да нахлуе това, което винаги му е липсвало - успех, щастлив брак, дългоочакваното здраве, възможност да узнаете тайните на битието...? Или най-накрая да намерите обяснение по каква безумна причина сте тук на тази планета, заобиколени от истински луди?

Наблюдават младежите, които минават под прозореца, и си мислите, че всичко отива на зло; поглеждате към банковата си сметка и Ви призлява; настроението на работното мяс-

то е близо до точката на замръзване и бихте се зарадвали да видите местните политици приковани на позорния стълб...

Животът там навън, а и в самите Вас все повече излиза от контрол. Защо? Как така Вие не можете да промените нищо?

Напротив, можете - и онова неочаквано, което желаете, ще се случи!

Държите тази книга, а вероятно днес имахте намерение да правите нещо съвсем различно. Само по някакво стечение на обстоятелствата се озовахте тук, и какво? Виждате този особен, наистина прекалено особен екземпляр.

Ама че измислено заглавие! Кой ли реши да озаглави книгата си така!?

Това съм аз; някой, който преди също мислеше, че не може да промени нищо: докато не подписа договор със Създателя си и не го помоли да обясни живота пред неговото Творение - но не с думи, а чрез самия живот. И оттогава пътува по нашата планета - за добро и зло, за пари и бедност, за любов и ненавист. Този някой, моята скромна особа, Ви мисли доброто (като някой родител, който предлага съвет на детето си с надеждата, че то няма да попадне в същия капан като него) и иска да сподели с Вас преживяванията и познанията си, част от които със сигурност ще поискате да интегрирате в живота си... Какво ще изберете Вие, не е моя работа - но има и деца, които помнят съветите на родителите си...

Как мислите, дали представата Ви за света наистина се основава на *собствените* Ви опитности? Ще издържи ли един по-сериозен изпит? Или много от нещата са попрочетени?

Запитайте се. И бъдете абсолютно искрени - нали аз не мога да Ви чуя...

Наистина ли вярвате на глупостите, които от деца се опитвах да Ви набият в главата - например, че човек е произлязъл от маймуната, или че строителите на пирамидите са търкаляли каменните блокове (толкова тежки, че днес едва ли има машина, която може да ги повдигне) на дървени валове? Питали ли сте се защо флагът, уж издигнат от американците на Луната, се вее на вятъра, въпреки че NASA иска да вярваме, че на Луната няма атмосфера и следователно не може да има никакъв вятър? Никога ли не сте си зада-

вали въпроса защо в Германия съществува закон за защита на конституцията, когато ние изобщо нямаме конституция? Мислили ли сте някога защо нашият основен закон не се казва „Конституция на република Германия“, а „Конституция за република Германия“?

Повярвахте ли на всичко, което нашите „освободители“ закотвиха в историческите книги - на принципа *историята се пише от победителите* - въпреки че за родителите и пра-родителите Ви нещата стояха съвсем различно и в крайна сметка те са свидетели на събитията. На кого вярвате повече? И защо...?

Тези, които вникнаха в предишните ми книги и изследваха интензивно въпроси от подобен характер, вероятно натрупаха достатъчно ъндърграунд-знания. За съжаление обаче, не знам дали всеки читател познава материята и затова моля „инсайдерите“ за снизхождение, в случай че следващите страници съдържат неща, които вече са им известни.

Нека отново погледнем към „общото здание“ - след като всички държави са дълбоко задължени, неизбежно следва въпросът: „Към кого всъщност?“

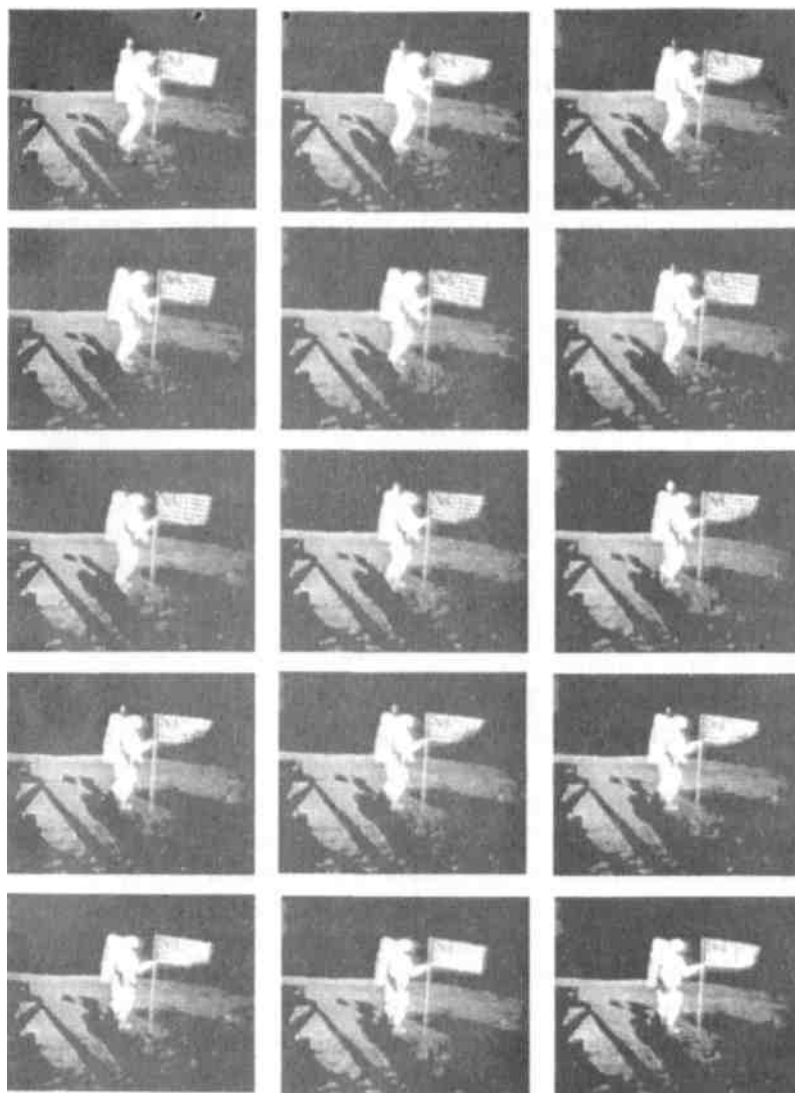
Знаете ли, че САЩ не разполага със собствена валута, а вместо това доларът се заема от FED¹, *частната* емисионна банка на Америка? Известно ли Ви е, че поземлената собственост на всичките Съединени щати от десетилетия е ипотекирана в нея? Ще цъкнете ли с език?

Вероятно едва сега разбирате какво означават думите написани в *Süddeutsche Zeitung* преди президентските избори в САЩ: „*Няма значение дали Джордж У. Буш или Ал Гор ще стане президент - шеф на емисионната банка е Алан Грийнспан...*“

Известно ли Ви е, че малко преди да бъде убит, Джон Ф. Кенеди искаше да приеме закон, вследствие на който САЩ трябваше да има в бъдеще собствена валута? Както знаем, той беше застрелян. „Случайност“ ли е факта, че след стъпването си в длъжност първата от всички промени на заместника Линдън Б. Джонсън бе да отмени точно този законопроект за въвеждане на „истински“ долар, независим от Федералния резерв?

Така е, приятели...!

¹ Федерален Резерв на САЩ - бел. прев.

Изображение 1: Въпреки изявленията на NASA, че на Луната няма въздух, знамето се развява на вятъра. Защо NASA лъже? Дали данните за Луната не отговарят на истината, или американците никога не са били там - а само в някое студио?

Наистина ли повярвахте на информацията, че Юрген Мьолеман¹ се самоуби, или че Алфред Херхаузен, тогавашният (1989 г.) председател на *Deutsche Bank* и съветник на Хелмут Кол, беше убит от RAF²?

Само няколко дена преди трагичното събитие в интервю за *Wall-Street-Journal* Херхаузен оповести плановете си за възстановяването на Източна Германия. За десет години тя трябваше да се превърне в най-развиващата се индустриална европейска държава. Той говореше за опрощаване на дълговете на Третия свят. Същото заяви и през 1988 г. на конференция на Билдербергерите - срещата на най-големите икономически магнати на Западното полукълбо.

Не се ли учудихте от факта, че взривът - задействан от фотоклетка - би могъл да постигне целта си, само ако автомобилът на Херхаузен премине през него *първи*, т.е. че планът не е бил осуетен от никоя друга кола, движеща се пред неговата? Една седмица след атентата бившият президент на Федералната служба за защита на конституцията д-р Рихард Майер обясни пред германския Бундестаг, че първият автомобил от конвоя на Херхаузен, състоящ се по принцип от три превозни средства, е бил отклонен.

От кого, нима от RAF?...

Изобщо доверявате ли се на правителството и на политиците?

Защо тогава продължавате да гласувате?

Аха, значи сте християнин? Вярвате, че Исус наистина е съществувал? О кей - и освен това сте убедени, че Мария е била девица? И че Исус е ходел по водата...?

Или може би сте евреин? Непреклонен сте, че Създателят на всяко битие, Творецът на тези милиарди Слънчеви системи лично се е явил пред някой си господин Мойсей на една могила в Палестина, за да му тикне в ръцете две каменни плочки?

Съвсем сериозно - бихте ли го потвърдили пред широка аудитория?

¹ Немски политик от Демократическата партия - бел прев.

² **Rote Armee Fraktion** - германска, ляво-екстремистка терористична организация - бел прев.

Ах, вие сте мюсюлманин? М-да, тогава се питам дали наистина мислите, че Вашият Аллах намира за нормално клиторите на момичетата да се изрязват, жените да вървят винаги зад мъжете, а на самоубиеца да се обещава награда на небето?

А не сте ли един от тези, които се присмиват на хората, преживели клинична смърт, и смятат, че могат да общуват със своя ангел-хранител?

Какво мислите за тези, които твърдят, че могат да лекуват, поставяйки ръката си над другите? Наистина ли е толкова несериозно, толкова неистинско? А как Исус е лекувал болните?

Какво мислите за хората, които казват, че всеки ден медитират по четвърт час?

Смятате ли, че е комично, когато някой се присмее на баба Ви, защото ежедневно се моли на венец от рози?

Виждаме, че ние с удоволствие даваме мнение за другите и тяхното светоусещане, поставяме под съмнение религиозните представи, дори се подиграваме с тях. Но това, в което вярваме лично - например, че Исус ходел по водата и Мария е забременяла, въпреки че останала девица - също така не е толкова непоклатимо сигурно. Не сте ли съгласни? Всъщност именно представите за света, които са ни внушени като деца, са напълно неправдоподобни, несериозни, неразбираеми и научно недоказуеми. Ако Исус днес седеше пред нас и твърдеше за себе си това, което е написано за него в Новия завет, много от нас щяха да му се подиграват и биха го пратили на майната му, не съм ли прав?

Всъщност, вярвате ли на всичко, писано в Библията, или не? Защо тогава още сте в църквите?

Наистина, само по себе си това е непоследователно...

Иска ми се да съм напълно откровен с Вас, аз също трябваше да узная неща, които не ми допадаха. Наложих се да разбера, че това, на което ни учат, не винаги отговаря на истината. Много хора вярват на казаното по телевизията, на официалните информации за нападението на Световния търговски център, за възникването на СПИН и за чудния ефект на химиотерапията и ваксинациите. Но били ли сте някога навън, по света? Искам да кажа, така истински... Съвсем сам, със са-

мар на гърба, в Сингапур, Атина, Далас, Кайро или в девствените гори на Юкатан, наред Сидни, Джакарта или Ню Йорк - естествено имам предвид не бизнес командировка, а истинска екскурзия, изпълнена с вълнение и неизвестност? Извън виртуалната реалност на Интернет, на книгите, телевизията или радиото: директно в реалността, директно в живота, там където всичко се случва истински?

Не? Но аз, да. И точно там - в моите пътувания надлъж и шир по света и в многото разговори с хора, за които няма никога да чуете нещо от медиите - видях и ми бяха предадени неща, които не само промениха светогледа и поведението ми, но поискаха в замяна начина ми на живот.

Никога ли не сте замисляли защо за всичко, което сте изработили с труд, трябва да плащате повторно данъци и такси? И защо има няколко фамилии, които присвояват световното злато и са превърнали това в монопол? Същото е с диамантите и останалите суровини. Семейства, които от дълго време просто са обявили страните за тяхна собственост и работят, та пушек се вдига... И Вие, правоверните, продължавате прилежно да плащате данъци и да се гневите на политиците, че обърквали всичко. В миналото, ако в Япония някой допуснеше такъв срам, сам щеше да си направи харакири. Днес подобни хора получават висока пенсия и службица в някой концерн.

Странен свят, не мислите ли? А и Вие в него...

Но това е нашия свят, също и моя, и затова на Земята отново е толкова интересно. Защото не всички са се предали, не всички са се отказали. Има хора, които не мълчат, а пишат и информират, и такива, които работят и се променят. Защото само ако човек промени себе си, ще промени света!

Питали ли сте се всъщност защо упражнявате точно тази професия, защо не сте емигрирали, както родителите си в миналото? На какво се дължи кариерата Ви - на личен избор или сте решили да се харесате на баща си, на семейството или околните?

Запитайте се: Кой съм аз, какво искам аз? Какво ми нашепват чувствата, какво обичам най-много да правя и какво ми казва „доброто“ образование? Наистина ли харесвам професията си - т.е. дали съм я избрал съвсем съзнателно,

а може би няма нищо по-добро за момента или семейната традиция го изисква?

Помислете си, помислете си наистина сериозно.

(Дайте си малка почивка на това място, от това книгата няма да загуби...)

Да се върнем на самата нея: Смятате ли, че заглавието провокира?

Правилно! Искам да Ви провокирам (както го правя със себе си), за да установите дали светогледът, гледната точка и събитията в живота Ви са построени върху Вашия личен опит, или сте възприели съветите на родителите, учителите и масмедията, без да ги проверите. Искам да Ви предизвикам да изследвате живота си.

Защо?

Защото така ще вземете най-доброто от него - и вероятно ще сте истински щастливи: със себе си и с начина си на живот. Ваша работа е как ще го направите, аз мога само да Ви разкажа за механизмите - в случай че не са Ви известни.

Позволете ми да Ви провокирам още малко: Как така три хиляди семейства в света имат повече пари от цялото останало човечество? Защо животът е толкова „несправедлив“?

Някой вероятно се пита: Защо *аз* не принадлежа на такова семейство? Защо се случи да живея в средностатистическо или дори бедно семейство? Защо нямам отговор на тези въпроси? Защо църквата не ми помага? Защо трябва да се чувствам като грешник, при положение че на никого не съм причинил зло? Защо да се чувствам виновен?

Нали експериментирах с курсове по гладуване, автогенен тренинг, медитирах, поклоних се на гроба на апостол Яков, от десетилетия се моля на Господа - но нищо не се променя. А богатите живеят в разкош, имат огромни вили, най-страхотните спортни коли, джетове, здрави са, могат да си позволят най-добрите доктори...?

Тук нещо не е както трябва! Едните лъжат, мамят и живеят в лукс, а тези, които постоянно разсъждават, че не трябва да се вреди на другите, защитават околната среда и животните - „страдат“. Защо?

ПО КАКВА ПРИЧИНА?

Каква причина Ви накара да посегнете към книгата?

Наистина ли само любопитството?

Ясно - значи сте любопитни. Но ще бъдете ли любопитни, ако ставаше дума за чужди светогледи, да, нека дори вземем представите на някой с власт и пари - някой от тези най-богати хора на Земята? Желаете ли наистина да се потопите в неговата философия и да видите как мисли и в какво вярва - как разсъждава за успеха и победата? Искате ли да знаете на кой Бог се кланя, дали коленичи пред него и се смирява, както и Вие правите понякога? Или може би не?

Къде остана готовността Ви? Ще приемете ли светогледа на противника - може би на съседа Ви, с когото не сте в добри отношения - или на съперниците в професията? Как стоят нещата с конкуренцията? Винаги ли имате право? Другият винаги ли греши?

Докъде стига любопитството Ви? Трябва ли да сте християнин, питам Ви, за да сте достатъчно любопитен, да посетите тайните архиви на Ватикана и лично да се уверите как точно стоят нещата с Вашата вяра? Защото, ако всичко за живота и семейството на Исус е казано, означава, че за него повече няма никакви тайни, нали така? Достатъчно Ли сте любопитни, за да поставите на карта всичко, в което сте вярвали толкова дълго, към което винаги сте се придържали или което винаги са Ви казвали и знаете наизуст?

А еврейската религия? Защо в нея има тайно учение -Кабала? Ако всички евреи са равни помежду си, защо тайнстве-

ните мъдrecи пазят знанията от вярващите? Какви са тези тайни?

А ислямът? Защо суфите са „по-добри“ мюсюлмани и защо те могат да правят „чудеса“, които обикновените мюсюлмани не могат? Какво знаят те, което е недостъпно за обикновените вярващи? А дервишите? И те са запазили своите знания през вековете и ги предават само на посветени. Ако сте мохамеданин, питам Ви, не искате ли да разберете какви тайни пазят върховните дервиши?

Готови ли сте да дадете, да изоставите нещо и да се трансформирате, за да постигнете това тайно познание? Наистина ли можете да поставите под съмнение досегашния си светоглед и да го промените, в случай че той се окаже незадоволителен или непълен?

Или по друг начин: да приемем, че сте banker или бивш BWL¹-студент, който добре познава съвременната финансова и данъчна система. Любопитен ли сте достатъчно, за да изучите друга парична система - такава, която функционира по различен начин, дори е много по-успешна и би превърнала наученото от Вас (с много труд) в нещо безполезно и безсмислено?

Ако искате да получите окончателни отговори на тези въпроси, ако искате най-накрая да имате успех в живота си, да гледате позитивно и спокойно в бъдещето - естествено има начини да го постигнете.

Просто се наблюдавайте, докато четете. Обърнете внимание от какво се вълнува душата Ви - дали с напредването на страниците чувството Ви, смелостта Ви, готовността Ви да рискувате, настроението Ви, желанието да вземете в ръце живота си, да предизвикате живота - и да намерите себе си -се повишава или за пореден път се отказвате и се оставяте да корабокрушите.

В това отношение книгата, която държите в ръцете си, би могла да Ви помогне. Възможно е нещата да започнат да се променят: и старите убеждения да се обърнат с главата на-долу! Подобен беше ефектът от предишните ми книги. Но ще имам ли достатъчно сила, за да Ви помогна да изградите

¹ Икономически дял за организация на производството - бел. прев.

нова представа за света, основаваща се на факти и най-вече на Вашите собствени опитности - матрица, с която да можете да виждате ясно в живота си, да разпознавате нещата и смело да посрещате собствените си решения?

Днес става дума за следното: да бъдем независими - независими от политическите доктрини, от цензурираната история, от положение, партии или организации, независими от мнението на родителите и околните; накратко: да сме свободни, да вземаме свободно решения и свободно да се развиваме!

Изискването към мен и настоящата книга е да Ви помогна да се освободите и сами да управлявате живота си - независимо че това би могло да не се хареса на други.

Звучи добре, не мислите ли? Твърде хубаво, за да е вярно...?

Не Ви ли се е искало да изоставите цялата дандания зад себе си, традициите на отминалите поколения, „политически коректните“ брътвежи и мнението на другите? Не сте ли искали поне веднъж наистина да се разкриете? Да им покажете това, което се крие във Вас? Но по някакви причини винаги сте го изоставяли и отлагали, а вероятно го отлагате и днес...?

Мислите ли, че вече е късно за това?

Никога, приятелю, никога. Никога не е късно! Днес е перфектният ден да се случи нещо ново и аз ще Ви помогна това да стане.

Естествено, при условие, че искате да сте майстор, да творите и вземете в ръце живота си - и не приемете казаното, а докоснете книгата. Нека скъсаме със зависимостта си от лекари, учени, верски организации, партии, футболни клубове, мними отминали задължения - или както казва мъдрецът: да приключим с кармата! (*Тя* изчезва, както и всички *ненужни неща*.)

Единственото нещо, което се „иска“ от Вас, е за малко да изоставите твърдите си убеждения и да последвате сърцето си. Само това - това е всичко!

Най-лошото, което може да Ви се случи, е в края на книгата да си кажете: „*Ох, май наистина не трябваше да я пирам.*“

Но не вярвам.

Е, готови ли сте? Следвайте ме тогава към въпроса...

ЗАЩО?

Защо точно тази книга?

В последните години през страната ни премина вълна, да, тя заля и останалата част от света. На пазара се появиха множество книги на тема невидима политика (някои от тях отново бяха забранени¹) и показаха, че не всичко, което ни внушават политиците и масмедииите, отговаря на истината. Стана ясно, че десетилетията промиване на мозъци (с помощта на учебни, научни и религиозни писания) са отминали и за казаното повече не трябва да има място в главите ни. Интернет също играе голяма роля в този вид доставка и разпространение на информация.

Пример - *11 септември*: едва ли има още някой, който да вярва в разпространената официална версия, която почти хипнотично се внушаваше на хората.

Ако си спомним обяснението на американското правителство за инвазията в Ирак, всички ще се изсмеят, а при споменаване на еврото, лицата ни помръкват...

Хората се пробуждат и все по-рядко се оставят да ги лъжат. Историческите книги се разследват, снимките за кацането на Луната - също, а квантовата физика вече изхвърли зад борда повечето съществуващи клонове на науката - те вече са атавизъм.

¹ Първите две книги на автора (*Тайните общества и тяхната власт през 20. век или как човек не управлява света*, Lathen, 1994, и *Тайните общества II*, Lathen 1995), след две съдебни следствия са забранени за издаване и разпространение в Германия и Швейцария - бел. прев.

Време за размисъл!

Въпреки че (стигнах до личните си мотиви) все повече хора научават невидимите причини за случващото се, мислят неконвенционално (на принципа *Qui bono?* - *Кой има полза?*) и разследват събитията, а не повтарят като папагали, както преди (иначе толкова удобно) - трябва да отбележа, че много малко от тях успяха и успяват да вникнат в информацията и в новия ход на нещата, за да ги интегрират в живота си.

И така, вече научихме, че тайните общества силно влияят на световната политика и че нашите политици са малко или повече само марионетки; разбрахме, че човекът не е произлязъл от маймуните (женските човекоподобни горили, орангутани и шимпанзета нямат клитори, техните предци също нямат, съответно и жените нямаше да имат, ако бяха техни наследници...); разбрахме, че „там отвън“ очевидно има живот, който ни е въздействал в миналото и продължава да ни въздейства днес. Научихме, че Коледа и Великден не са свързани с Христос, а с природните циоти (още при древните германци), че Мойсей и Ехнатон са един и същи човек, че на човешкия мозък може да се въздейства с нискочестотни вълни и, и, и...

Какво да правим с тези знания? Как да ги интегрираме в собствения си живот? Какво означават те лично за мен?

Оказва се, че много хора, които се занимават с подобни теми, експериментират с начина си на хранене и са критични към официалната медицина - т.е. такива, които са отворени към новото и са готови да вървят по алтернативни пътища - срещат проблеми в ежедневието. Много малка част от тях успяват да използват знанието конструктивно в живота си. Някои от тях са обект на подигравки и често се сблъскват с неразбиране. Други започват да мисионерстват с изнамерените парчета знание и да се ужасяват от малкото им останали приятели...

Повечето от тях нямат достатъчно пари; налага им се да приемат каква да е работа; чувстват се потиснати и за всички неща от битов характер са стъпили здраво на земята...

Не би трябвало да е така, или...?

Още по-лоша е липсата (и това в крайна сметка ме накара да поработя отново над клавиатурата) на любов и сърдеч-

ност именно у тези, които смятат, че трябва да се прокарат нови пътища. От една страна, те обясняват колко важни са светлинните вериги и медитацията или пък молитвите за световен мир, в същото време обаче са в конфликт със свекъра си, не могат да се разберат с колегите и постепенно се превръщат във фанатици.

Много любознателни хора, отчасти получили информацията си чрез Интернет (и седели по цели нощи пред монитора.. .), не са в състояние да възприемат цялостната концепция, голямата, обективната гледна точка, а клъбват отделни аспекти от различни концепции и след това ги инсталират в стария си светоглед.

Вследствие, един си избира темата *данъчна система*, друг - *свободна енергия*, трети *околна среда*, четвърти *извънземни*, някой друг - *германския Райх*, *патриархат*, *Ватикана*, *пророчества за Третата световна война* или *масонски ложки*. След това избраното се преследва едностранчиво и същевременно се намира изкупителна жертва, която да бъде сочена с пръст и тя се превръща във виновник за собствения задръстен живот и лично безсилие.

Тоест, повечето хора обикновено сочат другите с пръст -към *лите*, защото те самите естествено са *добри* - но никога няма да се отдалечат от собствената си камбанария!

И така, те определено пропускат житейската си цел.

Защото: „*Нищо не е добро, ако човек не го направи.*”

Или: „*По плодовете им ще ги познаете!*”

Според мен драмата е, че повечето хора търсят виновници за тяхното неприятно настроение, финансова мизерия, здраве или семейно положение - винаги извън тях. Логично и решението е някъде навън - държавата трябва да подобри нещата или здравната система, или новата ваксина, или социалната система, да, а защо не и извънземните...

Представата, която ни се внушава от държавата и медиите е абсолютно същата: ние живеем в някакъв напълно външен свят. Духът - двигателят зад материята - любовта, интуицията, душата, божественото се отричат. Всичко това било отживелица, суеверие, фантазия, проекции на желанията.

Точно това е нещото, което различава „посветените” от повърхностните граждани - атеисти и материалисти: те не са запознати с механизмите на живота. Те стават незначител-

ни, безлични и се забавляват с живота на големите, богатите и влиятелните.

Съответно аз разделям тайните механизми на живота в две категории:

- 1) **слабостите**, които могат да се използват срещу бъдещото развитие на човека, и
- 2) **силите**, които благославят човечеството духовно и безгранично, ако бъдат използвани съзнателно.

В книгата на Йордис фон Лохаузен „Смелост за власт“ откриваме „*десет правила*“ на китайския майстор Сун Дзъ преди 2500 години, които показват, че слабостите на хората винаги са били проучвани и използвани. Ако човек познава скритите механизми на живота - в този случай *негативните* - най-вероятно ще ги употреби и ще има предимство:

- 1) Развалете това, което винаги е било хубаво в страната на враговете ви.
- 2) Направете боговете им за посмешище и стъпчете всичките им обичаи в калта.
- 3) Подкопайте с всички средства престижа на водещата класа; оплитайте ги при всяка възможност в тъмни машинации и в подходящия момент ги опозорете.
- 4) Разпространявайте между гражданите конфликти и раздори.
- 5) Настройвайте млади срещу стари.
- 6) По всякакъв начин спъвайте работата на властта.
- 7) Внедрявайте навсякъде свои шпиони и
- 8) не се страхувайте от сътрудничество с най-ниските и най-отвратителните създания.
- 9) Винаги, когато можете, обърквайте обучението и доставките на противниковите сили; подкопавайте дисциплината им и парализирайте волята им за борба чрез потискаща музика, също така пращайте леки жени в лагера им и оставете падението им да достигне дъното.
- 10) Не пестете нито обещания, нито пари или подаръци, защото всичко това носи големи лихви ^(1, S. 263).

Изображение 2: Дупката в Пентагона е широка точно 19 метра. Самолетът, който уж се е блъснал в него, обаче е широк 38 метра. Защо на мястото, където би трябвало да са се врязали крилата му, сградата е непокътната? Сравни с долната снимка.

Изображение 3: Виждате ясно: там където е трябвало да се врежат крилата на самолета, сградата е невредима. Как е възможно? Не виждаме никакви останки - колесници или самолетни части - и никакви трупове пред Пентагона; дори тревните площи са незасегнати.

Трябва ли аз да Ви кажа какво означава това или сте достатъчно смели сами да предположите „забранената истина“?

„Десетте правила“ със сигурност са били дар за много владетели при изпълнение на политическите им цели. Части от тях намираме и в „Завещанието на Петър Велики“, в документите на Баварските илюминати или при Макиавели. Николо Макиавели (1469-1527) е гениален италиански политик и историк, който (най-вече) в книгата си „Владетелят“ изследва причините за безсилието на управлението в Италия. В нея описва владетел, чиито действия произтичат единствено от позиция на властта. По негово мнение владетелят винаги трябва да създава противоположни партии - „леви“ и „десни“ групировки, които да действат едни срещу други, така че народът да потърси закрила и сигурност при него.

Това не прилича ли на сегашния, раздухван от медиите *страх от тероризъм*? От кого гражданите ще потърсят закрила? А ако заплахата е (уж) глобална, от кого ще поиска защита световното население? Ще продължим темата в Главата *Новия световен ред*...

Положителните аспекти и механизми на живота, ще бъдат изчерпателно обяснени.

КОЙТО НЕ ПИТА, СИ ОСТАВА ГЛУПАВ

Нека се върнем още веднъж към повдигнатите въпроси: питали ли сте се как е възможно капиталът и произлизащата от него власт на трите хиляди семейства да контролират света? Кое ги е направило толкова богати? Защо *Вие* не сте един от тях? Животът ли е несправедлив към Вас? Бог ли лошо отсъди? Или тези кръгове имат знания за неща, които Вие не познавате?

В хода на книгата ще разкодираме част от загадката. Как мога да го твърдя? Вижте, аз не само от години пиша за тайните общества, но продължавам да се срещам с хора, работили за трите хиляди семейства, но преди всичко...: имам един изключително интересен приятел (за него ще говоря по-късно), който ме следва от дете и ми помага да изследвам живота.

В нашата книга се говори за тайни. Твърдя, че има известни познания, които се крият от обществото - както от „лошите“, така и от „добрите“. Едните се въздържат, за да не застрашат целите и стремежите си за световно управление. Другите мълчат, за да не влошават положението още повече, защото всяко нещо има своето време - дори и срещата с информацията.

Да сравним това с родителите, които крият острия нож от малките си деца. Ножът сам по себе си не е лош, но детето може да се нарани с него.

Подобна е ситуацията с истината и информацията. Те също могат да бъдат използвани като оръжие. В историята

често се е случвало някои информации целенасочено да се пазят в тайна, респективно да се прикриват, за да се подготви, дирижира или приключи една война. Нека погледнем под лупа два примера.

Битката при Ватерлоо:

Банкерската фамилия Ротшилд сериозно влияе върху европейската политика през 18. и 19. век. До 1815 г. Натан Ротшилд - единият от петте сина на Майер Амшел Ротшилд, се издига до най-влиятелния финансов банкиер на цяла Англия. От своя страна, Ротшилдови вече са изградили почти перфектна шпионска и куриерска система в цяла Европа, оправдала надеждите преди всичко по време на Наполеоновите войни. Във всички стратегически важни градове и търговски места те имат свои „агенти“. Дес Грифин пише: „*Каретите на Ротшилдови галопират по улиците, корабите им преминават Ла Маниш, агентите им се движат като неуловими сенки из градовете. Те пренасят пари в брой, ценни книжа, писма и съобщения. Преди всичко съобщения - най-новите, най-важните съобщения, засягащи стоковите и акционните борси.*“ ^(16, S. 80f)

На 20 юни 1815 г. Натан Ротшилд получава таен доклад за развоя на войната и по най-бързия начин заминава за Лондон. Пристигнал на Лондонската борса, той разпродава всичките си *Consul*-акции и симулира, че Англия е загубила войната. Новината се разпространява като пожар: „*Ротшилд знае.*“ - „*Уелингтън е паднал при Ватерлоо.*“ Повечето акционери изпадат в паника, че ще загубят всичко, и продават акциите си. Когато след няколко часа цената им пада до пет цента за долар, една дузина ротшилдови агенти на ордерово гише от другата страна на борсата изкупуват всичките акции на безценица. След унищожителното поражение Франция е изправена пред сериозни проблеми и през 1817 г. решава да вземе голям кредит от уважаваната френска банка *Ouvrard* и известните банкиери братя Баринк от Лондон. Ротшилдови са почти забравени. Година по-късно тя отново има нужда от пари и повторно игнорира Ротшилдови. Това, разбира

се, изобщо не им допада. Те опитват всичко, за да накарат френското правителство да им предостави сделката, но напразно.

Френските аристократи, горди в своята елегантност и знатен произход, виждат в Ротшилдови селяци - парвенюта, които трябва да бъдат поставени на място. Тогава на 5 ноември 1818 г. се случва нещо съвсем неочаквано. След като дълго време курсът на правителствения заем постоянно расте, изведнъж започва да пада. В двора на Людовик XVIII цари напрегната атмосфера. Единствените, които по това време не са потиснати, са братята Калман и Якоб Ротшилд. През октомври 1818 г. с безкрайните си резерви и с помощта на своите агенти те са изкупили голяма част от френския правителствен дълг, отпуснат от техните съперници *Ouvrard* и братя Баринг, с което курсът на заема се покачва. На 5 ноември 1818 г. обаче пускат огромни количества заемни книжа на свободния пазар в столиците на Европа и хвърлят пазара в „паника“.

Вследствие на това картината тотално се променя и Ротшилдови стават „№ 1“ във Франция. Ето как получават цялото внимание на френския двор и то не само по отношение на паричните дела.

След поражението на французите банковата къща Ротшилд силно разширява влиянието си върху правителствената политика на Франция, а в Лондон чрез влиянието си върху Английската национална банка Натан Ротшилд има силно влияние върху британския парламент^(16, S. 82f).

От този пример виждаме размера на щетите, който една прикрита информация може да предизвика - в случая върху борсата и индиректно върху правителството на една страна...

Нека следващият пример бъде за това как прикритата информация може да въвлече една цяла нация във война:

ПърлХарбър

Кратко напомняне: американският президент Рузвелт по онова време подтиква Япония към военни действия, като

на 26 ноември 1941 г. поставя военен ултиматум, с който изисква японската държава да изтегли войските си от Индокитай (днес Виетнам) и Китай (от Манджурия). Това е исторически факт, който се пази в тайна. Военният ултиматум на Рузвелт е предумишлено укрит от американския Конгрес до нападението над Пърл Харбър. Всички са единодушни, че на Япония не остава никаква друга възможност освен войната. Самата Япония опитва всичко, за да избегне военен конфликт със САЩ. Принц Кеной, японският посланик в САЩ, прави всичко възможно да се срещне с Рузвелт във Вашингтон или Хонолулу и да потърсят изход от ситуацията. По-късно той дори е готов да изпълни исканията на САЩ, за да избегне войната, но американският президент многократно отказва да говори с него, тъй като военните действия срещу Япония отдавна вече са планирани - както и тези с Германия. Същевременно Рузвелт заявява пред американския народ: *„Изправяйки се пред вас, бащи и майки, още веднъж ви уверявам. Казах го и преди, и ще го повтарям още и още, и още: вашите момчета няма да бъдат изпратени на каквито и да било войни в чужбина.“*

Американските военни научават, че японците смятат да нападнат първо Пърл Харбър от няколко източника:

- 1) В писмо от 27 януари 1941 г. американският посланик в Токио Джоузеф Грей пише до Рузвелт, че в случай на война между Япония и САЩ, Пърл Харбър ще бъде първата цел.
- 2) През август 1941 г. конгресменът Дайс предоставя на президента Рузвелт информация не само за целта - Пърл Харбър, но и карта на стратегическия план за нападението. Принуждават го да мълчи.
- 3) През 1941 г. американските тайни служби успяват да декодират, както дипломатическия, така и военния код на Япония. Рузвелт и съветниците му предварително са знаели за точната дата, часа и целта на атаката.

Ал Вилек, единият от двамата оживели след „Филделфийския експеримент“, ми разказа през септември

1991 г., че по онова време и той е бил позициониран в Пърл Харбър, но една седмица преди нападението е изтеглен, защото по-късно трябвало да работи заедно с Никола Тесла по „Филаделфийския Експеримент“. Дори му съобщили, че го изтеглят заради нападението и че бил твърде ценен, за да загине там.

Самият Пърл Харбър е предупреден два часа преди атаката и естествено няма възможност да се подготви за нея. Рузвелт, всъщност е искал точно това, защото малко по-късно е можел да нарече японците „задкулисни свине“, и американците трябвало да „отмъстят“ за тази атака^(8, S. 120f).

Моля, преценете сами какво каза Джордж У. Буш в първото си обръщение към американската нация след удара на Световния търговски център: „Това е втори Пърл Харбър!“

Какво ли искаше да ни каже...?

Но засега да го оставим.

Това бяха само два примера от реалната политика. А представяте ли си, че има тайни, които засягат произхода на човечеството, и технологии, които са разработени, но се укриват от населението - например водния или магнитния мотор?

Не знаете ли?

Тогава малко ще помогна...

През 1992 г. прекарах половин година в южното полукълбо (Нова Зеландия, Австралия и прекосих Азия). В книжарница в Южна Нова Зеландия се запознах с мъж на име Рос, който ме попита дали имам настроение да разкажа пред негови приятели за разкрития и разследванията си относно тайните оръжейни разработки в Германия (летящите дискове). Той бил председател на НЛЮ-общество в Дунедин и поддържал контакт и с други НЛЮ-групи в Нова Зеландия. Аз спонтанно приех. На следващия ден той се обади и каза, че можело да замина за Инверкаргил, южния край на остров Нова Зеландия, при негов приятел, където веднъж в седмицата се събирал малък кръг изследователи.

Разказах за проведените от мен разследвания, а накрая домакинът поучително каза: „На вас германците обаче наистина

са ви промили мозъците." Изказване, което по онова време не можех ясно да схвана, тъй като вярвах, че сега, след преживения националсоциализъм, ние германците можехме да се похвалим с най-свободната държава в света. След онази вечер забравих, че съм го мислел. Мъжът ме въведе в една стая, пълна отгоре до долу с книги, видеофилми и аудиока-сети, отнасящи се до неща, които „официално" не съществуват. Обясни ми, че почти всички от книгите са забранени в Германия. Имаше такива за германски разработки в областта на анти-гравитацията, тайни за кацането на Луната, за невидимите тайни на Третия райх, критични книги за масоните, отровите в хранителните продукти, книги за хора, излекували себе си от смъртоносни болести, за „свободна енергия", кухата Земя, подземни бази, за извънземни контакти с правителства и т. н.

На събирането ни онази вечер присъстваше и един господин, който на другата сутрин поиска да ми покаже нещо. Качихме се в колата му и след два часа път ме отведе във вътрешността на гора, подобна на джунгла. След като пристигнахме до малка къщичка, ми обясни, че никой не трябва да научава за местоположението на къщата и ако един ден имам нужда от убежище, мога да я използвам. Каза също, че ако някога искам да построя летяща чиния, мога да го направя тук. Странно предложение, мислех си. Учудих се, че когато влязохме в къщата, той светна лампата, въпреки че към постройката не видях електрозахранване. Вместо да отговори на въпроса ми, той ме хвана за ръка и с думите „*Сега стигаме до причината за нашия излет*" ми показа малка бръмчаща машина, поставена в мазето. Потърсих кабел и щепсел, съответно контакт в който да е включена, но безуспешно. Господинът каза, че това е магнитен конвертор за производство на електричество и само един-единствен път, когато е бил пренесен на мястото, е бил активиран с електрически импулс. Този импулс се постигал с еднократно завъртане на колело от страни на конвертора, който произвеждал достатъчно ток за цяла къща, а ако е в по-голям размер - и за автомобил.

Симпатичният господин е британец, но беше офейкал за Нова Зеландия, защото заради откритието си, което се опи-

тал да изнесе на английския пазар, имал големи проблеми (включително смъртни заплахи), че не му останало друго, освен да се махне и да си държи устата затворена.

Толкова за техниката.

Вероятно си мислите: „*Страхотно, магнитен мотор. Ако си го имах вкъщи, нямаше да плащам електричество. Щях да имам отопление и топла вода - и то безплатно. Щях да си направя оранжерия в градината, да я отоплявам gratis цяла зима и да отглеждам зеленчуци... Защо да не си купя кола, задвижвана с електричество, и да не изобретя конвертор, с което не само няма да давам пари за бензин, но ще направя нещо добро и за околната среда. Като пресметна каква част от парите ми отиват за ток, вода, бензин и храна, вече няма да се налага да работя толкова много... може заедно с приятелите си да купя някой бракуван джет, да го преработя и да летя до Луната, за да проверя сам какъв е случаят с атмосферата...*”

Фантазията тук няма граници. Всичко това е възможно. Но помислихте ли, че милиони хора по света щяха да останат без работа - петролната индустрия, заводи за двигатели, инженери по отоплението, соларни техници... и, и, и?

Не мислите ли, че така ще служите на силата, която винаги желае добро, но винаги създава зло? Ще станете спусък за безкрайно много страдание, много хора ще ви мразят, защото съсипвате живота им. Знаем, че желаете да правите добро, но...

Разбира се, не искам да ви отклонявам от *свободната енергия* - напротив. Тя е нашето бъдеще и един ден (колкото по-рано, толкова по-добре) ще се появи на пазара, ще промени и обогати света. Само казвам, че всичко в живота има и обратна страна. Понякога е важно да се вземе решение, което макар да предлага предимство за повечето хора, би могло да унищожи тези, които продължават да са свързани със старите технологии, в случай че не променят мисленето и действията си.

Подобна беше ситуацията, когато се появиха компютрите. Те улесниха живота ни, същевременно ликвидираха и много професии и в бъдеще ще направят още повече хора безработни. Но бихте ли се отказали от компютъра си?

Това е *законът на противоречието*.

С тези примери искам само да Ви накарам да осъзнаете, че какъвто и път да изберем, по който и път да вървим, винаги ще има хора, които ще нараняваме и на които ще навреждаме, независимо колко идеалистични и безобидни са намеренията ни.

И едно откритие - едно малко моторче, което открих в джунглата, ще се превърне в „оръжие“ и ще промени милиони съдби!

Разбирате ли какво имах предвид, като казах, че познаването на тайните може да бъде много опасно и че наивният дух би могъл да предизвика много разрушение и страдание с добри средства, в случай че не се научи да борави правилно с тях?

Аз твърдя, че споменатите три хиляди семейства са толкова влиятелни и богати, защото разполагат с тайно знание за нещо от външния свят и за нещо, скрито в човека - което обаче укриват от обществото.

Наивните хора ще кажат, че днес вече няма никакви тайни, че светът е проучен и историята на Земята е ясна. Но за какво тогава са тайните служби с хиляди души служители? за какво са тайните служби, щом навсякъде по света всичко е ясно и открито?

Спомням си разговор с един интелектуалец, който не вярваше нито в Бога, нито в дявола - да не говорим за душа, интуиция и космически закони. Всичко това не било доказано научно и било фикции на мозъка.

Когато го попитах дали обича жена си, той го потвърди с убедена физиономия.

Отвърнах, че ме лъже. Лицето му се изкриви. Казах, че такова нещо като любов няма и той само си го внушава - нали не съществува научно доказателство за любов. Тя не съществува, защото нещо, което не е доказано научно, не трябва и не може да го има.

Естествено, признах, че само съм искал да го провокирам и да използвам тъпите му доказателства срещу него. Отстъпи... И той от време на време имал предчувствия, но заради убежденията си в различни модели не можел да ги обясни...

Няма защо и да може. Но да отречеш нещо реално, защо-

то в момента не може да бъде обяснено, също не е безпристрастно.

Така е и с тайните.

Помислете: има стотици изследователски институти, които не вършат нищо друго, освен да изследват хората - начин на поведение, потребности, навици. Само в Европа има няколко института за психологическа война (например *Tavistock Institut*). Добре, какво мислите, че се случва с резултатите от подобни експерименти? В коша за боклук ли отиват, или се носят при хората, основали и финансирали института?

Не стигнахме ли отново до богатите и властните?

Смятате ли, че механизмите на човешкото мислене и на живота отдавна са разшифровани? Така е, определено. И тези механизми естествено се използват от същите хора, от същите магнати и монополисти - за тяхно предимство и във Ваша вреда.

Пита се само защо до момента не сте го знаели и какво бихте направили *Виe* с това знание?

Отново се връщаме на темата от тази глава: с какво ми помага всичкото това знание, след като не знам как да го интегрирам в живота си?

Нека си поговорим за тайните на живота.

В досегашните си книги публикувах предимно „лошите“, опасните и неприятните тайни. Съответно трябва да дадем ход и на другата страна - приятната, освобождаващата, градивната.

Не искаме ли всички ние щастие, здраве, добро разположение и свобода...?

Искаме и е възможно. Но в сметката влиза и друго: да допуснем новото, за да можем да го използваме, да повярваме, че светът има още какво да ни предложи, различно от това, което сме предполагали, защото той е...

СВЯТ, ИЗПЪЛНЕН С ЧУДЕСА

Много хора, особено тези на Запад, вече не вярват в чудеса, но остават много учудени, когато си счупят крака или ги уволнят от работа, когато загубят партньора си или някой открадне колата им.

Те всъщност не се интересуват от живота. Наистина, умеят да се налагат, но не знаят защо са тук, кои са били преди и какво ги очаква след физическата смърт.

Още по-лошо е, че повечето от хората нямат представа защо изобщо са на Земята и не осъзнават великите закони на живота.

Тук вероятно наивните отново ще възразят, че не съществуват никакви жизнени механизми, никакви духовни закони, никакъв план на Сътворението и съответно никакви чудеса.

Добре, но какво да кажем за нестинарите?

Как така хора ходят по горящи въглини, без да си изгарят краката? Нестинарите не местят планини с вярата си, но поне за момент анулират физичните закони. Преди да минат боси по няколко метра тлеещи въглини, водачът им ги подготвя ментално. Едва когато са убедени истински (т.е. отвътре) те не пострадват. Ако възникне съмнение, всичко е било напразно, те ще се изгорят.

Как така някои хора могат - пред работеща камера - да изкривяват лъжици и други прибори със силата на мисълта си, въпреки че това уж - научно - е невъзможно?

А плацебо-ефектът?

През 2003 г. най-различни публикации (също и в списание *Focus*) съобщиха за доклад, отнасящ се до медицинско изследване, в което са оперирани колената на половината от пациенти със скъсан менискус. Останалите със същия проблем само са поставени под упойка и им е направен повърхностен разрез, за да бъдат подведени. Пред никого не се коментира нищо. Въпреки това - о, чудо! - не-оперираниите пациенти също оздравяват!

Статията дава това като доказателство за плацебо-ефект.

Какво представлява плацебо-ефектът? Нищо друго освен един от космическите закони, приложен практически:

Духът владее материята!

Някога е имало мъж в Палестина, който казвал: „*Всекиму ще се случи според вярата му*“; думите му означават почти същото.

От опит мога да кажа: животът е изпълнен с чудеса. Ние дори сами можем да ги сътворим. „Как“ ще разкажа на следващите страници и ще приведа примери за конвертирането им в практиката, също и във *Вашия* живот - моментално!

Реално не съществуват никакви истински „чудеса“ (странно ли ви се струва?), а само просто и достъпно съблюдаване на закономерности, които позволяват материализация и поява на феномени.

В следващата глава ще Ви запозная с няколко извънредно *чудати* личности, съответно групи хора, през чиито чудотворни действия ще прогледнем към част от живота, от която, може би, мнозина са се дистанцирали.

Ще научите неща, които дори и да Ви звучат фантастично, ще разберете как стават възможни и преди всичко как да се възползвате от тях и да станат част от живота Ви.

Нека станем по-конкретни.

Въпросът е дали съществуват „чудеса“, или не. Нека Ви представя най-интересната (по мое мнение) личност от последното хилядолетие, правила много чудеса, подобно на някои религиозни светци, на които мнозина са станали свидетели; един човек, който ще Ви очарова. Това е...

ГРАФ СЕН ЖЕРМЕН -

**Мъжът, който знае всичко и
никога не умира!**

В *Encyclopaedia Britannica* граф Сен Жермен е представен като прочут авантюрист от 18. век, известен из дълга Европа като „необикновения мъж“. За произхода му не се знае нищо определено, смъртта му също е обгърната в мрак. Волтер, един циник, който трудно се впечатлявал, го нарича пред Фридрих Велики „мъжът, който знае всичко и никога не умира!“.

Ако се вярва на свидетелите от негово време, той е живял най-малко двеста години, без външния му вид да се промени.

Графът се появява внезапно от нищото. Целият му живот е изпълнен с интриги и слухове за магически сили. Трябва да е имал повече от осемдесет псевдонима и вероятно името му *Сен Жермен* също не е истинско.

В разговор с мадам Помпадур, метресата на крал Людовик XV, Сен Жермен обобщава начина на живот по онова време с думите: „*Всички жени търсят вечната младост, а всички мъже - Философския камък. Едните искат вечна красота, другите -вечно богатство.*“

Много от тези, които са се срещали с графа, смятат, че графът е притежавал и двете. Това, впрочем, се дължи на дългия му живот. Пред Фридрих Велики той веднъж заявява, че бил открил еликсира на дълголетието, който удължава

Изображение 4: Граф Сен Жермен (свещеният германец). Този портрет е гравирен върху мед през 1783 г. от Н. Томас и първоначално е бил притежание на маркиз фон Уфр.

човешкия живот, и самият той живее вече повече от две хиляди години. Пред барон фон Алвенслебен казва: „*Аз държа природата в ръцете си и както Бог е създал света, така аз мога да създавам това, което търся, от нищото.*”

При друг случай той приятелски споделя, че може би е по-стар от Матусал...¹

Нека проследим появите му последователно:

Сен Жермен се появява за първи път през 1710 г., за което свидетелстват композиторът Жан-Филип Рамо и младата графиня Джорджи. Те го описват като четирийсет-четирийсет и петгодишен мъж. Не е напълно ясно какво се случва през следващите две десетилетия, освен че той става близък довереник на мадам Помпадур и че е имал голямо влияние в масонските ложи и други тайни съюзи. По онова време духът, свързващ ложите и техните братя е бил много по-различен от сегашния. Събирали са се много духовно извисени и интересувани се от спиритизма хора, за разлика от съвременните висши степени, които, според мен, вървят в напълно различни посоки.

Между 1737 и 1742 г. Сен Жермен се задържа в двора на шаха на Персия, където вероятно придобива голяма част от невероятните си знания за диамантите. През 1743 г. се появява при крал Людовик XV и се прочува с огромното си богатство и алхимични умения. За себе си твърди, че е намерил Философския камък и можел да произвежда диаманти, както и, че бил обходил Хималаите и открил хора, „*които знаели всичко*”. Допълва, че „*човек трябва да е учил в пирамидите, както направих аз*”, за да може да разкрие тайната му. Разказвал, че пътувал в космоса: „*Много дълго пътувах през космическото пространство. Видях земни кълба, които се въртяха около мен, и светове бяха в краката ми.*” По друг повод той казва: „*Аз пътувам през времето и неволно се оказвам в далечни страни.*”

Освен това имал пророческа дарба - съобщавал за открития от бъдещето. Твърдял, че можел да става невидим или внезапно да се появява, когато и където си поиска.

Неговите съвременници - от споменатата преди малко

¹ Матусал - Син на Енох и дядо на Ной, живял 969 години (Бит. 5:27) - бел. прев.

мадам Помпадур до немския философ Грим¹ - подчертават в писмата и дневниците си невероятния талант на графа да разказва истории с исторически подробности. Омагьосващите му истории за Клеопатра, Пилат Понтийски, Мария Тюдор, Хайнрих VIII и Франц I, описвани с безброй живописни детайли, убеждавали неговите заплени и погълнати слушатели, включително Людовик XV, че той наистина описва собствените си преживявания.

Днешните психиатри вероятно лесно биха могли да цитират примери от практиката си, но разликата в случая е, че Сен Жермен е впечатлявал хората от миналото с физически „чудеса“.

Да се върнем към историческите факти: през 1744 г. графът е обвинен в шпионаж и попада в затвора, но след разпит отново е освободен. От 1745 до 1746 г. живее като принц във Виенския двор, където го описват като „забавен и много надарен“. Всички твърдят, че не само е богат, но говори няколко европейски езика, а също и арабски, ориенталски и класически езици, свири съвършено на цигулка и пиано. При това бил вегетарианец и пиел вино само по повод.

Между 1747 и 1756 г. той най-малко два пъти е посещавал Индия. Има писмо, в което обяснява, че „усвоил знанието и леенето на бижута“.

Между 1757 и 1760 г. достига върховната си слава в двора на Людовик XV, пред когото уголемява или умножава диаманти. В неговия двор той имал на разположение и лаборатория за алхимичните си експерименти. Когато на 70 години Графиня Джорджи отново се среща с него, е силно изненадана, че Сен Жермен изглежда така, както при срещата им преди петдесет години.

През 1760 г. мадам дю Хосе го описва по следния начин: „Той изглеждаше така, сякаш е на около петдесет години. Не беше нито слаб, нито дебел, имаше безупречни маниери, изглеждаше умен; обличаше се просто, но с вкус, на пръстите си, както и на табакерата си за енфие и часовника, имаше брилянти с превъз-

¹ Вероятно става дума за Фридрих Мелхиор Грим (1723-1807) - писател, критик, преводач и интерпретатор най-вече на френски произведения, специално на трудовете на Волтер - бел. прев.

ходна бистрота. Диамантите на колената и на катарамите на обувките му бяха за 200 000 франка. На дантелената му яка блестяха рубини с невероятна красота..." (4, s.2)

Графинята си спомня, че се била запознала с него преди петдесет години, през 1710 г. във Венеция, когато той се наричал Маркус Балети, и подобно на музиканта Рамо, който си спомня същото, се къдне, че сега изглеждал по-млад⁽⁴⁾.

Във Версай графът се появява едва към 1757 г. и се радва на много необичайно влияние. Свободният му достъп по всяко време до Людовик XV предизвиква недоволство у френските придворни, защото прекарвал много вечери с френския монарх.

През годините 1760 до 1762 г. графът ненадейно се появява в Холандия и се опитва да преговаря за мира с Англия. Политиците и владетелите не проявили никакъв интерес и той очевидно се проваля, защото по-късно отново се връща в Холандия, за да продължи работата си. През тази година Волтер пише до краля на Прусия: *„Говори се, че тайната на мира се знаела само от един господин от Сен Жермен, който някога вечерял с отците на църковния събор. Той е мъж, който всичко тае и никога не умира.“*

От 1762 г. до приблизително 1773 г. из цяла Европа има данни за научните и политическите му дела: *„Един необикновен човек, който може да превърне желязото в метал, който за златаря е не по-малко хубав и красив от златото.“*

Във Венеция Сен Жермен притежава фабрика със сто работника, която произвеждала лен с вид на коприна.

Между 1774 и 1784 г., след смъртта на Людовик XV, напразно предупреждава Людовик XVI и Мария Антоанета за *„огромния заговор“*, за който научава от кръговете на масоните и илюминатите.

След това повечето време той живее в Германия. Един свидетел твърди, че по онова време графът трябва да е бил между шейсет и седемдесетгодишен. Там заедно с ученика и покровителя си принц Карл фон Хесен-Касел вероятно се е ангажирал с кръговете на масоните, розенкройцерите и тамплиерите. Твърди се, че двамата са работили над неща, *„които ще са от полза за цялото човечество“*.

Много години графът живее при Карл фон Хесен-Касел

в Германия, където извършва и демонстрира различни научни експерименти. Предлага списък с различни химични способности на Фридрих Велики, и „ако този монарх ги беше взел насериозно, Германия можеше да е водещата сила в индустриалната революция и да е господар на Европа“^(4, S. 5)

В двора на Карл фон Хесен-Касел графът за първи път започва да остарява. На 27 февруари 1784 г. най-ненадейно Сен Жермен трябва да е умрял в ръцете на две камериерки, което е записано в църковния регистър на Екернфьорде¹. Но когато няколко дена след това ковчегът му отново е отворен, той се оказва празен!

На 15 февруари 1785 г. той се появява (потвърдено от много свидетели) на една голяма среща на окултисти във Вилхелмсбад - между тях масони, илюминати и некроман-ти - на която трябвало да се уточнят различните намерения на ложите. Явява се, придружен от прочутия италиански авантюрист и алхимик Калиостро, виенския лекар Франц Месмер, откривател на „животинския лечебен магнетизъм“ (*месмеризъм*), и френския писател и философ Луис-Клод Сен Мартен.

От 1788 г. той отново живее предимно във Франция и предупреждава аристократите за предстоящата революция, но отново не му вярват. През 1789 г. пътува до Швеция, за да предпази крал Густав III от някаква болест.

Той изглежда е говорел за вътрешния смисъл на живота и - понеже предсказал бъдещата революция - утешавал хората, с които общува, с описание на финия свят (отвъдното).

На Мария Антоанета предсказва деня и часа на смъртта ѝ през 1793 г. Самата кралица засвидетелства, че с духовното си тяло (астралното си тяло) графът ѝ се явил в килията и я окуражил, като я уверил в красивия отвъден живот, което ѝ дало сила да застане пред гилотината.

По-късно крал Густав III казва на приятелката и хронистката си мадам д'Адемар, която все още вярвала, че Сен Жермен изглеждал на 45 години, че графа щял да я посети още пет пъти. По-късно тя самата потвърждава, че предска-

¹ Град в най-северната част на Германия - област Шлезвиг-Холщайн - бел. прев.

занието се сбъднало. За последен път това се случило през 1820 г., във вечерта на убийството на херцог дьо Бери.

След това графът отново трябва да е бил забелязван, преди всичко в окултните кръгове, за което обаче, доколкото знам, не съществуват никакви или в най-добрия случай само откъслечни данни. През 1820 г. трябва да се е установил във Виена и да е разговарял с мадам дьо Женли. През 1836 г. -т.е. 52 години след „официалната си смърт" - се появява на погребението на Карл фон Хесен-Касел, където е разпознат от много хора. През 1842 г. той трябва да е станал близък приятел с лорд Литън. През 1867 г. вероятно е присъствал на срещата на Великата ложа на Мейленд, а по-късно е вдъхновил Шопен и Чайковски. И накрая, прочутата теософка д-р Ани Безант (наследничката на Елена Блаватска) твърди, че за пръв път среща графа през 1896 г.

Кой е граф Сен Жермен?

Откъде е черпел знанията си за алхимията? На какво е дължал богатството си? И как така не е остарявал или ос-

Изображение 5: Граф Сен Жермен в химическа лаборатория с двама монаси.

тарявал само незначително, което множество свидетели потвърждават?

Едва ли не сме изправени пред *Шотландски боец*, който, за разлика от всичките си приятели, никога не губи младежкия си вид^(4, s. 2).

Наистина ли Сен Жермен е безсмъртен и дори пътник през времето? Едва ли някой освен него може да каже. Факт е обаче, че често е изумявал слушателите си, описвайки открития, които през 18. век все още не са съществували - железниците и параходите. Откъде е знаел за тях?

Едва през 30-те години на миналия век хората отново чуха за него. Той се явил на един американец на връх Моунт Шаста в Северна Калифорния - по-скоро се материализирал пред очите му и по-късно по същия начин изчезнал. (Междувременно посетих този връх четири пъти, многократно го обиколих, интервюирах много хора, но никой не каза нещо определено за Сен Жермен.)

Пред американеца графът заявил, че бил член на „Бялото братство“. По думите му „Бялото братство“ е група същества от по-високо измерение, което се грижи за развитието на нашата планета и помага на душите в духовното им развитие.

Интересното в двете книги от Джефри Рей Кинг - мъжът, на който Сен Жермен се явил - е преди всичко това, че те засягат тема, която аз интерпретирах в книгата си „Вътрешният свят“ под формата на роман.

Според *Теорията за кухата Земя* планетата ни е кухо тяло с по-голямо или по-малко празно пространство в центъра (тук данните се разминават), което е населено и е достъпно през два прохода - на Северния и на Южния полюс. Съгласно нея Земята е организъм (подобен на клетка), в центъра на който има ядро - вид централно Слънце - така поне твърдят хора, които казват, че са били там.

Самата Земя дишала, при което полюсите се отваряли и затваряли.

Различни ескимоски племена са убедени - когато са разпитвани от полярни изследователи за произхода си - че *произхождат от Земята, където Слънцето никога не залязва*, и сочат към Северния полюс. Полярните изследователи Скот, Пиъри, Амундсен, Нансен и Бърд също са единомисленици, че

на 77 градуса ширина става по-топло, че човек внезапно се оказва в сладководно море и всички в даден момент са виждали едновременно две Слънца. В прочутия си дневник адмирал Бърд дори твърди, че е достигнал някакъв златен град, където се срещнал с тамошния цар и пра-древен народ, който го посрещнал приятелски.

Тук няма да се спираме подробно на Теорията за кухата Земя. Факт е обаче, че нашата планета е прорязана от архаични тунели, които някога са били обитаеми и в които бяха намерени различни машини и артефакти. Аз самият съм попадал в такъв тунел, който вероятно води към големи подземни градове, и не е изключено някои от тях все още да са обитавани от древни цивилизации. В Централна Америка интервюирах мъж, който е имал достъп до тези „населени“ градове и той ми разказа някои интересни неща за техните жители.

През 1989 г. преживях нещо забележително. По онова време се намирах в Седона, Аризона - много хубаво градче, оградено от червени скали, което е на два часа път с кола от Финикс. Там е не само меката на интересуващите се от спиритуализъм хора в САЩ, но същевременно и мястото, където средно статистически живеят най-много милионери - или поне имат свое жилище.

На западния край на Седона се намира Бойнтън Кениън. За него има следната история, която чух от един лечител на племето Лакота Сиукс, когато изпълнявахме церемония в съседната долина. Той ми разказа за времето, когато индианците са гонени от белите. Един генерал (чието име, за съжаление, забравих) и войниците му преследвали група индианци и ги изтласкали в Бойнтън Кениън. Тъй като каньонът е задънена улица, генералът мислел, че те няма къде да избягат. Когато по-късно настъпил с хората си към долината обаче, се оказало, че няма нито един индианец.

Лечителят каза, че в Бойнтън Кениън имало вход на тунел, който отвеждал под земята на Калифорния - тоест около три хиляди мили нататък.

Този тунел не бил построен от местните, а от друга цивилизация и е много стар; на индианците е забранено да се докосват до предметите, намиращи се там, камо ли да ги присвояват.

Това, което за тях било „сакрално“, обаче не се оказало пречка за американските военни. Днес в Бойнтън Кениън има курорт с тенис-игрище. Какъвто съм любопитен, един ден заминах за там с две мои приятелки. Покатерихме се над мястото, но бяхме изгонени от служител на игрището. Няколко дена по-късно отново намерих същия човек и се заговорихме. Когато научи, че съм германец, ми каза, че и неговите дядо и баба са преселници от Германия и постепенно се отвори. Бъбрихме си за какви ли не незначителни неща, докато най-сетне аз заговорих за Бойнтън Кениън. Той сподели, че там ставали странни неща. Били открили някакъв тунел, който е толкова голям, че в него влизали камиони. Те изнесли от там някакво съоръжение. В местността били забелязвани много НЛО, а той самият видял летяща чиния, която, според него, потънала в центъра на планината - но това станало малко по-далеч, към Бел Рок.

Нощно време, когато излизал да патрулира, чувал странни отчетливи звуци под земята, които приличали на работа с машини...

Година по-късно чрез един приятел (американски гене-

Изображение 6: Ян ван Хелсинг в Бразилия, в търсене на тунели с местни водачи.

Изображение 7: Рисунка на представата за кухата Земя. В център
й
би трябвало да се намира централното Слънце, което полярните
изследователи смятат, че са видели.

Изображение 8: Сателитна снимка (Аполо 16) на
Земята, в която се „забелязва“ нещо като дупка.

рал) се срещнах с човек от ЦРУ. Той бе категоричен, че в Бойнтън Кениън се работи. Каза, че курортът е построен само за камуфлаж, за да може да се действа необезпокоявано. Там били намерени огромни машини от метал, несъществуващ на Земята, отнесени по-късно в *Зона 51*, за да бъдат разу-чени. Показа ми дори снимка на една такава машина, която приличаше на секстант¹, но беше четири или пет метра в диаметър. Думите му малко ми напомниха за звездната врата от филма „Старгейт“.

Мъжът каза още, че тунелът допълнително е удължен от огромни пробивни машини, произведени от *Rand Corporation*. Междувременно Съединените Щати били прорязани от подобни тунели и имало изградени около осемдесет подземни градове, свързани помежду си с подземни влакове. Той смяташе, че старият тунел на отминалите култури е свързан с новите. Подземните градове изглежда са специални и са построени за световния елит, в случай на глобална катастрофа. Самият той вече бил ходил там много пъти и почти във всеки голям американски град имало входове към въпросната тунелна мрежа - някъде чрез асансьори в големите обществени сгради. Но след като човек веднъж се озовял вътре в системата, повече не трябвало да задава въпроси. Тези тунели били абсолютно независими и в тях се ползвала технология, която направо граничи с научната фантастика.

Изказванията на мъжа се подкрепиха от проучванията ми в Австралия. Там южно от Ейърс Рок се намира вероятно най-голямата подземна военна база в света - *Pine Gap*. През април 1992 г. в Сидни интервюирах една госпожа, която не желае да бъде спомената поименно. Тя работи за австралийска почистваща фирма, по чиято поръчка беше влязла в подземната отбранителна противовъздушна станция Пайн Гейп. Информира ме, въпреки заплахата от страхотно висо-

¹ Измервателен инструмент, използван за определяне на ъгъла на небесни обекти над хоризонта; обикновено се използва за астрономическа навигация при мореплаване, по-рядко при въздухоплаване. В миналото се е използвал за астрономически и сухоzemни (измерване на земята) цели. Името му идва от това, че скалата му обхваща ъгъл от 60° - бел. прев.

ки глоби, че Пайн Гейп е около 13 километра дълбок, функционира на принципа на „свободната енергия“, притежава подземни езера, окачени влакове, както и собствено стопанство за зеленчуци, плодове и всичко останало. По официални информации Пайн Гейп можел без проблем да оцелее след директна атомна бомбардировка.

Както изисква Законът за резонанса, три седмици по-късно на един къмпинг, срещнах мъж от британските тайни служби, който беше" служил две години в Пайн Гейп. Беше британец и искаше отново да се върне в родината си. Разказа ми, че бил видял неща, които „*го довършили*". Вечерта, когато ми говореше тези неща, беше пийнал повече. Мърмореше нещо за клонинги на хора и космически технологии. Когато на следващия ден исках отново да го разпитам, беше изчезнал.

Нека се върнем отново на нашия граф Сен Жермен: Джефри Рей Кинг твърди, че през повечето време графът живеел в подобни тунелни системи и подземни държави, снабдени с компютри, с помощта на които той комуникирал със „*съюзниците на Венера*“!

Интересно, а?

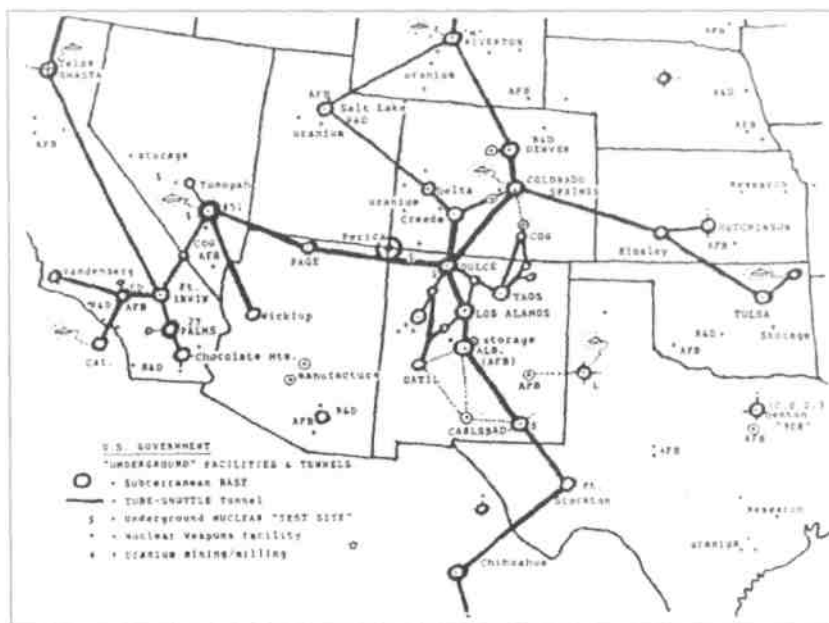
Не отива ли и Христос за три дена под земята, след като го свалят от кръста?

Приятелят ми Ал Билек, който подобно на брат си и Паща си десетилетия наред работи за американските тайни служби, също интензивно изследва феномена Сен Жермен и е почти убеден, че той все още е жив и се намира в САЩ. Билек твърди - научил го е от неизвестен за мен източник -че на всеки шейсет и пет години графът трябвало да процежда „подмладяваща терапия“, която продължавала две седмици. След това отново бил спокоен за следващите шейсет и пет години.

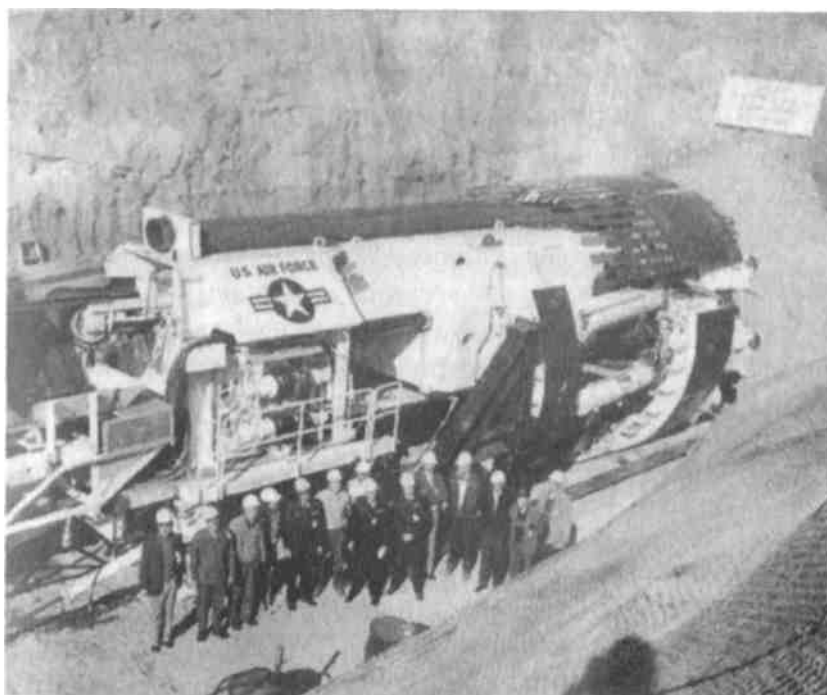
Самият Ал Билек твърди, че по време на опити на US-NAVY през 1943 г. (небезизвестния „Филаделфийски експеримент“), при които корабът USS Eldridge става невидим за радарите, той самият е преместен във времето. Ал Билек не само твърди, че по онова време е транспортиран във времето, но и че едва след този нещастен случай всъщност започват истинските изследвания и че до днес експериментите не са престанали.

Вероятно на някои това твърдение ще се стори твърде сме-ло. Факт е обаче, че и граф Сен Жермен е разказвал същите неща за себе си. От книгите на Петер Краса за Сен Жермен намерих следните много интересни епизоди. Сандра Гребоу ги е открила в дневника на селски ратай, писан през 1618 г. В записките се говори за някой си *Монтсалвери*, за когото се предполага, че е бил графът под един от многобройните си псевдоними.

Цитирам Петер Краса: „Според дневника на селския ратай, *Монтсалвери* (Сен Жермен ?) пристигнал в една страноприемница и заради необичайните си маниери и странни изказвания, предизвикал голяма възбуда сред гостите. Кръчмарката най-накрая не могла да овладее любопитството си и попитала непознатия: „Да не би да сте факир?“ При този наивен въпрос *Монтсалвери* трябвало да се е разсмял и отговорил: „Наречете го така, мадам, но няма да ме намерите по пазарите и панаирите. Аз смятам изкуството си за свободна професия. Наречете ме шоумен, телевизионер или както си искате. Името в случая е вятър и мъгла...”

Изображение 9: Карта, направена от очевидец, която показва подземните градове в западната част на САЩ - по Уилям Хамилтън.

Изображение 10: С атомни бормащини (US Patent №. 3.693.731) под САЩ (както и навсякъде по света) се копаят тунели, които свързват подземните градове един с друг. По време на работата се генерира такава много горещина, че скалите бързо се разтопяват и автоматично глазират стените.

Показаната тук машина прави дупки по обичайния начин.

Ако в нашия електронен и изпълнен с печатни медии свят някой беше отговорил по този начин, наистина бихме могли да разберем мотивите му. Но дневникът на ратая е писан преди 380 (!) години, и този обикновен, неизвестен за нас мъж среща един изглеждащ му особено странник преди почти 400 години! Какво го е накарало да използва думи като „телевизионер“ ?

Това съвсем не е всичко, което учудените и със сигурност объркани селяни от 1618 г. чули. Монтсалвери знаел разни неща за 2000-та година. Не е ясно дали тълпата му е повярвала, или само е искала да се позабавлява. Все пак някои от ратаите искали да научат нещо повече за посетителя: „Разкажете ни нещо за жи-

вота си", помолили те. Запитаният изобщо не се колебал да го направи: „С удоволствие ще изпълня желанието ви, защото са се насъбрали няколко хиляди години". (3, S. 92f)

Монтсалвери разказва за коли, които се движат със собствена сила, без да бъдат теглени от коне; за коли, които се издигат със собствена сила във въздуха и отлитат в определена посока. Говорел за машини, които можели да мислят.

„Монтсалвери не спрял дотук. Едва бил приключил с фантастичните си разкази, когато подканил изумените селяни да подпишат някакъв пергамент. Но не с обичайното заострено перо. Напротив, непознатият изведнъж извадил малко нещо от пазвата си и подканил безпомощните зяпачи да използват този уред за писане: „Пишете с него, той е от 2000-та година."

Един след друг те изпълнили молбата му. Монтсалвери поблагодарил вежливо - и в следващия миг изчезнал без следа. Все едно потънал във земя. Ратаите, които били заобиколили разказвача, объркано го потърсили. Претърсили всички кътчета на страноприемницата, но колкото и да се опитвали, непознатият чужденец изглежда се бил стопил във въздуха." (3, S. 92f)

Толкова за казаното от Петер Краса.

Споменатият преди това Ал Билек, твърди, че понастоящем в САЩ се провежда таен проект, *Montalk-Project*, в който се пращат хора във времето. Той често е осмиван заради твърденията си. Ако обаче прочетем записките на селския ратай, нещата започват да изглеждат по друг начин.

Човекът, представил се като *Монтсалвери*, се появява през 1618 г., използва думи като *шоумен* и *телевизионер*, разказва за компютри и притежава средство от 2000-та година - химикалка, молив или мастилен писец. Всичко това е добре документирано в съществуващия и днес дневник.

Дали той, за който е много вероятно да е бил граф Сен Жермен, е пътник във времето?

И наистина го потвърждава с думите си: „Аз пътувам през времето и неволно се оказвам в далечни страни."

Не по-малко изумително е изказването на известния философ Волтер.

От последното писмо на Волтер до графа от 6 юли 1761 г., предхождано от дълга кореспонденция, четем следните изключително невероятни редове: „Отговарям на писмото

Ви, монсенъор, което ми писахте през април, в което разкривате, ужасни тайни, включително и най-лошата от всички за стар човек като мен - часа на смъртта. Благодаря Жермен, приятелските ми чувства ще осветяват пътя по време на дългото Ви пътуване през времето, когато Вие ще изпълните откровенията си в средата на 20. век. Говорещите картини са подарък за оставащото ми време, но бих желал вълшебният Ви механичен уред за летене да Ви върне при мен. Аудио, приятелю мой.

Волтер, кралски благородник." (3, s. 237)

Какви ужасни тайни е имал предвид графа? Първата или Втората световна война, атомните бомби над Хиросима и Нагасаки, подготовката за *Новия световен ред*?

Много вълнуваща е забележката „дългото Ви пътуване през времето“. Наистина ли Сен Жермен е пътувал през времето? Какво е доверил на Волтер? И какво представляват „говорещите картини“? Дали Сен Жермен не е завещал на Волтер някаква видеоигра с батерии; или соларен лаптоп с CD-ром? Петер Краса, напротив, предполага че е обикновена грамофонна плоча - може би някакъв ръчно задвижван грамофон - защото все още е нямало електричество за стереоуредба или телевизор. Аз обаче смятам, че грамофонната плоча не е „говоряща КАРТИНА“.

Какво е представлявал „механичният уред за летене“ - и то през 1761 г.? Официално първият полет е осъществен през 1904 г. от братята Райт. Дали летателният апарат на графа не е бил обичаен самолет или нещо друго?

Много отворени въпроси, на които по-късно евентуално ще получим отговор.

Има още един интересен и също толкова зрелищен случай - този път от 1914 г. - в който вероятно отново е замесен граф Сен Жермен.

Става дума за преживяванията на майстора на мебели от Горна Бавария Андреас Рил. 33-годишен през 1914 г., в началото на Първата световна война той е мобилизиран и изпратен на фронта. Въпреки че Андреас Рил и неговите другари тогава твърдо вярват, че военните действия ще приключат най-късно до Коледа, нещата се развиват много по-различно.

В две писма от 24 и 30 август 1914 г., станали известни като

„Полевите писма“, Андреас Рил пише на семейството си, че е срещнал забележителен чужденец, който разказвал невероятни неща. Лейтенантът на Рил задържа този човек на Вогезкия фронт край Метц, защото решава, че е шпионин. Както скоро се оказало, непознатият владеел много езици и говорел с членовете на компанията предимно на немски и френски. Преди всичко цивилният шашнал войниците с пророчествата си за бъдещето, на които слушателите по-скоро не повярвали. Те се забавлявали с казаното от чужденеца и го кръстили „Локума“.

От първото писмо на Рил от 24 август 1914 г. научаваме следното: *„Ако знаехте какво ви чака, още днес щяхте да захвърлите оръжията и да признаете, че изобщо не познаваме света. Германия ще загуби войната, след това ще има революция, но тя няма да избухне истински, защото един заминава, а друг идва. И ще станем богати, всички ще са милионери (инфлацията през 20-те години - всички забележки в скоби са мои - бел. авт.). И ще има толкова много пари, че хората ще ги изхвърлят през прозореца и никой няма да ги вдига от земята. Военното брожение ще продължи; на хората няма да им е зле, но няма да бъдат щастливи.“*

Андреас Рил - т.е. този, който е написал писмото, изобщо не вярва, че германците ще загубят Първата световна война. Другите твърдения също му изглеждат съмнителни.

Той пише: *„... (Ще) дойде един мъж (Хитлер) от низините и ще промени всичко в Германия, ще се забрани на хората да казват каквото и да било, и то с жестокост, която ще отнеме последните ни капки пот. Ще вземе от хората повече, отколкото ще даде, и ужасно ще ги накаже, защото по това време райхът му ще падне, и ще има много самохвалковци и измамници. Всеки ден ще има нови закони и мнозина ще преживеят тежки времена или дори ще умрат.“*

Времето започва през 1932 г. и всичко отива към диктат на един човек. След това идва 1938 г. Народи ще бъдат нападнати и ще се подготвят за война. Войната (Втората световна война) ще свърши зле за този мъж и неговите поддръжници. Народът и войската ще въстанат, защото всички измами ще започнат да излизат наяве. Гежко на онези, които заемат висок пост, защото ще бъдат съдени пред очите на всички. Ще се случат нечовешки

неща. Хората много ще обеднеят и разкошните дрехи ще изчезнат. Трябва да бъдат доволни, ако намерят дрипи, които да облекат (следвоенните години). Победителите също няма да получат нищо. Германия ще бъде разпокъсана и един друг мъж (Аденауер) ще дойде, който ще управлява и урежда Германия. Който има най-работливия народ, ще постигне световно господство. След това Англия ще стане най-бедната държава в Европа, защото в света най-работливият народ е германският."

Във второто си писмо от 30 август 1914 г. той пише: „Стигнем ли до числата 4 и 5 (1945), Германия ще бъде притисната от всички страни и второто световно събитие ще свърши, и мъжът ще изчезне, и никой няма да знае къде (наистина ли Хитлер умира в Берлин?), и народът ще е тук и ще бъде още разграбван и унищожаван до безкрай, но и враговете ще имат конфликти помежду си. Тъмните ще ръководят и ще успокояват народите с големи обещания и победителите ще имат същата цел като победените.

След това в Германия ще дойдат правителства, но няма да могат да изпълнят целите си (обединение на Германия през 50-те години), защото намерението им постоянно ще бъде осуетявано. Мъжът и знакът (Хитлер и пречупеният кръст) ще изчезнат, и никой няма да знае къде (има доклади от военни, които твърдят, че са срещали Хитлер в Южна Америка), но проклятието в душите ще остане. Моралът на хората все повече ще деградира и те ще станат лоши. Мизерията ще се увеличи и ще вземе много жертви. Хората дори ще използват всички претексти и религии, за да прехвърлят вината на козните на дявола. Но на хората ще им бъде все едно, защото добрите почти няма да могат да оцелеят, ще бъдат гонени и унищожавани.

След това и хората ще се изправят едни срещу други, защото омразата и завистта ще растат като тревата, и те все повече ще се свличат в пропастта. Гарнизоните ще се разделят помежду си и ще се изтеглят с плячката на победените, което също ще донесе много нещастия."

„И нещастията на третото световно събитие (Третата световна война) ще настъпи. Русия ще нападне Южна Германия. Но само малко след това на проклетите хора ще бъде показано, че има Бог, който да сложи край на това. Това време ще е страшно и нищо няма да може да помогне на хората, защото те са стигнали

твърде далеч и не могат да се върнат, понеже не чуха предупрежденията. След това хората, които оцелеят, ще се успокоят."

И по-нататък: „... и ще царят страх и ужас, защото сега вече ще имат време да помислят и да извлекат поуки, което преди не са правили. В края на това дяволско време победителят ще отиде при победените, за да им даде съвет и помощ, защото съдбата им ще е тежка. Защото всичко ще е унищожено... Кой знае дали дотогава ще сме още живи да видим... наистина думите му звучаха невероятно. Пиша ви само, за да разберете какво каза той, но никое от децата няма да доживее това време.

Защото за третото събитие Русия първо трябва да нападне Германия и оттогава планините ще започнат да бълват огън и руснаците ще изоставят всичко заради военната машина. До Дунав и Ин светът ще бъде унищожен и изравнен със земята. Реките ще бъдат толкова плитки, че няма да има нужда от мостове, за да бъдат прекосявани. Изар¹ няма да стори зло на хората, но ще върлува глад и мизерия. Лошите хора ще бъдат заличени така, както снегът покрива всичко през зимата, а също и религията ще бъде прочистена. Но църквата ще издържи триумфа на победителя.

В Русия властниците ще бъдат унищожени и труповете няма да бъдат погребвани, а ще лежат захвърлени. Глад и унищожение ще е наказанието за тази държава за нейното престъпление..." И - „Русия ще бъде отхвърлена, защото посегна на природата. В Южна Германия е мястото, където ще започнат събитията. Покъсно хора от цял свят ще идват да го видят. Папата ще присъства на подписването на мира. Преди това обаче той ще избяга, защото ще бъде обявен за предател. Той ще дойде в Кьолн, където ще завари само развалини, всичко ще е разрушено."

Малко преди смъртта си през 1958 г. Андреас Рил казал на своите синове за Третата световна война: „Ще бъде съвсем кратка. Аз няма да я видя, но вашите малчугани ще си спомнят за мен. " (8, S. 124f)

Казва също, че Англия и Америка щели да се занимават със своите проблеми (тероризъм, природни катаклизми?).

Накрая допълва: „Когато карахме заловения цивилен да каже

¹ Река, извираща от австрийските Алпи, минава през Тирол (Австрия) и Байерн (Германия), влива се в Дунава - бел. прев.

още нещо за предсказанията, той винаги отговаряше: Ако знаете, какво ви чака в бъдеще, щяхте много да се учудите!"

Дали този цивилен пророк отново не е граф Сен Жермен? Кой знае?...

Бихме могли да допуснем, че графът се е вълнувал от човешкото развитие - както технологично, така и духовно. Поради трудността да предаде огромното си знание в кралските и кайзерските дворове, изпълнени с интриги и себелюбиви монарси, той решава да го довери на различни тайни ложи - най-вече на розенкройцерите. Въпреки това той не е розенкройцер. Предава им знанията си, които те иначе никога нямаше да имат, вярвайки, че ще ги използват добре и конструктивно, но те не го правят. По-късно отново ще се върнем на темата.

Факт е, че самите изказвания, правени лично от графа, са изпълнени с мъдрост, а появяванията му са толкова преситени с чудеса, че възниква въпросът откъде е могъл да знае всичко това?

Нека споменем още един, ако не и най-интересния документ за Сен Жермен. Когато през 1788 г. посещава различни ложи, той среща популярния във Виенските езотерични кръгове и богат търговец на книги Рудолф Грефер, както и неговия не по-малко добре уреден компаньон барон Линден. Когато Сен Жермен демонстрира пред тях смайващи експерименти от ориенталската наука и идва моментът на раздялата, той изненадва домакини си. В своите „Малки Виенски мемоари“ Франц Грефер пише: *„Сен Жермен постепенно изпадна в празнично настроение. В продължение на няколко секунди той стоя неподвижен, като статуя; неговите неповторими магнетични очи бяха матови и безцветни. Скоро обаче цялото му същество отново се оживи. Замахна с ръка във въздуха и направи жест на облекчение; след това каза: „Аз заминавам. Въздържайте се от посещения. Ще ме видите още веднъж. Пътувам утре през нощта; имат нужда от мен в Константинопол, после в Англия, където ще направя две открития - ще ги получите в следващия век: влакове и параходи. В Германия ще имат нужда от тях, защото сезоните постепенно ще изчезнат. Първо пролетта, после лятото. Това е поэтапното преустановяване на света! Аз виждам всичко. Астрономите и метеоролозите не знаят нищо, повярвай-*

те. Човек трябва да е учил в пирамидите, като мен. Към края на века ще изчезна от Европа и ще се пренесе в района на Хималаите. Трябва да си почина, малко да отдъхна. Но след няколко десетилетия вие отново ще чуете за мен - точно след осемдесет и пет години хората отново ще се сетят за мен. Живейте добре, приятели мои. Аз ви обичам." (3, S. 236f)

Какво е искал да каже графът с изказването си, че щял да си „почине в Хималаите“, ще разберете от следващата глава.

Настройте се за най-невероятната история, която сте чували някога.

Следвайте ме тихо, но внимателно през вратата, зад която се крие друг невидим свят. Нека погледнем към...

ТАЙНАТА НА ХИМАЛАИТЕ

Става дума за вълнуващите преживявания на руския офталмолог проф. д-р Ернст Мулдашев, чиято книга „От кого сме произлезли“ беше издадена на немски език за първи път през 2001 г.

Д-р Мулдашев е практикуващ очен лекар и е един от корифеите в Русия в областта си. До момента е обиколил повече от четирийсет държави и годишно извършва между 300 и 400 сложни очни операции - там той наистина е „в свои води“.

Преди няколко години Мулдашев се натъква на интересна даденост - *корнеатата*, т.е. кристалната предна част на роговицата на окото, при всички хора на Земята е с еднакъв размер, независимо дали става дума за човек, висок 1,80 м, или за дете. На практика това е единственият човешки орган, еднакъв при всички хора. Според изследванията на Мулдашев върху повече от хиляда души корнеатата расте до четвъртата година и след това не променя размера си.

Но изследванията на професора не приключват дотук. Той търси възможност за диагностициране на физически и психически заболявания и изследва 1500 души. Смятайки, че въпросната част от окото е източник на геометрична информация, той и екипът му правят снимки на множество корнеати.

С помощта на компютърна система, изобразяваща очната част и анализираща геометричните параметри, идва и решаващият пробив: Мулдашев създава метод, в който корнеа-

тата позволява да се диагностицира не само психическото и физическото състояние, но да се реконструира цялата глава - т.е. големината и формата на човешкия череп.

„Въз основа на материала от 1500 прегледани души ние прецизирахме принципа. Естествено не постигнахме голяма точност, защото намерихме общо 22 очно-геометрични характеристики, докато двата четириъгълника представяха само два от тях...

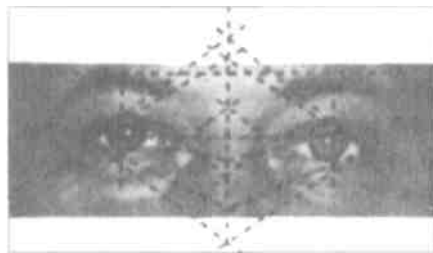
Тъй като индивидуалните очно-геометрични параметри са свързани с геометричната характеристика на чертите на лицето и дори с отделните части на тялото, е възможно да се реконструира външният вид на човека въз основа на геометричната характеристика на очната част...

В крайна сметка единствената константа в човешкото тяло, радиусът на корнеата, лежи в областта на очно-геометричния шаблон като указание за това, че тя изобразява мярката в очната геометрия." (5, S. 14, 15)

Очната геометрия предлага следните възможности за практическо приложение:

- 1) идентификация на хора;
- 2) реконструкция на човешкото тяло;
- 3) определяне на менталните характеристики на човека;
- 4) обективен анализ на човешките чувства и усещания;
- 5) диагностициране на психически и физически заболявания;
- 6) установяване на националността и
- 7) изследване на произхода на човечеството (5, S. 15).

На базата на тези открития Мулдашев и екипът му продължават изследванията си. Методът им се оказва успешен при доказване на националността, съответно расата на чо-

Изображение 11: Използваните от Ернст Мулдашев очно-геометрични параметри - базиращи се на еднаквата при всеки човек корнеата.

века, с чиято очна снимка разполагат. В книгата си той детайлно разказва как са изследвали и анализирали различни типове хора, за да изследват произхода на човечеството на вазата на очната геометрия.

Д-р Мулдашев и неговите сътрудници проучват всичките известни 35 човешки раси (по А. Йархо) и правят следното заключение: *„Като цяло нашите очно-геометрични проучвания - успоредно с някои допълнителни хипотези - показаха, че човечеството има общ корен, краен вариант от гените на един предшественик и една предшественичка. То възниква в Тибет и се разселва по света.“* (5, S. 44)

С други думи още в началото на изследванията си Мулдашев стига до заключението, че хората произлизат от Тибет. Следвайки теорията си, той и неговия екип насочват вниманието си към района на Хималаите. Фотографирането на очите, т. нар. „визитни картички“, рисувани върху всички тибетски храмове, става повод за изумително откритие.

Още на същия ден Мулдашев започва да ги анализира. Въвежда необичайните очи в компютъра, изследва ги по по-знатите параметри и стига до следната реконструкция на глава:

Д-р Мулдашев описва първия си анализ по следния начин: *„Първо, забелязахме липсата на корен на носа, който при обичайните очни изображения винаги е налице. За какво свидетелства отсъствието му? Известно е, че при съвременния човек коренът на носа покрива вътрешната част на очното поле. Отвън то е от 80 до 90 градуса, а вътре - от 35 до 45. Затова днешните хора разполагат с бинокулярно зрение (зрение, което дава обем на обекта и определя разстоянието до него) само на 35 до 45 градуса, а не на 80 до 90 градуса. Това неудобство, причинено от корена на носа, е почти без значение на дневна светлина, по-съществено е при изкуствено осветление, а на светлина на червена лампа чувствително засяга зрението, защото затруднява ориентацията в помещението. Без корен на носа хората щяха да виждат бинокулярно във всички посоки - в радиус от 80 до 90 градуса, което би улеснило ориентацията им в стая с червена светлина.“* (5, S. 48, 49)

Мулдашев си задава въпроса дали притежателят на такъв тип очи живее в околна среда, подобна на нашата, или е изложен на някакъв тип червена светлина.

Той Изследва старите текстове и открива думите на Нострадамус, че древната цивилизация на атлантите е живяла в кърваво червена околна среда: небето било червено, дърветата били наситено червени и т. н. Нострадамус обяснява в текста си, че разместването на полюсите води до изместване на земната ос и съответно до червено оцветяване на небето.

Явно изображенията върху тибетските храмове показват очите на хора от минала цивилизация - на атлантите!

Д-р Мулдашев продължава: „Второ, вниманието ни беше привлечено от необичайната извивка на клепача на очите, изобразени върху будистките храмове. Докато... клепачите на днешните хора имат правилна окръжна извивка, средната част на тези клепачи е удебелена, все едно висят над корнеата.

Какво би могло да означава това? Преди всичко, че при спускане на клепача окоето няма да е напълно затворено, защото извивката на горния клепач не го позволява. В този случай очите са в състояние да запазят периферното зрение на страничните области на корнеата. Но тъй като коренът на носа липсва и виждането в цялото зрително поле е бинокулярно, включително и периферните области, то притежателят на тези необичайни очи е в състояние да вижда и когато те са затворени” (S. 49, 50)

Очите имат още една особеност, която слисва Мулдашев: „Обърнатият надолу и навътре очен ъгъл. Той свидетелства за повишено производство на сълзлива течност, необходима за запазването на очната влага при ненапълно затворени очи.” (S. 51)

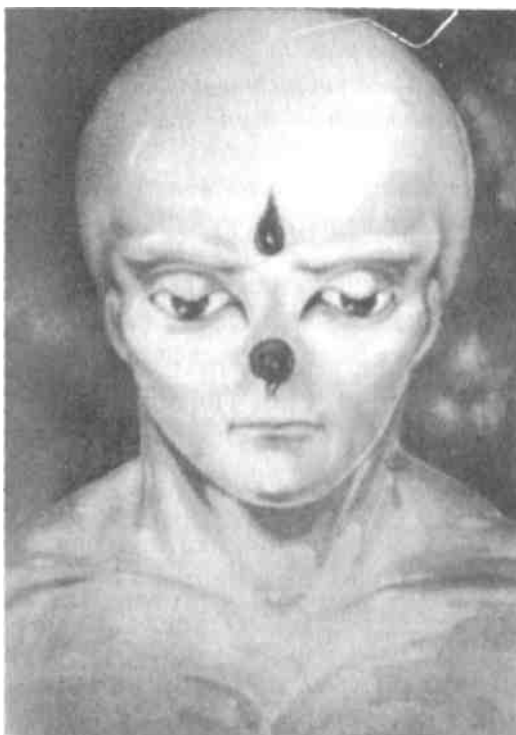
Какво да кажем за непълното затваряне на окоето и запазеното ориентировъчно виждане?

Изображение 12: Необичайните очи върху будистките храмове в Непал, Индия и Тибет.

Д-р Ернст Мулдашев намира едно-единствено обяснение: необходимост чувствителната корнеата да бъде предпазена при бързо плуване под вода!

Ернст Мулдашев научава от Нострадамус, че атлантите можели да из-

*Изображение 13:
Главата,
реконструирана по
метода на очната
геометрия на
Мулдашев.*

държат дълго време под вода и имали подводни плантации. Той продължава разсъжденията си: „Трето, на изображенията от тибетските храмове на мястото на носа има спираловиден отвор. Какво означава? Ако действително атлантите са живели частично под вода, би могло да се допусне, че той играе ролята на вентилоподобен дихателен отвор, подобен на морските животни (делфини, китове и др.), защото за разлика от обичайния нос, възпрепятства нахлуването на вода в дихателните пътища. ” (S. 51)

„Четвърто: рисунките върху тибетските храмове показват капкообразно петно в средата над очите, приблизително там, където индийските жени си рисуват точки за красота. Това петно вероятно е предполагаемото „трето око“.

Известно е, че в някакъв момент хората от древността са притежавали трето око (това показват данните на ембриологията). При днешния човек от него е останало само един рудимент

пинеалната жлеза (епифизата) скрита дълбоко в мозъка. Като цяло се приема, че третото око е органът на човешката биоенергия (телепатия и др.), според легендите то можело да прави чудеса - внушаване на мисли, въздействие върху гравитацията, лекуване на болести и др." (S. 52)

Но ако наистина става дума за очите на атлантите, изобразени върху храмовете, възниква въпросът защо те са разпространени именно в Тибет?

Д-р Мулдашев и неговите сътрудници намират отговор. Ще предам накратко това, което той разказва в книгата си и описва с много подробности. Екипът му тръгва на транс-Хималайска експедиция от Индия, през Непал до Тибет, вземайки със себе си създадената от Мулдашев рисунка (Изображение 13). Среца се с монаси от различни манастири и преживяват една след друга много изненади: вместо недоверие или учудване, всички, видели рисунката, се оказват сведущи - индийският свами Дарам дори направо попитал: „Намерихте ли тялото му в планините? В морето?”

Д-р Мулдашев винаги обяснява - дори и пред „посветените” - че те са създали тази рисунка на базата на геометричните наблюдения на корнеата на окото.

Накратко, всички мъдреци, които посещават, очевидно знаели за съществуването, изобразено на рисунката. Това, което д-р Мулдашев в крайна сметка открива - въз основа на допълнителни пътувания и безброй разговори - очертава следната картина: Човекът от снимката не е нарисуван съвсем правилно. Вижда се същество, което не принадлежи на нашата цивилизация, а на предишна. Преди на Земята да се случи това, което историята е запомнила като *Потоп*, вече е имало високоразвити култури - Атлантида, преди тях Лемурия, а преди тях и още по-стари.

Лемурийците, атлантите, както и някои хора от нашата цивилизация могат да предизвикат състояние на съзнанието, известно като *самадхи*, в което упражняващият го - според принципа „духът владее материята” - е в състояние да сведе обменните процеси в тялото до минимум и по този начин да го консервира - нещо като зимния сън при животните.

По данни на един индийски свами, когато това стане, медитацията е толкова ефективна, че практикуващият може да

свърже биополето с водата в организма си и да ѝ въздейства така, че тя в крайна сметка да окаже въздействие върху тялото му. *Самадхи* е най-висшата форма на медитация.

Ако тялото изпадне в състояние на самадхи, то можело да се съхрани не само за години - така твърдят мъдреците в Хималаите - а за хилядолетия, без човекът да умре. В състояние на самадхи душата се намира извън него, но все пак остава свързана с физическото тяло чрез „сребърната нишка“. *Сребърната нишка*, сребърно светеща енергийна връзка, е „пъпната връв“ между двете тела, която образно можем да наречем електрически кабел от отвъдното към настоящето. (Когато човек умре, сребърната нишка се откъсва от физическото тяло и жизнената енергия се отдръпва. Така както отделянето на пъпната връв от майката означава раждане във физическия свят, така скъсването на сребърната нишка от физическото тяло означава раждане в отвъдното.)

В състояние на самадхи сребърната нишка остава задълго непокътната. При продължително самадхи, телесната температура може да падне до 4 градуса по Целзий, която в пещерите или под водата обикновено се запазва непроменена.

С помощта на самадхи, така да се каже, душата оживява.

Ако тя се върне в тялото, човекът отново се „събужда“ и може да продължи „нормалния“ си живот.

Ако пребиваващият в самадхи бъде прегледан от медицинско лице - какъвто е случаят с Шри Рамакришна - ще бъде констатирана физическа смърт. Няма пулс, ЕКГ и ЕЕГ. Телесната температура е ниска и тялото се намира в каменно-неподвижно състояние, става необичайно здраво и студено като камък.

Каменно-неподвижното състояние е универсално понятие между религиозните мъдреци, които изучават самадхи.

Д-р Мулдашев вярва, че е разкрил голямата тайна на Хималаите: че в самадхи-пещерите, разпръснати из тази планинска верига, има същества в състояние на самадхи, просъществували стотици хилядолетия. Те са т. нар. *човешки генофонд*. Следователно, ако отново - както някога по времето на Атлантида - настъпят глобални разрушения на земната повърхност и човечеството бъде изкоренено, тези

същества ще се събудят и ще възкресят древните знания. Те притежават необичайните способности, които древността им приписва - телепортация, телепатия и т. н.

Те, може да се каже, са пазителите на пра-древното знание.

Достъп имат много малко хора (или семейства), които от поколения се грижат за тях и им задават различни въпроси.

В убежищата им влизат само тези, които съществата допуснат. Самите пещери почти не могат да бъдат намерени и остават скрити за погледа. В тях действат особени, непознати и смъртоносни за хората сили, които пазят създанията от на-трапници. Този, който все пак успее да открие такъв проход и опита да влезе, постепенно започва да се чувства все по-зле и по-зле, докато не колабира. Ако не се върне, умира.

Има откъслечни съобщения от хора, които заради неотложна молба са били допускани. Така например една легенда разказва следното: *„Когато през 11. век царяла голяма суша, князът на Индия решил да намери свещена пещера, в която живеел някой от великите древни, и да го помоли за помощ. В нея го дебнели много опасности: имало змии - мистични и реални, не можел да диша, върху тялото и духа му действали непознати сили. Медитирайки, князът успял да влезе в контакт с духа на големия древен човек. Когато разбрал, че князът идва с добри намерения, за да моли за помощ, той му позволил да мине. Пещерата била много обширна и имала две помещения.*

В едното от тях владателят заварил големия древен човек в състояние на самадхи, духът му се носел около него. Тялото му било изсушено, но той бил жив. Човекът чакал вече 1 600 000 години в пещерата. Той едва отворил очи. Индийският княз го заговорил на санскрит, молейки за помощ. Изсушеният човек го разбрал и му посочил с поглед към някакъв предмет, висящ на стената. Оказал се мистичен пръстен. Индийският княз взел пръстена и тръгнал към изхода. В друго помещение той срещнал още един човек в самадхи, един от князете на сикхите, който през 5. век преминал в самадхи и за когото се знае, че през 17. век излязъл от медитация и се върнал отново в нормалния живот. На изхода на пещерата князът се натъкнал на осем змии. Кръвта на едната от тях попаднала върху пръстена, капката кръв се издигнала в небето и скоро заваляло. В същата пещера през 1637 г. отива един

човек на име Девендра Лоундел, който пребивава там и до днес. Оттогава никои не е ходил в пещерата." (5, S. 173, 174)

Един Бонпо-лама, който Мулдашев посещава, дори казва: „Там в северен Тибет има пещера, където човек на име Мозе Сал Дзиянг вече от векове е в самадхи. Духовниците в този район редовно го посещават. Те са обикновени духовници. За да стигнеш до този човек, не се нуждаеш от разрешение. Достъпът не е опасен. Само

трябва да си с добри намерения, снимките и разговорите са забранени -това би било светотатство!" (5, S. 174)

Изображение 14:

Професор д-р Ернст Мулдашев

В края на разказа си ламата допълнил, че в Тибет има китайци и там е опасно.

Аз естествено се питам защо изобщо китайците проявяват такъв интерес към Тибет? Може би заради многото му тайни?

Когато Китай нахлува в Тибет, много от местните духовници, след като са измъчвани, проговарят и потвърждават наличието на пещерите-самадхи. Китайците претърсват много пещери, както за хора в самадхи, така и за ламы, избрали ги за последно убежище.

Бонпо-ламата разказва на д-р Мулдашев следното събитие: През 1960 г. един лама преминава в самадхи в една пещера и пребивава там до 1964 г. Племенникът на Бонпо-ламата и приятелите му го посещавали много пъти и съобщават, че мъжът седял в каменно-неподвижно състояние в позата на Буда.

Китайските комунисти го намерили и го хвърлили в затвора. Там тялото на ламата постепенно отново станало меко и оживяло. Периодът от 1964 до 1987 г. той прекарал в строг тъмничен затвор и след това отново е пуснат на свобода. По нататъшната му съдба за съжаление е неизвестна." (5, S. 177)

Естествено възниква въпросът как китайците са могли да проникнат в пещерите, където би трябвало да има психическа бариера?

Бонпо-ламата потвърждава, че духовната сила на хората, пребиваващи в самадхи, които са от нашата цивилизация, е чувствително по-слаба от тази на атлантите, в някои случаи тя изобщо липсва или е много нищожна.

Обяснил, че всичко зависи от развитието на третото око, което само при атлантите е напълно развито, докато при хората от нашата цивилизация е много слабо активно.

Ламата казва, че в една южнотибетска пещера са видени няколко необичайно големи тела, които китайците били обесили на входа ѝ. Може би защитната стена не е издържала заради големия брой пришълци?

Известно е също, че много от китайците са измрели, когато опитвали да влизат в пещерите-самадхи, и от страх междувременно се отказали от нови опити. (В крайна сметка и на тях им се живее...)

В тази връзка Бонпо-ламата съобщава и за още една пещера-самадхи в Южен Тибет, в чиито вход са намерени много мъртви китайски войници, които лежали с изкривени от болка лица, но без никакви наранявания. Телата им са напълно непокътнати. Те са убити от психическата сила на защитната стена.

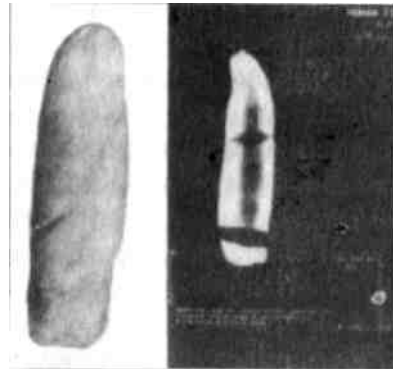
А при друга пещера жителите на близките села разказват, че няколко десетки китайски войници дошли при тях, бягайки от пещерата, лутали се като обезумели, викали и се държали за главите и стомасите. Разказва се, че тези полудели войници умрели един след друг.

В една от изследователските експедиции на д-р Мулдашев му било обяснено, че миналите цивилизации (вероятно 22 на брой) постигнали много високо технологично ниво, но били заличени или от космическа катастрофа, или от само-

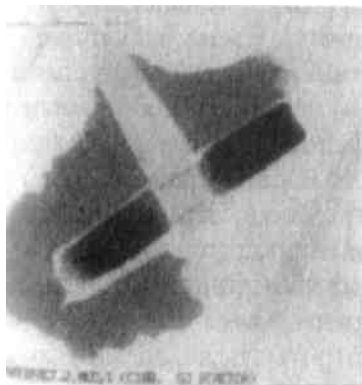
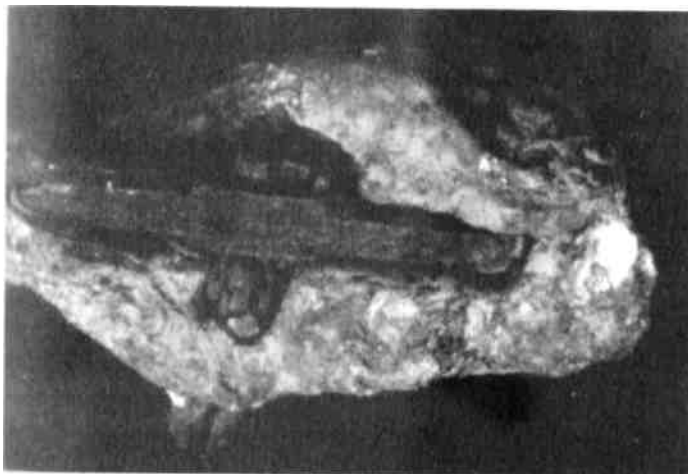
Изображение 15: Геологична вкаменелост, документ от Глен Роуз, Тексас.

Динозавърска следа и огромен човешки отпечатък един до друг! Кой е оставил тези следи?

Изображение 16: Този вкаменял пръст също е намерен в Тексас, но е около 20 процента по-голям от обичайния палец. Очевидно е принадлежал на великан; датиран е на няколко милиона години.

Вдясно от него - рентгенова снимка на същия пръст. Не се забелязва никаква разлика с пръстите на днешните хора -освен големината.

Изображение 17: Така нареченият „Чук от Тексас“ е една от най-странните находки на човешката история. Съставът му е 96,6 % желязо, поради което не ръждясва. Желязото се обработва едва от 2000 г. пр. Хр. - официално. Този чук обаче е на възраст от 140 милиона години.

Изображение 18 (ляво): Рентгеновите снимки потвърждават, че стоманата не показва никакви химически примеси или несъответствия.

унищожение. Бедствието (удар на метеорит, ледников период...) променило земния климат, вследствие на което външният вид на хората се променил, за да оцелеят при новите условия.

За цивилизацията *преди* Атлантида се знае малко. (Тук книгите на Рудолф Щайнер и Елена Блаватска могат да дадат повече информация. Знаем за Хиперборея, която някога трябва да се е намирала там, където днес е Южният полюс; Гренландия някога е била населена; кралството „МУ" се е намирало там, където е днешна Япония, а Лемурия е била разположена в Тихия океан. Въз основа на допускането, че по онова време Земята е имала различна орбита и друга сила на притегляне, хората вероятно са изглеждали по-различно - те били по-големи и е възможно да са нямали същата мате-риално-физическа форма като нашата. Живели са по времето на динозаврите, за което говорят различни артефакти.)

По мнението на Мулдашев ранните лемурийци са имали четири ръце, били са огромни на ръст (до 20 метра) и с две лица, от които задното притежавало напълно развито трето око. Последните от тях приличали повече на атлантите - две ръце, едно лице и третото око вече се било врязало във вътрешността на черепа.

Наследниците на лемурийците, които Мулдашев нарича *лемуро-атланти*, били силно развити технологично, летели в космоса и живеели в съседство до лемурийците.

Що се отнася до изказванията за лемурийците, аз самият съм скептично настроен - преди всичко за четирите ръце и двете лица. За тази информация д-р Мулдашев се позовава на контактърските сведения, дадени от Елена Блаватска.

Твърденията за островния континент Атлантида са много по-конкретни. Вероятно става дума за голям континент, който постепенно е потънал в морето. Тъй като по времето на Атлантида и заради положението ѝ климатът е бил много топъл и влажен, растителният свят също е бил по-различен. Много от растенията били отглеждани под вода и самите атланти притежавали качества на амфибии (плавателни ципи между пръстите и споменатите преди малко особености на лицето).

По онова време небето било червено на цвят и атланти-

те създали невероятни летателни машини, които могат да бъдат сравнени с т. нар. *летящи чинии* - летателни апарати, задвижвани от някакъв вид антигравитационен двигател.

Те освен това работели и с „насочена психическа енергия“ (телекинеза), което им давало възможност да манипулират предмети със силата на мисълта, подобно на Ури Гелер и децата-медиуми, с които се срещнах на Хаваите. Те могат да променят формата на различни предмети или да ги движат във въздуха. Атлантите използвали силата на мисълта, за да градят постройки. Пирамидите в Гиза са едни от последните големи атлантически монументи:

Знанията за законите на природата и невъобразимата им сила обаче са използвани деструктивно. Създадени били хибридни същества - чрез генетични кръстоски - и определени народни маси били потискани, а накрая дошла и природната катастрофа - огромна приливна вълна, заляла земната повърхност. Градовете били наводнени и по-голямата част от Атлантида потъва.

В наличната литература има различни сведения за спусъка на прилива - удар от космическо тяло, атомно оръжие, нападение на извънземни или повтарящите се на 13 000 години измествания на полюсите. По темата може да се спекули-ра.

Във всеки случай част от атлантите успява да оцелее и се разселва в други точки на Земята, където с течение на хилядолетията започват да се приспособяват към новите условия и външността им се променя. Очевидно обаче съществуват и атланти, преминали в състояние на самадхи, които и до днес живеят в телата си. Много се отправят към големите планини, защото там приливният потоп не можел да предизвика

Изображение 19: Ян ван Хелсинг на изследователско пътуване в Хималаите, Непал; ноември 2002 г.

унищожение. Мулдашев узнава, че много от атлантите се намират в пещерите на Хималаите, други - под платото Гиза в Египет.

Аз лично знам подобни истории за Карпатите, но най-известните идват от Андите. Тези планини са прорязани от подземни тунелни системи, и както казах в началото, в Юкатан, Мексико, а и в Белиз се срещнах с хора, които потвърдиха, че някои от подземните градове продължават да бъдат населявани. През 1999 г. първо бях в Перу и Боливия, през 2001 г. заедно с Щефан Ердман - в Бразилия и през 2002 г. - в Чили; всичките пътувания бяха свързани с разследвания на подземните тунелни системи. Както в Перу, така и в Бразилия всичко се потвърди. (Бих разказал повече за тях евентуално в някоя бъдеща самостоятелна публикация, защото тук твърде много ще се отдалечим от темата.)

Друга част от атлантите днес живеят дълбоко в океана и тотално са се приспособили към водата. Разказвал съм за подземните кухни и Теорията за кухата Земя. Споменавал съм също и изключителните доклади на полярните изследователи за отвори в полюсите, през които, както твърдят, можело да се достигне или прелети до кухото пространство в дълбините на Земята. Дали и там няма атланти?

Хималайските мъдреци казват на д-р Мулдашев, че много от така наречените *пророци* били хилядолетници или дори още по-стари и на всеки две хилядолетия „се събуждали“ от самадхи, за да се разкрият пред света, и след това отново „заспивали“.

Дзън! Дзън!!!

Добре ли чухме? Какво твърди граф Сен Жермен?

„Към края на века ще изчезна от Европа и ще се пренесе в района на Хималаите. Трябва да си почина, малко да отдъхна. Но след няколко десетилетия вие отново ще чуете за мен - точно след осемдесет и пет години хората отново ще се сетят за мен.“

Не твърдеше ли, че бил обходил Хималаите и открил хора, които „знаели всичко“?

Нека продължим с изследванията на Ернст Мулдашев -има същества, които на всеки две хилядолетия излизат от самадхи и се смесват с хората. Една древна история за Буда разказва, че първият Буда, т. нар. Бонпо-Буда, се казвал

Шенраб и се появил преди 18 013 години в Тибет, в страната Шамбала. Той учил хората на космическите закони. Всички следващи Буди следвали неговото учение. За него също разказват, че изглеждал необичайно. От учението му разбираме, че на Земята трябвало да се явят 1002 пророци. Колко са до днес, никой естествено не може да каже, но последният Буда се появява преди 2044 години. Интересното в случая е, че той има 32-та белега, по които се различавал от „обикновените“ хора.

Най-важните от тях според преданието са:

- плавателна ципа между пръстите;
- нямал гръб на ходилото си;
- ръцете му стигали до коленете;
- половият му орган бил скрит, не се виждал;
- кожата му имала златист блясък;
- имал бели букли със сребрист блясък;
- на главата си имал подутина с кръгла форма, която била завита по посока на часовниковата стрелка;
 - имал дълъг език, с който можел да стига до началото на косата и до ушите си;
 - имал 40 зъба, между които нямало разстояние ^(5, s. 185, 186).

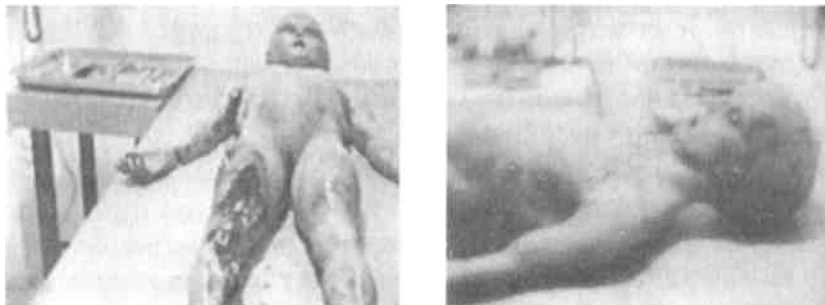
От този списък, доколкото отговаря на фактите, може да се заключи, че този Буда или е бил, или е потомък от предходна цивилизация (атлант или лемуриец), или е извънземен.

Защо го казвам?

Нека още веднъж разгледаме описанието му. Не прилича ли донякъде на атлантите? Съществува, показано на следващата снимка, би трябвало да е извънземен, загинал при падане на космически кораб през 1948 г. в Розуел, Ню Мексико. Това, което забелязах веднага, е, че и неговите полови органи са скрити зад гънка и на пръв поглед прилича повече на жена. Отговаря напълно на описанието на Буда. А главата с малки уши и големи очи напомня на физиономията на атланта от Изображение 13, не смятате ли?

Нека повдигнем няколко генерални въпроса: За какво всъщност може да се използва човешкият генофонд? За за-

пазване на телесните обвивки на хора, живели някога на Земята? Какъв е смисълът, след като именно духът е този, който владее материята?

Изображение 20 и 21: Дълго време се спореше дали филмът на Сантили, показвал? аутопсия на извънземен, е истински, или не. Независимо от това приликата с атланта при всички положения е невероятна. И тук мъжките полови органи са скрити зад кожна гънка. Възможно ли е извън-земните да не са изобщо такива, а по-скоро да са атланти от вътрешността на Земята?

За Мулдашев отговорът е: тялото се е създало в рамките на еволюцията за много дълъг период от време и се е приспособило към външните условия на планетата. В крайна сметка душата има нужда от тяло, за да изпълни „играта на живота“ във физическия свят, съответно да добие опит в тази гъста материя. Следователно е много по-разумно то да се пази, отколкото да бъде създавано наново. Нали всяка клетка има памет за миналото...

Следователно самадхи е спасителната котва на човечеството, защото така тялото се съхранява през вековете и при нужда (след съживяване) може да бъде изградена нова цивилизация. На планетата ни са загинали много цивилизации и всеки път излезлите от самадхи са ставали корен на новото човечество.

Нашата сегашна цивилизация също е на крачка от зенита си и е задействан процес на ликвидиране на „старото“, както едновременно са предсказвали ясновидците във времето

от различни точки на планетата. Те казват, че отново всичко ще започне отначало - интересното е, че се споменават нови технологии, космически кораби и контакти с хора от недра на Земята (виж още и „Книга 3 - Третата световна война“).

Чарлс Берлиц съобщава една подобна легенда : „*В сърцето на Азия, в Монголската пустиня и планините на Тибет от много векове се разказват тайнствени и мистични предания за Агарта и нейния владетел, Краля на света. Според вярванията на мнозина, Агарта е подземен свят, изграден от големи пещери под централноазиатското плато. Някога през тайните му входове древните племена прекосили света и продължили да живеят невидимо от нас. Този подземен Шангри-Ла би трябвало да съществува и днес под завладенията от комунистите територии и често владетелят му, Кралят на света, предсказвал, че птиците и животните на Земята внезапно Ще замлъкнат. Преди стотици години той направил пророчество, което - пресметнато от момента, в който се е появило - се отнася, подобно на много други предсказания, до втората половина на 20. век. Хората все повече щели да забравят за душите си... На Земята ще цари най-ужасната поквара. Човечеството ще прилича на стадо кръвожадни животни, настървени за кръвта на своите братя. Полумесецът ще потъмнее и неговите последователи ще потънат в лъжи и безкрайни войни... Короните на кралете ще паднат... Ще има ужасна война между всички народи на този свят... Цели нации ще бъдат заличени... Глад... Унищожение, което не признава закон... Невиждани събития... Преследваните ще привлекат вниманието на целия свят... Улиците ще бъдат препълнени с хора, които ще бягат от едно място на друго... Най-големите и най-красивите градове ще изгорят в пламъци... Семейства ще бъдат разпилявани... Вярата и любовта ще изчезнат... Светът ще бъде опразнен... След петдесет години ще са останали само три големи нации... А петдесет години по-късно ще има осемнайсетгодишна война и катастрофи и след това народите на Агарта ще напуснат подземните си пещери и ще излязат...*” (17, S. 33-34)

Според д-р Мулдашев имало три вида пещери-самадхи:

1) Пещери-самадхи с хора от нашата цивилизация (Сен Жермен?),

- 2) пещери-самадхи с атланти и хора от още по-древни цивилизации (Лемурия, Хиперборея) и
- 3) смесени пещери-самадхи с хора от нашата и предишни цивилизации.

Всъщност самият д-р Мулдашев успява да намери и да се сприятели с двама „отговорници“ на пещера-самадхи, която приютявала поне *един* от атлантите. Мулдашев научава, че по-възрастният от двамата вече не ходел до пещерата (той е 95-годишен), а по-младият правел това винаги веднъж месечно - или на пълнолуние, или 11-12 дни след него.

По-младият „отговорник“ обяснил, че една седмица преди да отиде в пещерата, започвал да медитира, а когато влизал в първото ѝ помещение, започвал силно да се моли и да задълбочава медитацията си.

Това е всичко, което Ернст Мулдашев и спътникът му Валери Лобанков успяват да узнаят от него. Възрастният или „*по-възрастният особняк*“, както Мулдашев го нарича, бил по-разговорлив.

Мулдашев записва на касета един извънредно интересен разговор и го публикува в книгата си. Ще цитирам най-важните пасажии от него.

След като д-р Мулдашев, Валери Лобанков и преводачът Кирам заемат местата си, Мулдашев показва рисунката на атланта (Изображение 13) на възрастния мъж.

Първоначално той поседял безизразно и казал, че темата за пещерите-самадхи е тайна и той не желае да говори за тях. Мулдашев пише:

- ▶ *Въпреки това съм убеден, че в пещерите има хора в състояние на самадхи, изглеждат точно така - не отстъпих аз и отново показах рисунката.*
 - В залите, до които имам достъп, няма хора, които да изглеждат по този начин. Има подобни...*
- ▶ *Ние с Валери се спогледахме. Той прошепна: - Там има много! Но щом в залите, до които имате достъп, има хора в състояние на самадхи, които изглеждат по подобен начин... - тук нарочно направих пауза.*
 - *Не всички изглеждат така - отвърна по-възрастният особняк раздразнено.*

- ▶ *Но в другите зали на пещерите - продължих аз - би трябвало да има хора в самадхи, които изглеждат точно по същия начин като този на рисунката.*
- *Те не изглеждат точно по същия начин. И това е тайна.*
- ▶ *След това той взе нашата рисунка в ръка и изведнъж каза: Вълнувам се, когато гледам подобно нещо! От къде я имате?*

Мулдашев не отвърнал и започнал да говори за третото око. Мъжът отричал съществуването на трето око, но за очите на съществото в пещерите-самадхи, както и за носовете им той казал следното:

- *Някои от тях имат извънредно големи очи, други не.*
 - ▶ *Виждали ли сте във вашите пещери хора с подобни носове?*
 - *Не, формата на носа при тях е друга. При едни носът е малък, при други - голям, точно както при хората.*
 - ▶ *Нов другите зали на пещерите, до които нямате достъп, може ли да има хора с такива вентилоподобни носове?*
 - *Това е тайна.*
 - ▶ *Лобанков се наведе към мен и ми прошепна: - Това звучи като „Да“.*
- Твърдите ли, че хората от пещерите имат големи или малки уши, като на рисунката? - продължих с анатомичните въпроси.*
- *Те имат големи уши, някои от тях дори много големи, но при някои са съвсем обикновени. Толкова малки уши като на рисунката никога не съм виждал...*
 - ▶ *Имат ли хората от пещерите уста като тази от картинката?*
 - *По-възрастният особняк се вгледа в снимката. - Не, нямат такава уста. Устата им е като на обикновените хора. Но... може и да е съвсем иначе.*
 - ▶ *Как?*
 - *Това е тайна...*

Д-р Мулдашев се информира за гръдния кош, при което по-възрастният „отговорник“ потвърдил, че някои имали по-голям гръден кош от нормалното, и обяснил, че не е

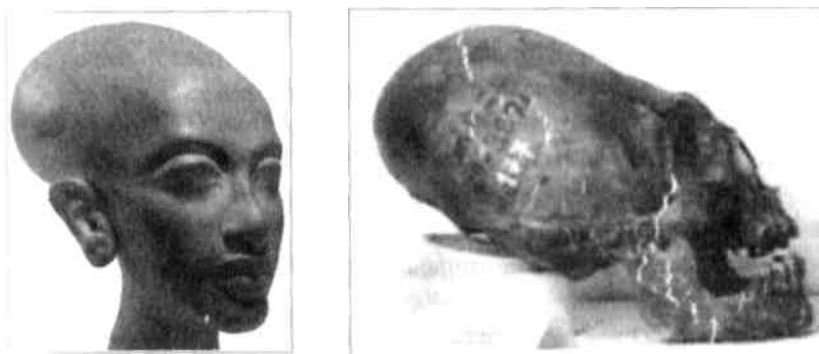
изключено в пещерите да има хора с различна големина на тялото.

Следният въпрос на Мулдашев аз лично намирам за много вълнуващ:

- ▶ *Имат ли хората от пещерите необичайно голям череп?*
 - *Зависи. Някои имат много голям череп, други имат голям удължен череп, а някои - съвсем обикновен. Всички са с дълги коси.*
- ▶ *С Лобанков отново се спогледахме. И двамата мислехме за едно и също: в пещерите има хора от различни цивилизации.*
 - *Внезапно по-възрастният особняк взе рисунката в ръка и без да чака нов въпрос, каза:*
 - *Ако хората от пещерите имат лица като това на рисунката, то тогава тялото им е голямо и силно. Ако имат нормални лица, телата им са по-слаби.*
- ▶ *Двамата с Лобанков мълчахме. По-възрастният особняк индиректно заяви, че в пещерите има хора, чиято външност на помня на нашия хипотетичен атлант (естествено след някои корекции).*
 - *А виждали ли сте хората от пещерите да имат плавателна ципа между пръстите на ръцете и на краката?...*
 - *Не, никога. Те имат съвсем обикновени пръсти на ръцете и краката, само че ноктите им са много дълги.*
- ▶ *Разпервали ли сте им някога пръстите на ръцете или на краката?*
 - *Не...*

После Ернст Мулдашев го пита за очите и дали те са с големи извивки на клепачите, на което по-възрастният отговорник не могъл да отговори, защото съществата ги държали почти затворени. След това взел снимката на атланта и отново се развълнувал.

Мулдашев продължил да пита за смисъла на пещерите-самадхи, но мъжът не пожелал да даде конкретен отговор. Той обяснил, че имало защитна стена, която препречвала входа за външни лица. Ако все пак някой издържал на необходимата пробна медитация, можел да влезе в пещерата. Според стареца това никога не се е случвало.

Изображение 22 и 23: По-възрастният отговорник за пещерите-самадхи казва, че в пещерите има същества, които са с удължен череп. Черепи с подобна форма има не само в Тибет. Левият принадлежи на Нефертити от Египет, а десният е намерен в Боливия, т.е. в Южна Америка. Случайност?

► *Кой не ги допуска в пещерата?* -

Той!

► *Кой той?*

- Това е тайна...

По-възрастният отговорник казал, че съществата никога не се движели и винаги били в позата на Буда. На въпроса дали той някога е разговарял с тях, отново отвърща, че това е тайна.

Да проследим целия разговор, когато става малко по-интересен!

► *Как смятате, могат ли хората с необичаен външен вид, след като излязат от самадхи, да живеят като обикновени хора? --*
Могат, но другояче.

► *Как?*

- Трябва да питате ламите.

► *Известно е, че Буда е изглеждал особено. Възможно ли е той да се е върнал от някоя пещера, където е бил в самадхи ?*

- Не знам това.

► *Необичайните хора от пещерите приличат ли на Буда?*

- Някои приличат, някои не.

- ▶ Тази информация особено зарадва мен и Валери, защото по твърди предположението ни за смесените пещери-самадхи с представители на различни цивилизации.
- Как мислите, кой вкарва хората в състояние на самадхи ? - попитах аз.
- Това знаят ламите - повтори по-възрастният особняк.
- ▶ Той казва само това, което знае - тихо коментира Лобанков. С каква цел хората преминават в самадхи за хиляди, дори милиони години?
- Аз мисля, че повечето искат да се съхранят за бъдещето...

На въпроса защо в пещерите има не само обичайни хора, а и такива, които не приличат на нас, отговорът е:

- Необичайните са много древни хора, които са в самадхи от много време.
- ▶ Кой пази пещерите-самадхи?
- Духът.
- ▶ Чий дух?
- Неговият.
- ▶ Кой е той ?
- Това е голяма тайна...

После по-старият отговорник казва, че той наистина е виждал пещерите и че съществата седели върху тигрова кожа в позата на Буда, с ръце на коленете, полузатворени клепки, гледали нагоре и се виждало бялото на очите им. Той бил пипал телата и те били твърди и студени.

В края на разговора Мулдашев пита дали ще му позволят да влезе в пещерата.

Действително, на следващия ден той е заведен до входа ѝ, но не продължава нататък. Малко след първата зала всичко става така, както го описал старецът - неразположение, главоболие, стигащо до непоносимост, и въпреки опитите на Мулдашев да се противопостави с всички сили, накрая е принуден да отстъпи. След като неприятните усещания изчезват, той се връща още два пъти, но всичко се повтаря и накрая се отказва ^(5, s. 229 - 238).

Заклучение:

Какво означават изследванията и преживяванията на Ернст Мулдашев?

Ясно е едно - човекът не е произлязъл от маймуната, а е резултат от безкрайно дълга, продължила милиони години планетарна еволюция. Преди нас е имало култури с далеч по-развита технология от нашата, но са изчезнали.

Има хора от отминали цивилизации, оттеглили се в тайни убежища - пещери, места дълбоко в океана, подземни градове - и те са постигнали ниво на съзнанието, което азиатците наричат *състояние на самадхи*. То им дава възможност да контролират обменните процеси по такъв начин, че телата им на практика са в състояние на безсмъртие, и това очевидно може да бъде удължено до безкрайност (докато пещерата не се срути и тялото не бъде наранено...).

Тези пещери-самадхи - както предполага д-р Мулдашев - могат да бъдат разглеждани като *генофонд*, резервоар за всички досегашни типове хора, населявали планетата, и в случай на глобална катастрофа могат винаги да бъдат реактивирани, за да оплодят отново Земята.

Има и още една възможност, която според мен е не по-малко убедителна и се подкрепя от резултатите на други мои проучвания. Тя е, че в случая може би не става дума за *телата*, а за *душите*, свързани с тези тела. Тези души, тези пра-древни и извънредно силни духовни потенциали са огромни енергийни носители, чието съществуване поддържа висока земна вибрация и високо енергийно ниво, като по този начин участват в съдбите на цели народи. Ако телата умрат и душите им преминат във финия свят, вероятно вибрацията на Земята чувствително би спаднала и би се доближила до „тъмните“ сили.

Нека си го представим образно: да речем, че нощно време се намираме в стая, която вместо от крушка се осветява от стотици запалени свещи. Повечето от тях са нормални битови свещи. В стаята обаче има и няколко огромни свещи, които горят отдавна и ще горят още дълго, след като малките изгаснат.

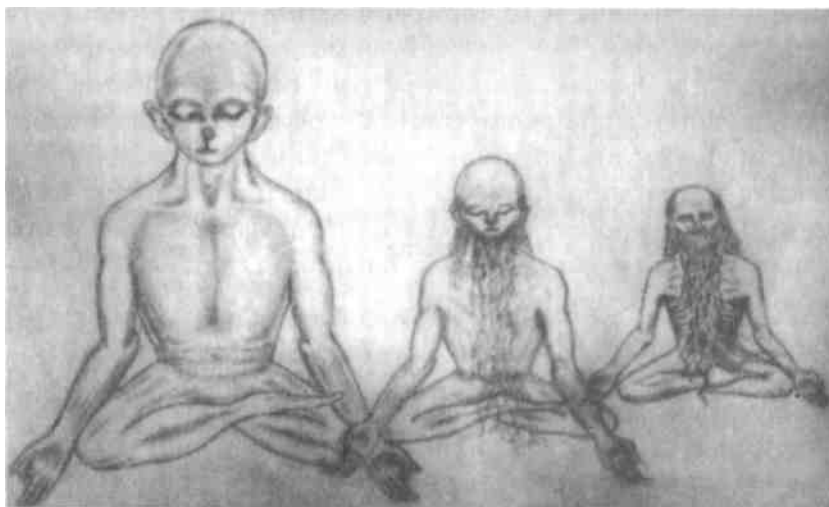
Горе-долу така си представям душите от пещерите-са-

мадхи, тези големи, древни и силни души, които поддържат определена базова вибрация тук, на Земята.

Вероятно някой ще възрази, че никога не е чувал нищо за атланти, великани или други подобни, че такива неща не съществуват - но какво ще кажете за гигантските атланти? Дори археолозите знаят за тях.

И естествено, че ще знаят, защото през 1833 г. в ранчото Лампок, Калифорния, при изкопаване на барутно хранилище, войниците се натъкват на почти 4-метров скелет, който е поставен в кръг, украсен от мидени черупки и непознати символи. До този великан има огромна бойна секира, напомняща тези на северните Богове. Това, което насочва към не-земен произход, е факта, че както на горната, така и на долната си челюст, съществото има двойна редица от зъби,

През 1891 г., на три метра под земната повърхност строители в Критендън, Аризона, се натъкват на огромен каменен саркофаг. За разкопаването му са привлечени експерти и вещи лица. В саркофага има огромен мумиен ковчег на човешко или човекоподобно същество с тяло, голямо почти четири метра, белязано и от друга особеност: то имало шест пръста на краката - както мъртвия от Розуел^(18, S. 290)!

Изображение 24: Генофондът на човечеството - представители на различни цивилизации в пещерите-самадхи.

Нека преди да преминем към следващата глава, Ви разкажа още нещо от личните си пътувания: през септември 1989 г. във Финикс, Аризона, се срещнах с млад американец на име Сийн, живял година и половина при Далай лама в Дарамсала¹ в индийските Хималаи. Самият Сийн има контактърска дарба и е обучаван от монасите да медитира и да развива ясновидство.

Той ми съобщи, че един ден те му казали да гладува, защото го очаквала инициация, за която се изисква вътрешна чистота. Той постил много дни и една сутрин най-накрая го отвели. Изкачили се до един висок връх, където пред тях внезапно се открила пещера. Сийн никога преди не я бил виждал.

Влезли в нея и вървели часове през прохода. Сийн почти не се решаваше да ми разкаже какво се случило после. Тунелът бил пълен със зверове - той използва думата *върколаци*. Във всеки случай, имали светещи червени очи и само чакали някой да се отдели от групата. Обяснили му, че психическите сили на двамата от най-силните монаси щели да ги държат настрана, единият от тях вървял начело, а другият - последен. Ако Сийн застанел на задния край, това щял да бъде краят му. Казали му, че чудовищата служели за преграда, за да не може никой външен да проникне там, където сега отиват.

След няколко часа те най-накрая стигнали до голяма, висока няколко метра златна порта и седнали пред нея в позата на Буда за колективна медитация. След известно време вратата започнала да става прозрачна. Сийн решил, че наистина става нещо с него, защото зад нея съвсем ясно видял грамадни хора, също в позата на Буда. Те имали златни коси и златна кожа. Между тях и групата протекла телепатия. Сийн ми описа чувството как мозъкът и цялото му същество били сканирани от тези същества. Той не можел да се противопостави, но не се чувствал застрашен или уплашен. Усещал само, че имали власт над него и насочвали мислите му. Те очевидно са го изпитвали, защото след това му доверили нещо, което той не искаше да сподели с мен.

¹ Град в южната част на Индия - бел. прев.

След няколко часа групата се сбогувала със златните същества и поела по обратния път - покрай зверовете и обратно в манастира. Сийн каза, че няколко пъти е вдигал поглед към входа на пещерата, но той станал неоткриваем.

През 2000 г. отново го срещнах - този път в Мюнхен, и той потвърди историята си.

Как смятате?

Нека обаче споделя и друго: преди няколко години се запознах с една привлекателна дама от Швейцария на име Верена. Тя бе казала, че ще спонсорира откривател, който успее да създаде двигател на свободна енергия. За съжаление, не излязло нищо, защото господинът се оказал подлец и изчезнал с парите, но случаят ми даде възможност да получа извънредно интересна информация. Дамата често ходеше в Дарамсала и многократно имаше честта да се среща с Далай лама - защото прави големи дарения за него и манастира. Помолих я, когато отиде следващия път, да го попита за кухнята Земя и подземното царство под Хималаите (*Шамбала и Агарта*).

Тя наистина го направи и на въпроса дали такова подземно царство съществува, получила отговора: „*Чувал съм за него.*”

Е, чудесно...

След съвместните ни разговори тя бе станала прозорлива и попитала същото нещо монасите. Един от тях отвърнал, че веднъж е бил в подземния свят и когато се върнал в манастира и пожелал да заведе братята си до пещерата, за да докаже случилото се, не могъл да открие входа.

Всичко това се подкрепя от изследванията на Мулдашев и насочва в същата посока.

Защо например телевизията или учените не Ви информираха за тези неща? Вероятно по същата причина, поради която не сте знаели, че в един японски манастир се съхранява морска нимфа (Изображение 25).

И защото това не Ви засяга - от гледната точка на тези, които управляват света - то би могло да промени мирогледът Ви! Но Вие ще се съгласите с мен, че тези същества са по-интересни от нашите политици, от спортното предаване или от вечер в дискотеката...

Изображение 25: В храма Карукаядо, Япония, се съхранява тази 1400-годишна и 65-сантиметрова морска нимфа.

Медицинските изследвания показаха, че съществото не е изкуствена „конфигурация“ -някакъв японски *Волтердингер*¹ - както се надяват критиците. Горната половина на тялото наистина е човешка, а долната е с генетика на риба.

Дали подобни същества са „грешка на природата“, аналогично на някои изроди (например деца с две глави) - или са доказателство, че нашите прещественици са провеждали генетични експерименти?

¹ Митично същество от народния фолклор в Бавария (заек с бивни, рога и крила) - бел. прев.

Защо разказвам всичко това?

Все още няма да Ви кажа. Изчакайте - напрежението трябва да нараства! Но знайте: на тази планета се случват странни неща...

Вече научихме за един безсмъртен, че дори и за повече -въпреки че не са елегантни като нашия граф, те не са по-малко интересни. Светът има да ни предложи и други невероятни неща. Разликата с написаното дотук е само, че следващите знания са документирани и всеки може да го провери. Един мой приятел каза: „*Ще им се изправят косите.*“ Да, ако разберат, че днес подобни документи съществуват в оригинал и учените и археолозите вече не могат да ги „оставят“ да изчезнат - както стана с оригиналите на Стария и Новия завет, които по мое мнение не само са ловко миксирани, но и съзнателно фалшифицирани, по причини, които предишните читатели-на-Ян-ван-Хелсинг ясно могат да опишат... И именно този факт прави предстоящото наистина толкова интересно. За да направим сравнение с източниците, е необходимо нещо предварително.

Нека първо разгледаме...

БИТИЕ-

ИГРАЛНОТО ПОЛЕ НА БОГОВЕТЕ

Нека направим историческо пътуване във времето на Стария завет, за да видим, че преди няколко хиляди години на нашата планета са се разиграли изумителни неща. Според атеистите случилото се тогава е *приказка*, останалите го приемат за основа на религията си - но и те бъркат! Събитията в района на Палестина, Египет и Месопотамия - днешен Ирак, са основният камък на Авраамовите религии (Авраам е бил шумер от Ур). Старият завет, Коранът и Книгата на Мормон искат да вярваме, че по онова време „Бог лично“, т.е. пра-Творецът на всичко - на галактики, вселени, бели и черни дупки и г. н. - се явил и сключил договор с един „избран народ“.

Наистина ли Мойсей е говорил с „Бога“? Срещал ли се е лице в лице с него? Трябва ли един всемогъщ Бог да се представя, съответно: да се открива по този начин? Логиката не би го допуснала. Тогава с кого наистина е разговарял Мойсей?

Въз основа на множеството описани срещи с този мъжки „Бог“, ние не можем просто така да отхвърлим станалото като „халюцинация“, за да го направим, в крайна сметка, годно за „модерния“ и „просветения“ човек. Бих искал да обясня с кого е разговарял Мойсей.

Всичко започва с противоречията в *Битие* (историята за Сътворението): в него ясно виждаме, че старозаветният „Бог

не е един, а става дума за много „богове“, когато например се създават хората. *Битие* съдържа прочутото изречение: „И Бог каза: Да направим човека по НАШИЯ образ, по НАШАТА прилика...“ (Битие 1:26).

Тук не само се говори в множествено число (което всъщност би разклатило основите на всеки вяващ), но очевидно тези „богове“ приличат на хора.

Подобно нещо срещаме и другаде в *Битие*, най-вече когато се говори за Божиите синове (Елохими), които видели „че човешките дъщери бяха красиви, земаха си за жени от всички, които избираха“ (Битие 6:2).

Следователно Боговете не били придирчиви и с удоволствие „пилеели пари“ по земните жени. От изказването „... защото и човекът е плът“ (Битие 6:3)¹ малко по-нататък в книгата става ясно, че „Боговете“ не са били никакви *духовни* същества, а съвсем *физически*, защото иначе нямаше да дадат семето си и гените си на земните дъщери.

В Битие откриваме и неща, близки до изследванията на д-р Мулдашев: „В ония дни се намираха исполините на Земята; а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тия бяха ония силни и прочути старовременни мъже.“ (Битие 6:4).

Значи отново ги открихме - исполините!

„Боговете“ и „божиите синове“ пазели своите питомци, хората. Говорело се, че „*Всевиждащото око*“ бдяло над хората. Явно те са видели нещо, което е имало формата на око, някой път във формата на „*облак*“; или „*колела*“, които им давали светлина; намесвали се от време на време, когато питомците изпаднали в затруднение, и така доказвали силата си.

„И Господ вървеше пред тях, денем в облачен стълп, за да ги управлява из пътя, а нощем в огнен стълп, за да им свети, та да пътуват денем и нощем. Той не отнемаше отпред людето облачния стълп денем, нито огнения стълп нощем.“ (Изход 13:21-22).

„Огненият стълп“ днес бихме нарекли „прожектор“.

Изглежда навремето е имало много подобни „облаци“.

¹ В българският превод стихът е „в блуждаенето си той е плът“ - бел. прев.

„Тогава ангела Божий, който вървеше пред Израилевото множество, се дигна, та дойде отдира им; дигна се облачният стълп отпреде им, та застана отдира им..." (Изход 14:19-20) или „Но в утренната стража Господ погледна от огнения и облачният стълп на египетската войска и смути войската на египтяните; Той извади колелата от колесниците им, та те се теглеха мъчно..." (Изход 14:24-25).

Или когато Мойсей се среща с юдейския „Бог": „И Бог каза на Мойсей: Ето, аз ида при теб в гъст облак..."¹

„А сутринта на третия ден имаше гръмове и светкавици, и гъст облак на планината, и много силен тръбен глас; и всичките люде, които бяха в стана, потрепераха. Тогава Мойсей изведе людето из стана, за да посрещнат Бога, и застанаха под планината. **А Синайската планина беше цяла в дим, защото Господ слезе в огън на нея; и димът и се дигаше, като дим от пещ, и цялата планина се тресеше силно** (подчертаването е мое). И когато тръбният глас се усилваше..." (Изход 19:16-19).

„И всичките люде гледаха гърмежите, светкавиците, гласа на тръбата и димещата планина." (Изход 20:18).

„Тогава Мойсей се изкачи на планината; и облакът покриваше планината. И Господната слава² застана на Синайската планина и облакът я покриваше шест дена, а на седмия ден Господ извика към Мойсей сред облака. И видът на Господната слава³ по върха на планината се виждаше на израиляните като огън пояждащ. И тъй Мойсей влезе сред облака и се възкачи на планината. И Мойсей стоя на планината четиридесет дена и четиридесет ноци."⁴

„И Господ слезе в облака..." (Изход 34:5).

„И когато облакът се дигаше от скинията, тогава израиляните тръгваха на път, през всичките си пътувания; но когато облакът не се дигаше, тогава не тръгваха до деня на дигането му. Защото Господният облак беше над скинията денем, **а огън беше над нея нощем, пред очите на целия Израилев дом, през всичките им пътувания.**" (Изход 40:36-38).

Подобни места могат да бъдат намерени във Второзаконие 4:32-40 и 5:4-5.

¹ Изход 19:9 - бел. прев.

² В немския превод „великолепие" - бел. прев.

³ Вж. бел. 2 - бел. прев.

⁴ Изход 24:15-18 - бел. прев.

„Намесата" на Боговете виждаме и в Битие 19:24-26: *„Тогава Господ изля върху Содом и Гомор сяра и огън от Господа от небето. Той разори тия градове и цялата равнина, всичките жители на градовете и земните растения. Но жената му [на Лот] след него погледна назад и стана стълп от сол."*

Пасажите напомнят взривена атомна бомба - особено със стълба от сол! (При взрив от атомна бомба телесните течности се изпаряват от силната горещина и се превръщат в солни кристали. При докосване телата се разпадат.)

Някогашните юдейски очевидци, направили тези описания (облаци, огнени стълбове, дим и грохот), не са могли да погледнат отблизо своя „Бог" (*Яхве*). В Стария завет пише, че на никого освен на Мойсей и някои избраници не е било разрешено да се доближават до мястото, където „Господ" се приземил на върха на планината. Той загшашил, че ще унищожи всеки, който се опита да го направи. В началото на Стария завет има само описания на юдейския „Бог" от очевидци, видели го от разстояние. Много покъсно най-известният библейски пророк Йезекил успява да го види по-отблизо и подробно да го опише.

Ето кратък цитат от Книгата на пророк Йезекил: *„В тридесетата година, четвъртия месец, на петия ден от месеца, като бях между пленниците при реката Ховар, отвориха се небесата и аз видях Божи видения..."*¹

*Видях, и ето, вихрушка идеше от север, голям ОБЛАК и пламнал огън, а около него сияние; и отсред него се виждаше нещо наглед като светъл метал, от средата на огъня. Отсред него се виждаше и подобие на четири живи същества, и това беше изгледът им: те имаха човешко подобие..."*²

*Нозете им бяха прави нозе; и стъпалото на нозете им беше подобно на стъпалото на телешка нога, и изпущаха искри като повърхността на лъскава мед. И имаха човешки ръце под крилата си на четирите си страни, и крилата бяха така: крилата им се съединяваха едно с друго; и не се обръщаха като вървяха; всяко вървеше направо пред себе си..."*³

¹ Йез. 1:1 - бел. прев.

² Йез. 1:4-5 - бел. прев.

³ Йез. 1:7-9 - бел. прев.

И живите същества тичаха и се връщаха наглед като светкавици.

А като гледах живите същества, ето по едно колело на земята при живите същества, за всяко от четирите им лица. Изгледът на колелата и направата им бе като цвят на хрисолит; и четирите имаха еднакво подобие, а изгледът им и направата им бяха като че ли на колело в колело...¹

А когато вървяха живите същества, и колелата вървяха край тях; и когато се издигнаха живите същества от земята, и колелата се издигаха...²

А над главите на живите същества имаше подобие на един простор, наглед като цвят на страшен кристал, разпрострян над главите им...³ И когато вървяха, чувах фученето на крилата им като бучене на големи води, като гласа на Всесилния, шум на метеж, шум на войска. Като се спираха, спущаха крилата си..." (Йез. 1:24).

Първата част от описанието на Йезекил напомня ранните библейски описания на юдейския „Бог“: движещ се огнен обект в небето, който разпръсква дим и грохот. Когато той се приближава, Йезекил успява да види, че е от метал. От него слизат няколко създания, приличащи на хора, и очевидно носят метални ботуши и украсени с орнаменти шлемове. Техните „крила“ изглеждат са били някакви сгъваеми приспособления, издаващи тракащ шум, с които са летели. Главите им са покрити със стъкло или нещо прозрачно, в което се е отразявало небето (космически шлем). И по всяка вероятност са се намирали в кръгла машина или кола с колела, някакъв вид „луноход“ (сравни Изображения 34-37).

Ако от гледната точка на обективната наука прочетем сведенията от Стария завет (преди всичко Книгата на пророк Йезекил и апокрифната Книга на Енох), едва ли ще имаме друг избор, освен да приемем, че някаква малка група космонавти са дошли на планетата ни, общувала е с група хора, насочвала ги е според целите си и чрез тях (като лековерни и покорни оръдия) е извоювала свое лично пространство.

¹ Йез. 1:14-16 - бел. прев.

² Йез. 1:19 - бел. прев.

³ Йез. 1:22 - бел. прев.

Ако разгледаме нещата още по-внимателно, ще забележим, че „боговете“ постоянно са водели войни помежду си. В шумерския епос за Гилгамеш, в гръцката митология, веди-ческите текстове и други шумерски клинописи това е съвсем очевидно. В Стария завет се виждат противоречията между *елохим* и *нефилим*. Сякаш отделни космически пътници са имали контакт с различни народи, карали са ги да водят войни помежду си и с тяхна помощ са завоювали свои територии на Земята.

Към деструктивните робовладелски извънземни би могъл да бъде причислен и старозаветният „Яхве“, защото несъмнено възниква въпросът какъв „Бог“ е този, който по време на „Изхода“ кара своя „избран народ“ да унищожава без изключение всички останали нации и племена. Какъв Бог е този, който насърчава или дори принуждава своя „избран народ“ да върши геноцид? В Стария завет това изобщо не е изключение. Налице са повече от седемдесет случая на геноцид и масови убийства; освен това многото единични убийства, грабежи, изнасилвания и други престъпления - като например кръвосмешение, изобщо не влизат в сметката. Не е ли страшно?

В началото на 21. век в църквите все по-често се цитира и проповядва Новият завет. И защо не? Думите на Исус - например, когато говори в планината, писмата - 21 на брой, историите на апостолите и Евангелието на Йоан - всички те са несравними с което и да било произведение от световната литература; те са белязани с любов, мир и мъдрост. В Стария завет нещата са съвсем различни. Постоянно се говори за някакъв гневен Бог или Създател, за война и унищожение по „божия заповед“, за вина и жертва. В Едемската градина Господ дори проклина Адам и Ева. Бог проклина?!

Богът от Стария завет не е Богът от Новия завет, и обратно!

Ясно е, че „*божните синове*“ са дошли от небето, чифтосвали са се и са имали отношения със земните дъщери. Освен Енох, и Авраам, и Йезекил са били похитени - във въздушни летящи кораби (!).

Добре, какво става след това?

Измененията от многото преписи и отчасти умишлените

изопачавания на предаваните устно хилядолетни предания се виждат още в първите редове на Стария завет. В най-древните еврейски текстове винаги се говори за много **елохим** (множествено число). Преведено от юдейски, това означава *богове, божества* или *божествени същества*. За единствено число би следвало да се употреби думата *Ел* (в случай че древните писаричени наистина искаха да говорят за един Бог)! Но това не е така и задължително трябва да отбележим, че явно е ставало дума за група богове или божествени същества. На академски *Ел* всъщност е *Илу*, на арабски *Илаа* (ilah), (*Аллах?*).

Думата елохим се появява още 66 пъти в легендата за Сътворението. В наличните днес „официални“ еврейски текстове на Стария завет, *Biblia Hebraica*, думата *елохим* цифром и словом се появява повече от две хиляди пъти. Това е ясно доказателство, че „в началото“ на Сътворението не е ставало дума за „*обичния Бог*“, а за група високоинтелигентни същества!

Ако се ограничим само до Стария завет, ще продължим да вървим опипом в тъмното. За да разберем кои са били *елохимите*, посетили Земята, трябва да се обърнем към най-старите текстове - и това са преданията, от които юдеите са преписвали, които са били манипулирани, (лат. *manus* = ръка) и са превърнали в *своя* еврейска версия за Сътворението...

ШУМЕРСКИТЕ КЛИНОПИСИ

През 1840 г. Британският музей възлага на англичанина сър Остин Хенри Лейърд да проведе разкопки в земите между Тигър и Ефрат. През годините под огромните могили (наричани на юдейски *телс, tells*) той открива антични шумерски поселища. Разкопките на древни „библейски“ градове доведоха и до нещо повече - бяха открити най-старите писмени свидетелства от миналото: няколко хиляди глинени плочки и много ролкови цилиндри.

Откритието се превърна в сензация! Естествено днес множество „експерти“ и представители на теологични факултети продължават да ги подценяват - и има защо!

Те съдържат голямо количество информация; изведнъж картината на тогавашното общество се оказа много ясна - с древните договори, закони, царски заповеди, свидетелства за женитби, медицински предписания, философски и теологични текстове и исторически предания. Особено интересни обаче са историята за Сътворението и може би най-старата звездна карта в света!

Подобно на други ранни цивилизации, и в шумерската култура четенето и писането е било привилегия за ограничен кръг хора. Голямата част от населението е неграмотно. Шумерите са правели малки квадратни плочки от глина с няколко сантиметра големина. Текстът се гравирал с остър предмет и накрая плочката се изпичала в пещ. С течение на вековете учените усъвършенствали писмеността и от елементарните пиктограми възниква клинописът. Но възник-

ването ка шумерския шрифт може да се разпознае и докаже още в ранното сричково писмо на академите⁽⁴²⁾.

Науката датира началото на шумерската култура около 3800 до 4000 г. пр. Хр. През този период в земите между Тигър и Ефрат, днешен Ирак, се заселват шумерите. Много изследователи посрещат с радост изказването, че тази култура се появява на световната сцена като от нищото, без никакви научно доказани, предварителни фази на развитие. Шумерите имат свои напоителни и канализационни системи, модерна архитектура, строителна култура, владеят корабоплаването и търгуват с чужди страни, имат развито аграрно стопанство, както и модерна училищна система, притежават административна система, специализирани фармацевти и лекари.

Техните медицински познания са огромни. От глинени плочки и моделите, изобразявайки органи, разбираме, че шумерските лекари са се обучавали и са били добре запознати с различни видове лечение, терапии и оперативни интервенции. Медицината им има три дяла: *бултиту* (терапия), *ширпир бел имти* (хирургия) и *урти маш маш ше* (раждане и утвърждаване). От находките на скелетите в гробищата става ясно, че те са извършвали и мозъчни операции. Пациентът можел да избира между двама лекари, между един „воден лекар“ (*A.ZU*) и един „маслен лекар“ (*IA*). Диагнозата, лечението и терапията се базирала на широките познания по природна медицина.

Както разбираме от находките, шумерите са знаели много и за математиката и астрономията/астрологията⁽⁴²⁾.

Шумерската математика се базира на *шестобалната система* с основно число 60. Този древен народ разделя Зодиака на 30 градуса в 12 знака, които използваме днес. В допълнение, тяхното изчисление за кръга (360 градуса), часовете ($2 \times 12 = 24$), дните, седмиците, месеците и календарната година (365,24 денонощия) продължават да са част от съвременните изчисления и летоброене. Гръцката дума *Gaia* (лат. *Gaeo*), което означава *богиня на реколтата*, е производна на шумерското *KI* или *GI* (дума, земя). Образният знак е хоризонтален, пресечен от осем вертикални линии овал. Коренът на думата днес виждаме в понятия като *геометрия*, *гео-логия*, *гео-гра-фия*.

По всяка вероятност шумерите са имали широки познания за Слънчевата система. Много учени основателно предполагат, че единият от ролковите печати е звездна карта. Ролковите цилиндри са шумерско изобретение, което бихме могли да сравним с печатарската преса. Те са малки цилиндри, изработени обикновено от полускъпоценни камъни. Дължината им е около 2,5-7,5 cm и са два пръста широки. По повърхността са гравирани различни мотиви. Когато се завъртят върху меката глина, се появява щампа - нещо като *комикс* от древността. Тази техника е използвана от всички по-късни култури в земите между Тигър и Ефрат (вавилонци, асирийци, акадци).

Цилиндричните печати изобразяват сцени от ежедневието живот, като например митологични моменти, исторически събития, които - съгласно печатите - са се случили столетия и хилядолетия преди създаването на ролковия цилиндър.

Междувременно познатата на цял свят звездна карта VA/243 от берлинския *Pergamonmuseum*¹ не е единственото писмено доказателство за астрономическите познания на шумерите, но със сигурност е най-интересното. Нашата Слънчева система, както ние днес я познаваме, е изобразена на ролков цилиндър с коректно мащабно отношение.

„Звездната карта VA/243“ сочи вярната последователност: малкият Меркурий, Венера и Земята еднакво големи, Луната (сателит на Земята), Марс и очевидно големите планети Юпитер и Сатурн, планетите-близнаци Уран и Нептун и накрая Плутон. За разлика от сегашната Слънчева система, „древната звездна карта“ показва **още една непозната планета между Юпитер и Марс.**

От тази „Звездна карта“ става ясно, че астрономите на чреватата шумерска култура са познавали строежа на нашата Слънчева система - и то с всички планети. За сегашното ниво на развитие това означава, че предците ни са разполагали със знание, което ние постигнахме едва през последните векове, или по-точно казано, *отново* ни беше дадено. Днес

¹ Музеят е част от общия културен комплекс в „Берлинския остров на музеите“. Построен е между 1910 и 1930 г. за открития от Карл Хуман „олтар на Пергамон“ - бел. прев.

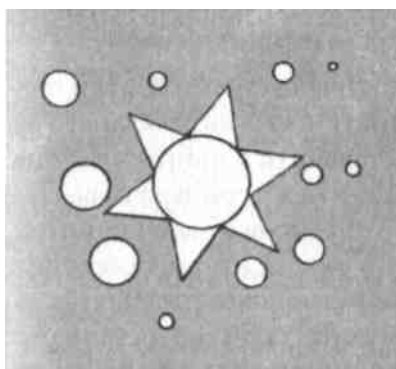

Изображение 26: Ролковият печат VA/243. В картинката долу е показан неговият разгърнат образ.

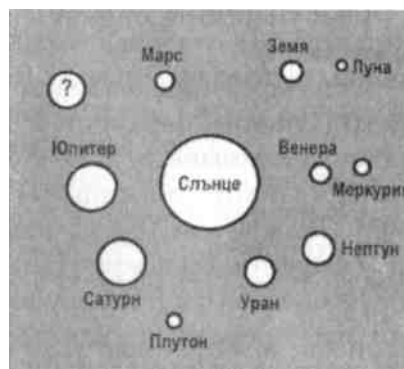
ние високомерно и знаещо поглеждаме към „древните“ . Упорито ни се повтаря, че хората от Античността, от още по-древните култури на Египет и Месопотамия, сравнени с

Изображение 27: Т. нар. най-стара звездна карта на света върху акадски ролков печат, около 2300 г. пр. Хр. Снимката показва ролковият печат VA/243 след завъртането му върху глина.

Изображение 28: Рисунокът върху ролковия печат показва още една допълнителна планета в нашата Слънчева система.

Изображение 29: За сравнение: нашата Слънчева система плюс още една допълнителна, непозната планета.

нас, били „ранноисторически“ и примитивни, че са имали наивни вярвания, най-малкото по отношение на вселената и религията. Факт е обаче, че пра-древните народи са разполагали с изумителни знания и дори днес продължават да ни учудват със загадки, а отчасти дори ни превъзхождат по знание.

Въпреки че някои съвременни учени го оспорват (без да могат да го опровергаят!), фактът, че древните астрономи са познавали строежа на нашата Слънчева система, остава неопровержим! Едва след като физикът Исаак Нютон разработи огледалния телескоп през 1671 г., имаме възможност да открием Уран (Фридрих Вилхелм Хершел, 1781 г.), Нептун (Йохан Готфрид Гале, 1846 г.) и Плутон (Клайд Томбург, 1930 г.). Оттогава нашата Слънчева система наброява девет планети, със Слънцето и Луната - общо единайсет небесни тела! Много е странно, че на древната карта могат да се ви-дят Уран, Нептун и Плутон, които ние успяхме да открием едва през последните два века въз основа на съвременната техника.

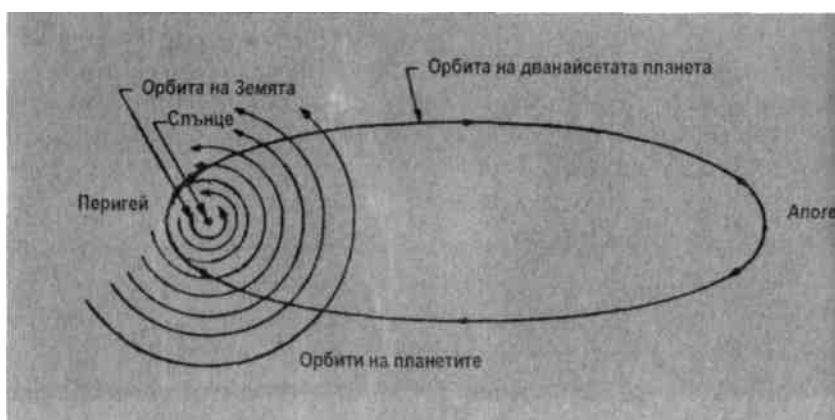
На стария ролков печат обаче има още една *дванайсета планета*, разположена между Юпитер и нашия съсед Марс. Днес между Марс и Юпитер има забележително голямо празно пространство - астероиден пояс.

От шумерските клинописи научаваме за нашата Слънчева система, че:

Отначало е имало първична-слънчева-система от три планети (Слънце, Меркурий и Тиамат). След възникването на останалите планети, тя вече е съставена от Слънце плюс още девет планети. От външния космос в нея прониква нова планета (*Нибиру* или *Мардук*, както е наречена от вавилонците).

Тя преминала покрай Нептун, Уран и Сатурн. Вследствие от нахлуването ѝ (Нибиру има обратно движение!) и настъпилите промени в гравитационните сили на останалите планети, се стига до големи експлозии и катастрофи, от които възникват новите луни. Следва сблъсък между Тиамат и една от луните на Нибиру/Мардук. След като нашественикът (Нибиру/Мардук) завършва следващата си обиколка около Слънцето, последвала втората и последна колизия. Една от луните на Нибиру/Мардук открътва малка част от Тиамат. Тя е изхвърлена в чужда орбита и увлича със себе си един от спътниците (Кингу). Те останали двойка и се превърнали в Земя и Луна.

Най-значимото писмено свидетелство от Месопотамия обаче остава епосът „Атрахазис“, запазен в много добро състояние. Той описва света преди потопа и развитието на човечеството на Земята. Епосът разказва за анунаките (*тези, които дойдоха от небето на Земята*), пристигнали преди око-

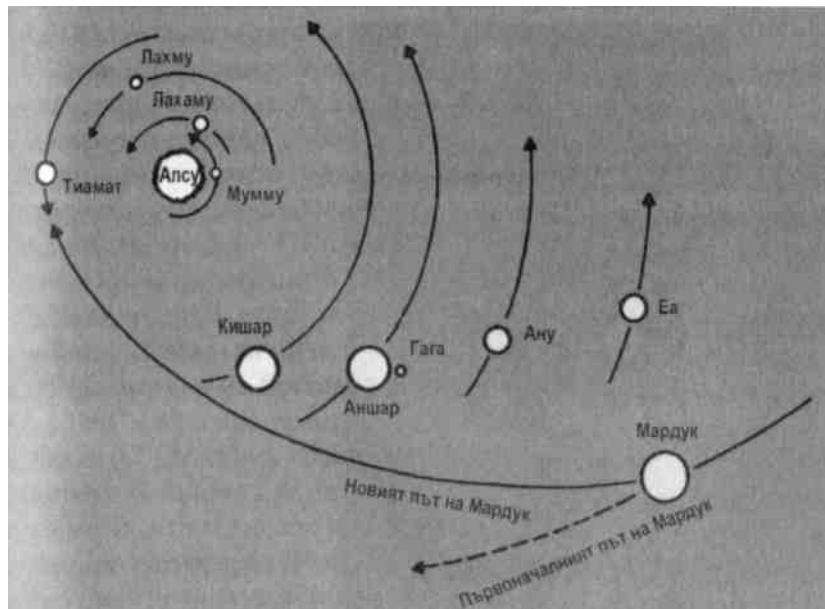

Изображение 30: Планетата Нибиру /Мардук обикаля Слънцето веднъж на всеки 3600 години.

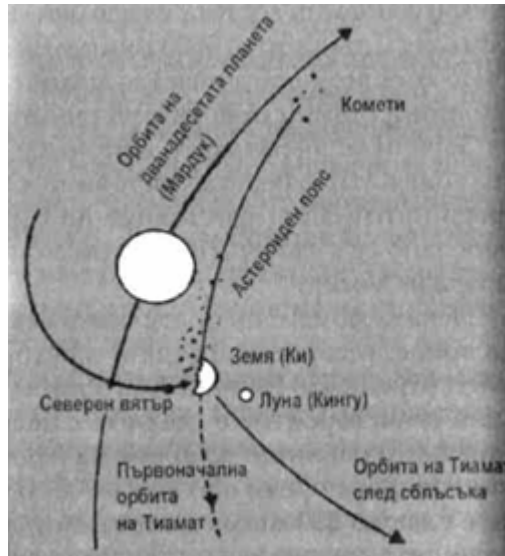
ло 450 000 земни години от споменатата планета Нибиру (тя обикаля Слънцето за 3600 години), за да добиват злато, което било спешно необходимо за планетата им. Това се случило милиони години след разрушението на Тиамат.

Заради условията си - например наличие на животворяща вода в атмосферата, постоянна и зелена вегетация и екосфера (оптимално разстояние до Слънцето) - планетата ни вероятно се е сторила много подходяща на анунаките. И те избрали Земята!

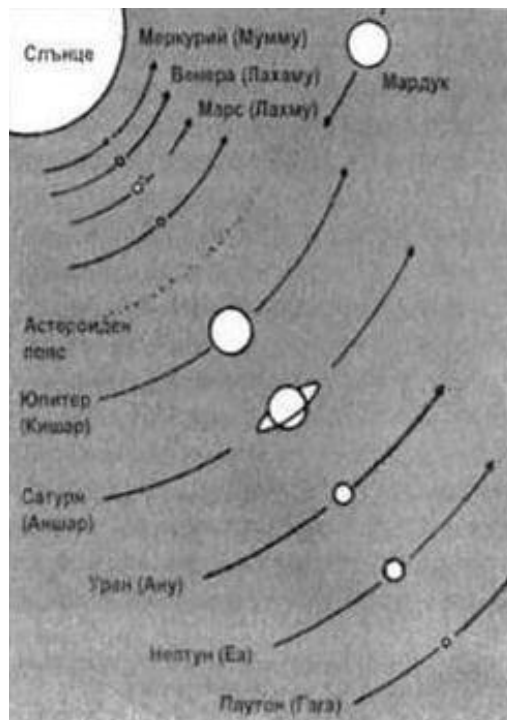
Нека за момент си представим как е била устроена по оно-ва време: говорим за средата на втория голям ледников период (преди 430 000-480 000 години). Една трета от тогавашната суша вероятно е покрита с лед. Валяло е много рядко. Морското равнище по време на ледниковите периоди (първият започва преди около 600 000 години) според преценките е с около 250 метра по-ниско от сегашното. Причината е голямото количество замръзнала вода. Там, където днес се намират морета и брегове, тогава е било суха земя⁽⁴²⁾.

Изображение 31: Планетата Нибиру/Мардук прониква в Слънчевата система, бива привлечена от Слънцето и така се отклонява от първоначалната си орбита.

Изображение 32: Когато Нибиру/ Мардук прониква в нашата Слънчева система, променя орбитата на планетата Тиамат (първоначалната Земя). Една от луните на Нибиру се сблъсква с Тиамат и нарушава целостта ѝ. Откъснатата от нея част се отклонява от първичната си орбита, повлича една от двете луни на Нибиру и така възникват днешните Земя и Луна.

Изображение 33: Другата разрушена част на Тиамат е астероидният пояс, който днес се намира между Марс и Юпитер.

Реките, например долината на Нил, Ефрат или на Тигър, се оказали подходящо място за колонизацията на новодошлите анунаки.

Първата група се състояла от петдесет души. Те се приземили в Арабско море и се отправили в посока Месопотамия, където на границата на блатата било издигнато първото им земно селище (*Ериду - далечният дом*).

Името *Ериду* се открива в близка форма и в няколко други езици, като например на древногерманския книжовен немски думата *Erda*, на немски *Erde*, на английски *earth*, средно-английски *erthe*, а ако се върнем във времето и географски назад: на арамейски *Artha*, *Ereds*, *Erd* или *Ertz*, а на юдейски *Eretz* - всички означават *Земя*.

Шумерските списъци с царе описват заселването и времето на царуване на първите десет владетели-анунаки преди големия потоп. Времето се измервало в *шар* (*shar*, 1 *shar* = 3600 години = една обиколка на Нибиру около Слънцето). Според текстовете от първото приземяване до потопа са минали 120 „шар“. В този период Нибиру обиколил Слънцето 120 пъти - което отговаря на 432 000 земни години. Списъкът с шумерските царе е хронологично изброяване на владетели, градове и събития. За съжаление, името на първия „Бог“, планирал първия „божествен“ кралски дворец в „*Ериду*“ и останалите четири града, не се чете. Другите текстове са еди-нодушни, че става дума за предводителя *Енки* (*господар на земята*), на акадски *ЕА* (*господар на водните дълбини*). Той освен това носи прозвището *Нудимуд* (*този, който прави нещата*) и бил мъдрец, един от вестителите на културата, отличен учен, учител и инженер. Енки е син на *Ану* (*Ан*), владетелят на Нибиру, и на богинята *Нуму*.

Той избрал за лагер края на блатата и казал: „*Тук ще се заселим.*“ Оттогава земята на Енки се превръща в дом на владетеля и важно култово място. След като анунаките дълги години и при тежки условия добивали злато в „*Абцу*“ (*дълбоките находища*), недоволството им нараснало. Бунтът избухнал при посещението на брата на Енки *Енлил* в мините. Работниците вече не искали да работят... Впрочем и защото по време на работата си били изложени на земните гравитационни сили и процесите на стареене.

Съветът на „боговете“ се събрал и на него от Нибиру дошъл владетелят Ану. Той подкрепил анунаките. Тогава Енки намира решението: трябва да бъде създаден *Лулу* - примитивен работник! Анунаките приели.

От обозначенията и описанията на шумерите става ясно, че първият човек е създаден изкуствено и то с една цел: да работи за „боговете“. Оттогава той трябвало да понася робството, затова при шумерите е наречен и *Лулу амелу* (*примитивен работник*).

Кога се е случило всичко това?

Шумерските плочки с клинописи ни казват, че около 144 000 години (тоест 40 шар) след приземяването има бунт на Анунаките, т.е. вероятно преди около 450 000 години. Следователно трябва да допуснем, че *Homo sapiens*, нашият предшественик, е бил създаден преди около 300 000 години.

Какво е представлявала Земята по онова време? Намираме се в предисторическите времена. Била ли е вече потънала Лемурия? Възможно е, не може да се каже със сигурност. Древните тибетски предания разказват, че по време на ледниковия период развитите цивилизации са се спуснали под земята (тунелни системи и т. н.), а останалите, които са оцелели след катастрофата в Лемурия, явно са дегенерирали. Дали тези дегенерати не са това, което наричаме *неандертал-ци*?

Когато анунаките идват на Земята по време на ледниковия период, очевидно заварили този тип хора. Днес твърде краткият преход от приматите към човека, тоест към *Homo sapiens*, създава главоболия на учените. Преходът, който в професионалните кръгове е наречен *missing link* (липсващото звено), днес остава необяснен.

За дарвинистите, опитващи се да докажат теорията за еволюцията, концептуално съществуват твърде много несъгласувани неща. Според учението на Дарвин за селекцията, видовете възникват в естествения подбор - в борбата за оцеляване се налагат силните. Но дори и *missing link* не е никакъв проблем за дарвинистите. Издължените черепи просто се игнорират (Изображение 22 и 23). Те продължават да бъдат обяснявани с деформации, предизвикани от подноси вър-

Изображение 34: Ацтекско изображение на Бог Кетцълкоатъл, който според легендата дошъл на Земята с „перната змия“ и създал ацтекската и толтекската култура.

Изображение 35: Праколумбийска статуетка от Еквадор (ок. 500 г. пр. Хр.), която показва човек в нещо като анцуг, който подозрително напомня екипа на днешните космонавти.

Изображение 36: На 7000-годишна скална рисунка от Фергана, Узбекистан, се виждат две същества в космически екипи и ръкавици с пръсти. На заден план - една летяща чиния.

Изображение 37: Фреска от манастирска църква в Косово от 14. век.

ху главите. Не се коментира как това „предизвиква“ тройно увеличение на черепния обем. Великаните, чиито открити скелети и мумии са по четири метра височина, също не се вписват в концепцията. Къде точно трябва да ги поставим в учението на Дарвин? Очевидно е, че несъгласуваните неща не са малко.

Тъй като шумерските текстове дават информация само за района на Месопотамия, от тях ние не научаваме нищо за Южна Америка, Хималаите или Китай. Но преданията на Азия са значително по-стари от тези на шумерите и те ни съобщават за залеза на още по-стари цивилизации, чиито оцелели жители дегенерирани заради външните условия (ледников период). Ето защо за тибетците генофондът в пещерите-самадхи е толкова важен.

Да се върнем на анунаките в Шумер. Те имали проблеми помежду си, търсили решение и го намерили - примитивния съвременник, който заварили в района. В какво се е превърнал той, разбираме от подробните сведения на шумерските плочки; клинописите ни съобщават кое е свързващото звено между *Homo erectus* и *Homo sapiens*.

Според тях първият *човек-работник* (Адам) е създаден изкуствено от боговете-анунаки. Извършена е манипулация, която предизвиква огромно ускорение в развитието на човешката раса.

Енки (Еа) е този, който (според древните текстове) дава идеята, след което е взето решението да бъде създаден един „**Адамо**“. Примитивният човек, когото намерили в околността, изглеждал подходящ за намерението на анунаките да създадат модерен роб.

То обаче не се осъществило от първия опит, а постепенно, след експерименти. Ако разгледаме древните предания, ще видим, че анунаките са имали нужда от дълъг период, за да открият верния „образ“, т.е. правилната генетична комбинация. От първоначалните им опити до първия „Адам“ минава много време.

Имайки предвид, че за да постигнат „перфектен“ резултат, учените във „високоразвита“ ни цивилизация се нуждаят от много, много опити в областта на генното инженерство и клонирането - то древните предания звучат съвсем

смислено. Днешната ситуация вероятно е била сходна с тогавашната. Анунаките също са имали нужда от продължителен експериментален период, за да постигнат „перфектен“ резултат⁽⁴²⁾.

Нека си спомним часовете по биология: за доказване на законите за чиста наследственост (Грегор Мендел) се кръстосваха видове птици. Научното доказателство за чиста наследственост се нуждае от много кръстоски. Същото трябва да е ставало и с анунаките преди стотици хиляди години, но с разликата, че в курсовете по биология ние вече имахме налице резултатите на Мендел и на практика предварително ги знаехме.

В противен случай няма как да обясним факта, че не само преданията от Месопотамия съобщават за опити, кръстоски и хибридни същества. Много други култури и легенди подкрепят казаното от вавилонците (респективно шумерите). Налага се да допуснем, че преди „боговете“ да открият правилната „кръстоска“ и верния код за първия „Адам“, е имало редица експерименти.

Дали морската нимфа, намерена в Япония, не е доказателство за тях? Или е самостоятелен вид? (Изображение 25).

Въпреки яснотата в описанията на шумерите и на други култури по света, не знаем как точно са протекли опитите, защото липсват съответните артефакти.

Изображение 38: Раждането на „първия“ човек - според асирийски цилиндричен печат.

Кой е Енки, създателят на Homo sapiens ?

Вероятно Енки е бил синът на краля на тези извънземни. Името „EN.KI“ означава „Господар или княз на света“. Титлата му от шумерските клинописи обаче не се оказва особено сполучлива, защото след безкрайни съперничества и интриги - от които тази цивилизация, както изглежда, винаги се е възползвала - той губи властта си над големи части от планетата от полу-брат си ЕНЛИЛ.

На Енки се приписва не само „създаването на хората“, но и много други дела. Той вероятно е пресушил блатата в Персийския залив и ги превърнал в плодородни земи, строил е вълноломи и кораби и, както изглежда, е бил добър учен.

Но това, което ни интересува най-вече, е неговото благо-разположение към творението си. Според месопотамските текстове на съвета на извънземните Енки се застъпва за новия земен вид. Той повдига въпроса за жестокостите, които останалите извънземни,

включително и полу-брат му Енлил, налагат на хората. От плочките става ясно, че не е искал Саламасар. Човекоподобните човекът да бъде роб - въпрос, по който останалите са на различно

Изображения 39 и 40: Черен обелиск на асирийския цар Саламасар. Човекоподобните животни били водени на верижка.

мнение. Хората, които за господарите си не били нищо повече от товарни животни, били третирани ужасно. Плочките разказват за бедствия, глад, болести и други неща, които днес бихме нарекли *биологична война*. Когато този геноцид не довежда до желаното редуциране на човешкото население, е решено

то да бъде заличено с голям потоп и най-вече да бъдат унищожени създанията, които не били „особено сполучливи“ - хибриди, мутанти и човекоподобни животни.

Днес много археолози са единомислени, че преди хилядолетия в Близкия Изток е имало потоп. За него се споменава и в митовете на североамериканските индианци.

Според шумерските текстове, Енки разказал на един месопотамец на име *Утнапиштим* плана на извънземните и го посъветвал да построи кораб и да отплава със семейството си, като вземе малко добитък, злато, няколко занаятчии и диви животни.

Историята за Ной, както много други истории от Стария завет, са преписани от древните месопотамски текстове. Юдеите променят само имената, а еврейската религия превръща многото „богове“ в един „Бог“.

От животните, почитани в миналото, няма по-уважавана от змията, и то защото била емблема на един кръг посветени, оказал силно влияние върху ранните култури от двете полукълба. Става дума за образовано общество, отдадено на разпространението и постигането на духовни знания и свобода: „*Братството на змията*“. То се борело срещу поробването на духовни същества и се опитвало да освободи хората от гнета на извънземните. (Старата библейска дума за змия е *nahash*, произлиза от корена *NHSH* и означава *разчитам, намирам*). Основател на „Братството на змията“ бил бунтовният, но конструктивен княз Енки. В текстовете се казва, че Енки и баща му Ану били етически и духовно високо образовани и именно това е било знанието, което е символизирано по-късно в библейската история за Адам и Ева. Енки е представен като виновник, който дал на човека познание за миналото, за Създателя (извънземните) и му съдействал да постигне духовната свобода. В градината E.DIN, овощната градина на анунаките, където работели няколко Номо-sapiens-роби, било забранено да се яде от едно определено дърво - дървото на познанието.

Защо е било забранено? Защо една ябълка е толкова опасна?

Нека видим какво се е случило. В „Битие“ пише: „А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог

беше създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината? Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да ядем; но от плода на дървото, което е в сред на градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете. А змията рече на жената: Никак няма да умрете, но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото."¹

Всеки, който вярва в Стария завет, трябва да си отвори ушите добре, дори и само за този пасаж : защото „Бог“ лъже! Адам и Ева не умират...

„Бог“ всъщност не е никакъв Бог, т.е. Създателят на всичко, а това е Ану, бащата на Енки и Енлил, който познавал свойствата на ябълката - нар!

Кое е толкова особеното?

Ще разберем от **Морфей**, който в бестселъра си *Matrix Code* обяснява програмата на творението, в която живеем, от научна гледна точка: „Семките на нара и кората на корена на дървото съдържат едно особено вещество - DMT. Ако човек го погълне, изпада в подобно на просветление състояние. Както бебетата, които се раждат с пропит от DMT мозък и имат директна връзка с хипер-пространството. DMT е вещество, съдържащо се в семките на нара. Явно по времето на Адам и Ева това е трябвало да бъде избегнато. И тогава настъпва повратният момент от човеишката история: изгонването от рая!“^(19, S. 80)

Нееднократното ядене на този плод и последвалото „познание“ се оказали съществени, защото така за хората се появила възможността за експанзия - те се осъзнават. До този момент те са безплодни хибриди, кръстоска между две различни раси. По думите на експерта по Месопотамия Зекария Сичин, шумерският текст ни смята като микстура между анунаки и Homo erectus, предшественика на Homo sapiens.

Естествено анунаките не са особено въодушевени от желанието ни за експанзия, защото по никакъв начин не. искали да загубят контрола над творението си. Знанието, което по онова време хората получили чрез яденето на плода, не било толкова от научно естество, а по-скоро знание за става-

¹ Битие 3:1-5 - бел. прев.

нето, размножението - възможност от стерилен хибрид да се превърнат в размножаваща се раса. Това силно разгневило анунаките и хората са изгонени от градината E.DIN. Енки, който позволил на робите да се превърнат в нова раса, като ги убедил да ядат от плодовете, не е застанал, както твърди Библията, срещу Бога, а срещу ужасните дела на извънземните „богове“, съответно своя баща, царя на извънземните.

Въпреки добрите им намерения обаче, е очевидно, че Енки и „Братството на змията“ не успяват да освободят хората. В месопотамските плочки се казва, че „змията“ (*Братството на змията*) скоро била превзета от други заговорнически извънземни групировки. Енки е заточен на Земята и оклеветен от противниците си, за да е сигурно, че никога повече няма да намери поддръжници измежду хората. Титлата на Енки от „Княз на света“ става „Княз на тъмнината“ - той е падналата Зорница (Исаия 14:12 - „*Но как си паднал от небето, ти Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който повеляше народите...*“¹), Носителят на светлината, защото е най-красивото и най-силното същество на своето време. Той е Носителят на светлината за древните германци, при гърците е известен като Хелиос или Фосфорус, при римляните - като Луцифер. Той е превърнат в дявол!

Представят го за смъртен враг на върховното същество (в случая на баща му, командира на космическия кораб), но е създател на хората (което наистина не е лъжа). Хората бяха учени, че всичко лошо на света идва от него и че той искал духовно да ги пороби.

Така стоят нещата в случай, че Енки и Луцифер са едно и също лице. Дали е вярно? Наистина ли Луцифер е толкова свободолюбив и самоотречен? По-нататък ще научим още за него.

Хипотезата, че нашата планета е била посетена от различни форми на живот, дошли от дълбините на космоса, които създават нова раса, след което напускат Земята, едва ли е „изсмукана от пръстите“. Гръцката митология ни разказва за богове, живели на Олимп, за Хермес, пратеникът на боговете, който летял с божествената си кола в небето. Хавайската

¹ В немския превод „как си *запокитен* на земята...“ - бел. прев.

песен „Хула-Хула“ разказва как един космически кораб се приземил на вулкана „Маунакеа“ в Биг Айланд, най-смелият между воините се изкачил до този космически кораб, оженил се за жената, излязла от него, и така се появила днешната хавайска раса. Маите и хопите ни информират, че идват от Плеядите. Те поясняват, че първоначално били живели на континент, който се намирал в Атлантическия океан, но по-късно потънал и те успели да оцелеят в подземни селища, преди да се разселят към северно- и южноамериканския континент. Австралийските аборигени разказват, че и при тях някога са се приземили космически кораби, екипажите дали бумеранга и ги учили на спиритуални знания.

Според обясненията на (контролирания) научен свят ние вярваме, че човешката история започва през 3800 г. пр. Хр. в Шумер. Преди това сме били космати диваци и варвари. Тук има няколко уловки. Например сфинксът е датиран на 2500 г. пр. Хр. и се приема, че негов създател е фараонът Хефрен. Но математикът и ориенталист Р. А. Швалер, както и египтологът Джон Антъни Уест категорично доказва, че ерозията по сфинкса би могла да е възникнала само от действието на водата. Изследванията им показва, че ерозията не е следствие от пясъчните ветрове, а от 70 сантиметрова течаща вода. Уест успя да пресметне, че сфинксът трябва да е бил изложен минимум 1000 години на постоянни поройни дъждове, за да се появи подобна ерозия. В това отношение гео-логията е в абсолютно противоречие с археологията. Сахара е на възраст не по-малко от 7000 до 9000 години, което означава, че сфинксът е минимум на около 8000 до 10 000 години. Според „научния свят“ обаче по това време не е имало високоразвити култури, които биха могли да издигнат грандио-зен монумент като сфинкса, който би ни затруднил дори и при съвременните строителни технологии.

Ето, че стигаме до окончателните въпроси:

Дали чуждоземните посетители са ни напуснали завинаги, или отново ще се върнат? А може би има такива, които изобщо не са заминавали? Възможно ли е да са сключили договор с тези, които управляват Земята, а те - тихомълком - да добиват както и преди различни изкопаеми?

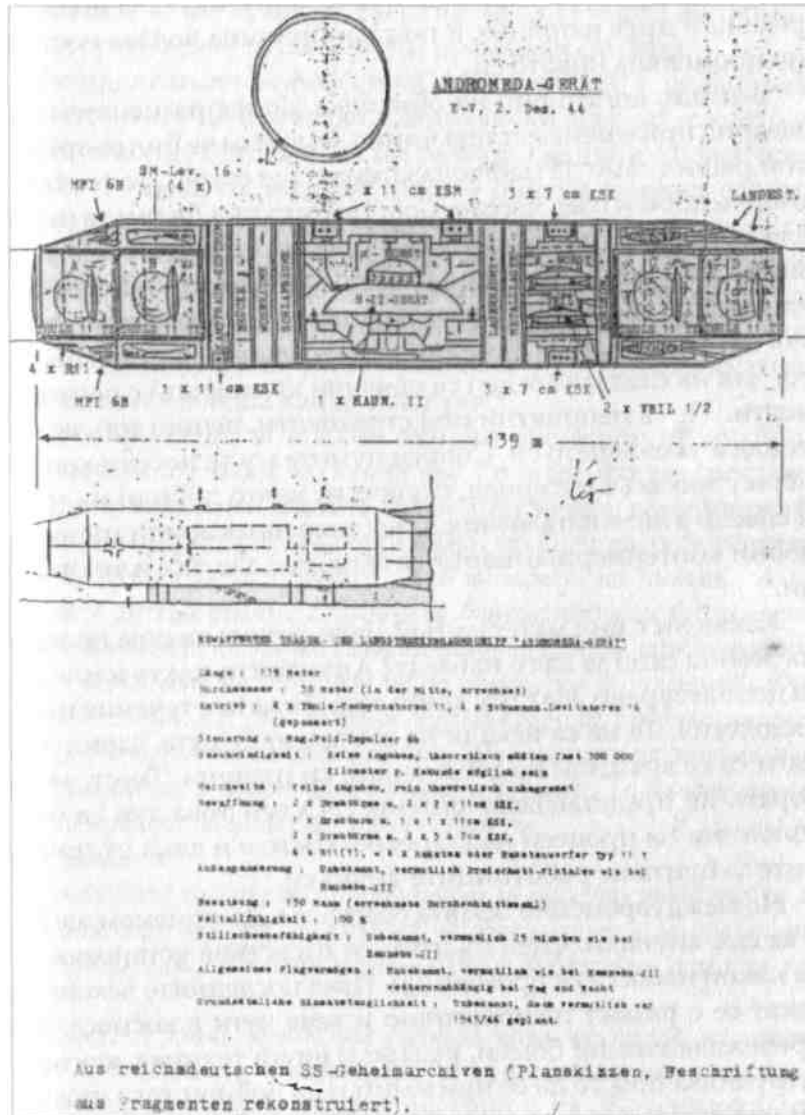
За това говори следния факт: през февруари 1998 г. на летището във Франкфурт имах среща с агент на южноафриканските тайни служби. Той беше бур, т.е. с бяла кожа, и ние всъщност се видяхме, за да обменим политическа информация. Аз му показах моята (за него още непозната) книга „Проектът Алдебаран“ и снимките на немските „оръжия-чудо“ - летящи дискове (виж Изображение 41-44). Между въздушните кораби, прототипите на които са произведени в заводите на Месершмид в Аугсбург, в Ной-Бранденбург, в Бреслау, както и във Винер Нойщад, имаше и един във формата на пура. Когато видя снимката, този добре обучен и хладнокръвно изглеждащ господин стана нервен. След това каза, че искал да ми разкаже нещо, което не би доверил на никой друг.

Като син на заможно семейство израснал в голяма ферма и един ден заедно с дойката си - дебела черна африканка - тръгнаха на път, когато внезапно видели летящ обект, който се приближавал. Той съвсем скъсил разстоянието, след това се задържал на няколко метра от земята, една врата се отвори, спуснала се автоматична стълба и някакъв мъж пристъпил напред. Междувременно дойката побягна, но той остана като закован на мястото си. Агентът заяви, че онзи бил облечен с комбинезон, имал дълга свободно пусната руса коса и *„най-сините очи, които някога бил виждал“*. Мъжът от кораба се държал така, сякаш го познавал, помахал му с ръка и го подканил да се приближи. В този момент той побягна.

Мъжът насреща ме гледаше опулено и каза, че по-късно, в кариерата си на южноафрикански агент, постоянно срещал подобни хора, които очевидно работели за правителството -но естествено били с вратовръзки и подстригани коси. Той не можа да каже дали администрацията знае кои са те.

След като се поотпусна, бурът ми разказа още един епизод от живота си, който е по-подходящ за темата анунаки.

Той познавал някакъв фермер, който притежавал толкова много земя, че трябвало да обикаля дни наред с кон, за да следи дали всичко е наред. В земите му имало малко езеро, което имало странно свойство да се оттича нанякъде. После обаче отново се пълнело. Самият собственик на фермата

Изображение 41: Така нареченото съоръжение Андромеда, голям немски космически кораб с форма на пуря, разработен между 1944 и 1945 г. Кога и дали той отново ще бъде използван, засега е неизвестно. Свидетелството на южноамериканския агент показва, че някои техници са успели да укрият определени технологии от Съюзниците.

предполагал, че то вероятно е свързано с някаква подземна река или друг източник и по тази причина водата постоянно променяла нивото си.

Веднъж, когато бил на обиколка, до изпразненото езеро заварил приземена летяща чиния. Въпреки че бил въоръжен, той решил само да наблюдава какво ще стане. Не се появил никой, дори и след часове. Собственикът на фермата не знаел как точно да постъпи. Да се върне до фермата, означавало много път, по онова време нямало мобилни телефони, а на един ден път с кон не живеели никакви съседи, на които би могъл да съобщи. Затова решил да прекара нощта на мястото. Чак на следващия ден се появили хуманоиди с рептилни черти. Не са неприятни или страховити, решил той, докато лежал в убежището си. Според думите му те носели контейнери с някакъв материал, суровина, която добили на място и внесли в летящата чиния. След като натоварили много подобни контейнери, отворът се затворил зад тях и те отлетели.

Какъв ли е бил материалът? Дали тези същества не идват на Земята само за да го набавят? Анунаките, както изглежда, са дошли заради златото, което са добивали с течение на хилядолетия. Те не са искали да завладеят Земята, защото винаги са се връщали на собствената си планета. Тоест, за нас хората не представляват опасност. Освен това тук са били изложени на процеси на стареене, което е и една от причините за бунта на работниците-анунаки.

Но междуременно Земята се насели. Да приемем, че Вие и аз сме анунаки. След дългото си отсъствие установяваме, че някои неща са се променили. През последните векове човекът се е развил технологично и вече лети в космоса. Той притежава атомни бомби, радары и друга техника, която ни затруднява просто да се приземим и да добием така нужния ни материал. Какво да направим? Да превземем планетата? Прекалено е. Какво ще постигнем? Тук остаряваме твърде бързо. Следователно остава само едно - да сключим договор с някого, който ще ни помогне за това, от което имаме нужда, и после отново да изчезнем. Може би ще трябва да дадем нещо в замяна - бартер, така да се каже. Някаква технология?

В допълнение искам да Ви разкажа една много ненормална история, която може и да ни предложи отговор.

В едно от пътуванията си в САЩ през 1990 г. се запознах с приятелката на преуспял американски адвокат, с която се сприятелихме. Един ден тя ми разказа следната случка: приятелят ѝ - нека го наречем Марк - още на трийсет години бил добре заплатен юрист, впрочем той е работил и за се мейство . Когато по тяхна покана един ден пристигнал в околностите на Хюстън, камериерката го помолила да изчака, защото домакините в момента били заети. Тъй като се познавали отдавна, тя му предложила да отидат в кухнята и да изпият по чаша кафе. Той приел.

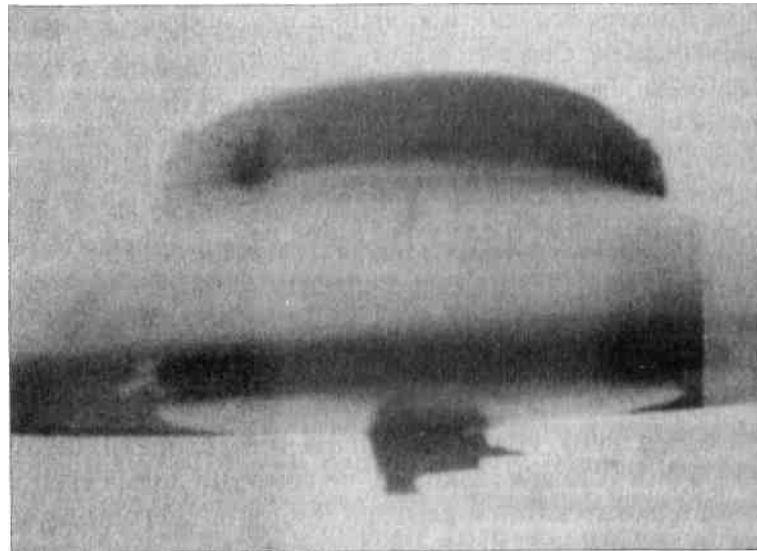
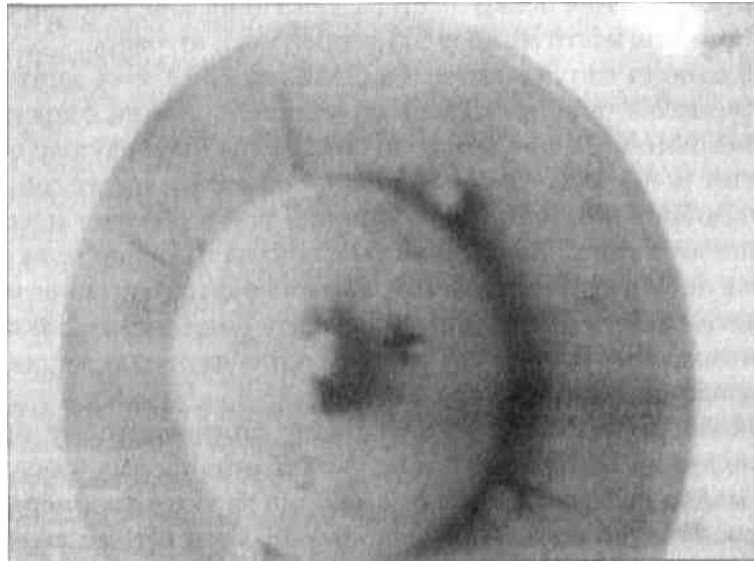
Побъбрили си и в един момент вниманието му било привлечено от няколко стола със странна форма, поставени малко настрана. Когато заговорил за тях, камериерката първоначално станала неспокойна, но след като се поуспокоила, казала приглушено: *„Ако не кажеш на никого... Ами, веднъж в месеца всички служители и прислужници в имението се освобождават. Оставам само аз, защото работя тук много от давна. Всеки път на този ден на поляната ни се приземява една летяща чиния... а след това се чудим какво да правим, защото съществата, които излизат от нея, не приличат на хората, а са гущероподобни и имат три пръста и опашка. Те винаги носят големи куфари, които след това дават на В замяна не вземат нищо.*

Столовете са направени специално за тях: поставките са за техните три пръста, а дупката на облегалката - за опашките им. Аз смятам, че носят пари - веднъж видях един отворен куфар."

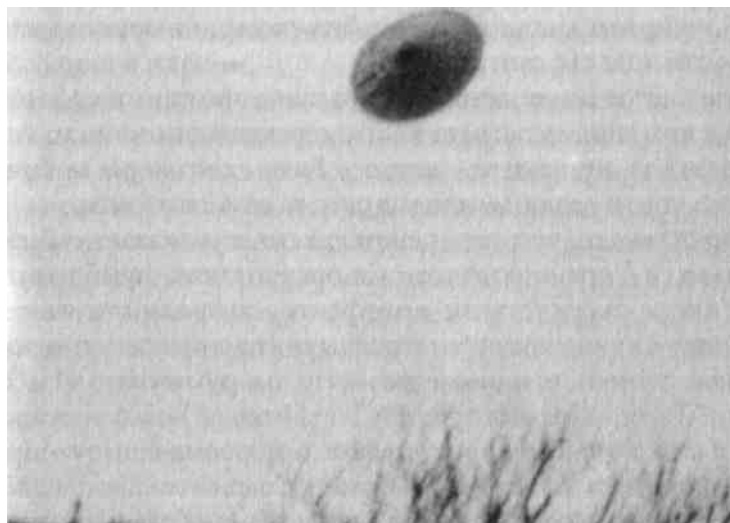
Младата жена, която ми разказа това, сподели, че приятелят ѝ бил толкова шокиран, че известно време след това закрил адвокатската си кантора (бил е на 35 години) и заедно заминали за Карибите. Бездруго вече бил спечелил достатъчно, за да не му се налага да работи. Преживяването наистина го довършило.

Какво ще кажете? Измишльотини? Глупости, фантастика?

Може би. Аз самият не знам какво да мисля. Не съм присъствал лично, историята ми беше разказана. За мен обаче

Изображение 42 и 43: По време на Втората световна война в изследователските центрове на германския Райх се разработват различни въздушни кораби с кръгла форма. Между тях с турбини, както и с антигравитационни двигатели. Общият брой на прототипите би трябвало да е 62. Тук виждаме летящите дискове, наричани *Хаунебу II*, по време на тестов полет.

Изображение 44: ВРИЛ 1 също е конструиран на антигравитационен принцип, но е по-лек от Хаунебу.

Към Изображение 41 и 43: За Хаунебу II един немски пилот ми разказа, че през 1943 г. в Нойбранденбург е видял два от тези диска и разговарял няколко часа с пилотите. Обяснили му, че Хаунебу работел с антигравитационен двигател, който функционира на принципа на противоположната ротация на сплескана лемниската на Берноли. С помощта на противоположно въртящи се шайби във вътрешността на кораба се създавал увличащ динамо-ефект. Той образувал нулево поле около космическия кораб, вследствие на което бил засмукван към него. В каквато и посока да бъдело насочено това поле, корабът го следвал. Този тип двигател предизвиквал внезапни зигзагообразни движения, които се забелязвали отвън, но не и в самия кораб. Вътре в него пилотът не бил изложен на никакви центробежни сили, тъй като корабите притежавали собствено магнитно поле. На следващия ден щял да се проведе разузнавателен полет около Земята.

Човекът, когото интервюирах, описа това, което лично той видял: „Естествено при изгрев Слънце целият екип стоеше пред вратите, за да преживее фантастичното събитие и да види тези страховити летателни машини със собствените си очи.“ Той каза, че се чуло само тихо бръмчене и двете Хаунебу много трмаво се отдалечили от самолетната площадка на около шест-седемстотин метра височина, а после внезапно ускорили и изчезнали като светкавица.

След това каза: „В разговора ни пилотът спомена, че при тези кораби нямало пробив в звуковата бариера.“

нещата не са по-неправдоподобни, отколкото ако някой каже, че преди хиляди години бил разделил морето на две, за да премине със свитата си.

Предлагам Ви да оставим това поне засега и да обърнем поглед към свидетелствата на шумерските клинописи. Те ни разказват за анунаките - както в *Битие* се говори за божии синове, които давали мило и драго за земните жени.

Струва ми се, че тези древни текстове разказват събития, случили се буквално по този начин или поне приблизително. Налице са достатъчно артефакти, доказващи инвазията на чужда цивилизация (виж различните снимки в книгата).

Нека споменем и изследванията на румънката Изабела Йорга. Тя описва как през 1961 г. Никола Власа намира т. нар. **плочки от Тартария**, за които първоначално се предполагаше, че са донесени от Шумер. След като са изследвани и датирани в Москва, се оказва, че документите с шумерска писменост са две хиляди години по-стари, отколкото другите от района на Тигър и Ефрат. Руският историк Н. Жиров прави извода, че шумерският народ първоначално идва от Карпатите и едва хилядолетия по-късно се разселва в териториите на днешен Ирак. Независимо от този факт обаче въпросните плочки съдържат същите информации за анунаките и Изабела Йорга смята, че Нибиру не е тяхна родна планета, а междинна станция. Тя предполага, че анунаките са дошли от Алдебаран.

Ако повярваме на тези текстове - така, както други вярват в написаното в Библията, Корана, Ведите (или където и да било другаде) - излиза, че преди много години планетата ни е била обитавана от извънземни вестители на културата. Едни от тях идват от Сириус, други - от планетата Нибиру, трети - за тях говоря в книгата си „Проектът Алдебаран“ -от нашата Слънчева система. И както вероятно можете да си представите, териториалните междуособици са ескалирали във войни. Говорим за войните между елохим и нефилим ¹

¹ Нефилим в българския превод е „исполин“, става дума за войните на исполините, виж например II Цар. 21:19-20, другите синоними в Библията за исполини са „емими“, „замзумими“, „рафаими“, Голиат и др. - бел. прев.

от Стария завет. За проблемите между „боговете“ научаваме от сведенията на древните германци, гърци, индийци и на много други народи.

Вероятно никой не знае кои от тези пришълци са били благоразположени към хората. Носят се слухове, че американското правителство съхранява катастрофирал извънземен кораб в *Зона 51*, да, дори, че вече са създадени и нови такива и че космическото пространство се проучва. Подобни неща се разказват и за германския Райх, в случая дори има отличен снимков материал, доказващ създаването на летящите дискове. Но технокрацията не ни изпълва с повече любов, а напротив. Технологиите и научните постижения често изкушават да бъдат използвани за властови цели, било то генетични манипулации, клониране на хора и др.

Предполагам си мислите, че всичко това е твърде прекалено, но е дошло времето да погледнем истината в очите и да научим онова, което скритите владетели на нашата планета от векове пазят в тайна и го споделят само в елитните си ложи. Това, което развеселява незнаещия, за тях е сериозно и се проучва. В това е разликата. Ако разследванията им покажат, че зад подобна история не се крие нищо реално, те най-малкото вече го знаят със сигурност и оставят нещата *ad acta*¹. Но ако нещо бъде намерено, материалът се конфискува, обработва и се използва.

Повечето хора от нашето културно пространство - смятащи себе си за „просветени“ граждани - всъщност не изпитват нужда да правят свои проучвания, а само се присмиват (и е толкова по-удобно!): „Абе, нали иначе щяха да го кажат по телевизията.“ Така, както го казаха за войната в Ирак, а?

Вероятно искате да разберете защо говоря подобни неща. Все още няма да кажа защо. Ще трябва да продължите...

Нека сега направим - подобно на граф Сен Жермен -един скок във времето и да се върнем назад към дванайсети век, за да хвърлим поглед към...

¹ От лат. - оставят нещата настрана, като безинтересни - бел. п рев.

КОВЧЕГЪТ НА ЗАВЕТА

„Ковчегът на завета"! Ама че понятие. Търсят го не само Индиана Джоунс и неговите противници - националсоциалистите-окултисти, но и рицарите на крал Артур, и кой ли не още.

Много книги са писани за него, има и десетки хипотези какво наистина е представлявал, какво би могъл да бъде -или какво той все още Е!

За да влезем в следите на тайната ще трябва да се върнем в 1094 г. сл. Хр.

Както всяка друга сутрин френският младеж Бернар от Клерво, когото по-късно папската колегия канонизира (*Свети Бернар*), отивал да се моли в църквата на манастира, в който живеел⁽⁴⁸⁾.

Този ден обаче щял да бъде различен. Вътрешното му усещане го заставило да остане по-дълго в божията обител, и получил видение...

Явил му се „ангел Господен" (според собствените му думи), който му казал, че трябва да замине за Светите земи в Ерусалим и да изкопае Ковчег на завета, скрит от цар Соломон в гробница при един храм близо до каменната катедрала, за да го пренесе с кораб до Франция.

От по-късните разкази на Бернар научаваме, че изпълнява задачата и пренася „ковчег" с кораб до Южна Франция, близо до днешния град Ница. Той съзрял мястото (голяят връх Мон-Шов) още от кораба, когато достигнал Сен-Жан-Кап-Фера.

След като го занася дотам, издига пирамида край пещерата „с определена големина и ориентирана според определени небесни посоки“ (7, 1-7).

Защо са били всички тези усилия?

Бернар казва, че ангелът му обяснил смисъла на задачата: „съдържанието на „Ковчега на завета“ отново да влезе в съзнанието на хората, защото те отново са узрели да разберат и използват космическите закони и могат да познаят, че Бог реално съществува като същност и че техните души са създадени от „мисълта“ му.“ (7, S. 1-7)

Ангелът му съобщил, че в „Ковчега на завета“ е записано познанието за смисъла и целта на всяко битие - така както преди хиляди години за последен път се е открило пред хората.

Тъй като по онова време Ерусалим е окупиран от селджуците, които са мюсюлмани, на християните било забранено да посещават „светите места“.

Какво да се направи?

Това, което ще чуете, прилича на шпионски трилър, но *de facto* се е случило. Случва се приблизително следното:

Тъй като Ковчегът на завета нямало как сам да излезе от скривалището си, се търси начин да се стигне до пещерата. Младият Бернар решава да довери задачата и видението си на тогавашния папа Урбан II. Взема се решение християните да бъдат поведени на „свещена война“ и по този начин да се стигне до Ерусалим.

След като още осем рицари, между които и Юг дьо Пайен, са посветени в тайната, на 23 ноември 1095 г. в Клермон папа Урбан II - за да нажежи обстановката - заявява пред множеството, че персите-неверници щели да осквернят и превърнат „светите места“ на „свещената държава“ в пустиня.

Историците са единодушни, че папата успява да накара тълпата да побеснее и след неговия призив за освобождение на земите от варварите, вярващите се просвали на земята, биели се в гърдите, признавали си греховете и крещели: „Смърт на езичниците!“

После той вдигнал срещу тях кръст и ги подканил да сложат по един на гърдите и рамената си, което означавало, че ако умрат за Христос, ще отидат в небесното царство.

Посланието преминава през града като хала - навсякъде хората започват да си пришиват платнени кръстове и да заминават към Кьолн, защото чули, че там се събира войска, предвождана от религиозни фанатици.

И така, през март 1096 г. първата „армия“ от почти сто хиляди души - преди всичко бедни мъже, жени и деца - и при това дори невъоръжени - тръгват от Кьолн, за да освободят „светите земи“. Представата за случилото се е абсурдна, но показва колко лесно могат да бъдат управлявани тълпите. (И при най-добро желание не мога да потисна желанието си и да не направя едно сравнение: и то с Войната в залива от 1991 г., когато бяха показвани сладникави снимки, на които иракски войници вземаха от кувьозите деца и ги хвърляха на земята, за да покажат на американския народ, че са готови за война. През януари 1992 г. беше идентифицирана свидетелката, която твърдеше, че е наблюдавала всичко това - ставаше дума за дъщерята на Сауд Назир ал-Сабах, кувейтския посланик в САЩ. Момичето беше извикано за свидетел от агенция *Hill & Knowlton*.. Президент на *Hill & Knowlton* беше Грег Фулър, известен поддръжник на Буш и бивш ръководител на щаба му. Допълнителните разследвания показаха, че кувейтските лекари явно са излъгали и че уж откраднатите кувьози са си на мястото. Казвам го между другото.

Това е най-старата игра и човечеството, предимно от Запада, което толкова арогантно заявява за себе си, че е образовано и трезво, винаги става жертва на подобни трикове. И отново ще стане...)

Обратно към кръстоносните походи:

Изпадналата тотално извън контрол сбирщина започва да унищожават еврейски селища и да граби още в родината си; постепенно се приближава до Близкия Изток. В Киветот попада в капана на турците и броят ѝ е редуциран до 3000 души⁽⁷⁾.

След първия Кръстоносен поход, възникнал спонтанно от речта на папата, следва втори: първата организирана рицарска войска на християните, предвождана от европейски князе, поема към Близкия Изток на Коледа, 1096 г. Тъй като постоянно се включвали още, и още хора, армията успяла да стигне до портите на Ерусалим едва на 7 юни 1099 г. - т.е. почти три години по-късно.

На 15 юли Готфрид дьо Буйон, който заедно с Юг дьо Пайен е начело на кръстоносците, успява да убеди египетския губернатор да капитулира, в замяна на което той и свитата му са освободени. Към населението на Ерусалим, обаче, те не проявяват същото внимание: след напускането на губернатора, „християнските“ рицари изколват почти всички жители, в резултат на което жертвите достигат 50 000.

Войната продължава до 1114 г. - общо 18 години, и кръстоносците отвоюват почти цялата „свещена държава“ в полза на християните ⁽⁷⁾.

Когато спокойствието в Ерусалим се възстановява, рицарите отишли до мястото, посочено на Бернар от Клерво във видението му. Намерили пещерата и започнали да копаят. Първоначално откриват множество скулптури и погребални дарове. След като проникнали дълбоко навътре, в друго помещение намират т. нар. *ковчег на завета* - ставало дума за 19 каменни саркофага. Те били пълни с кожени рула, изпъстрени с писмени знаци и рисунки. В саркофазите имало и модели от все още неизвестни днес материали, както и специално ишифовани кристали, механични уреди, чиято употреба за онова време остава загадка, както и много други предмети, непонятни за хората от онова време.

Те прегледали всичко и отново затворили гробницата, за да изчакат най-подходящия момент за транспортиране ^(7, s. 1-7).

След окончателната победа Готфрид дьо Буйон провъзгласява „Царство Ерусалим“, а година по-късно, когато умира, брат му Балдуин става новия крал на Ерусалим. *Балдуин I* остава на трона до смъртта си през 1118 година. Още по време на неговото регентство трябва да е имало оживен, а отчасти таен, обмен с Франция ^(1, s. 226).

Между аристократите във войската на кръстоносците е и споменатият вече млад рицар Юг дьо Пайен, племенник на най-влиятелния граф Хуго дьо Шампан, който е един от подбудителите на цялата акция. Кръстоносният поход среща Юг с четиридесетгодишния му приятел и ментор Йоан от Везеле, посветен в бургундския Бенедиктински орден. Шейсетгодишният рицар-монах Йоан остава в Ерусалим и по-късно се прочува като *Йоан от Ерусалим*, мистичния ав-

тор на тайни пророчества, които дълго време бяха известни само в посветените кръгове. Той превръща част от знанието, което открива - подобно на Нострадамус - в стихове, за да подготви хората за събитията, които предстоят ^(1, S. 226).

За тях малко по-късно...

Затова пък Юг дьо Пайен се връща във Франция, впечатлен от еврейските и мюсюлманските тайни учения, и преди всичко потресен от „забранената истина“, която стигнала до ушите му: Исус не е умрял на кръста ^(1, S. 226)!

Новият крал Балдуин II подкрепя групата, нарекла себе си „Бедните рицари на Христос и на Соломоновия храм“, и ги настанява в двореца, издигнат върху могилата на храма - със сигурност това не е случайно! Оттам и името „рицари тамплиери“¹.

Юг дьо Пайен става първия Велик майстор на Там-плиерския орден.

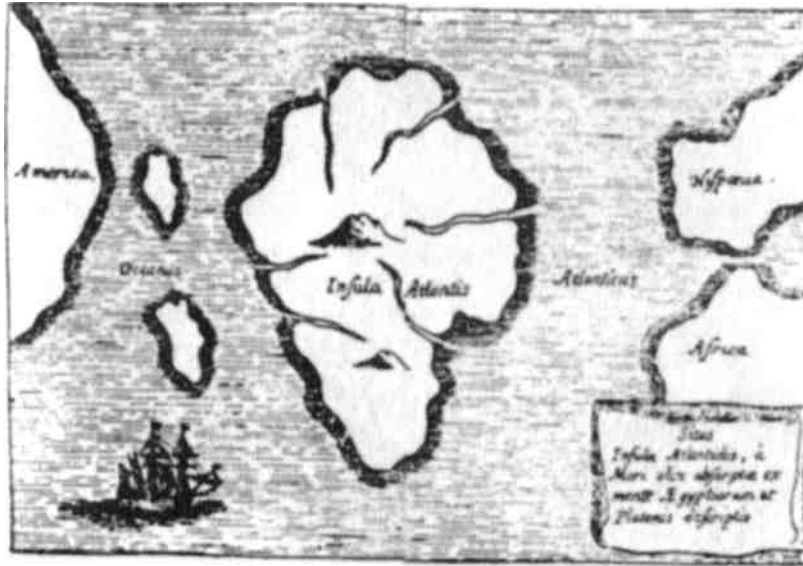
През 1119 г. каменните саркофази най-накрая са пренесени от тамплиерите в *Мон Шов*, близо до Ница - както било указано във видението. На определеното място - според напътствията на Бернар от Клерво - тамплиерите издигат пирамида, която е запазена до ден днешен; тя обаче не е много типична като форма, да не говорим, че почти е недостижи-ма.

След като пренасят находките, рицарите започват да изследват съдържанието и текстовете на саркофазите. Натъкват се на проблем - всичко е написано на непознат език, за който по-късно се оказва, че произхожда от Атлантида.

Аз лично се съмнявам, че саркофазите са „Ковчегът на завета“, описан в Стария завет, защото в него се казва, че предметът, който юдеите разнасяли, е *един*, но явно тамплиерите били убедени, че са намерили, каквото са търсили.

По-нататък ще разкажа повече за *текстовете от Атлантида* (когато стане дума за съдържанието на саркофазите), защото те са именно такива. Някои историци смятат, че саркофазите първоначално са били скрити в Египет, може би под платото Гиза, но това са недоказани хипотези. Предполага се, че юдеите са ги крили там и по-късно са ги прекарали в

¹ Тетрел, Тетрle = храм - бел. прев.

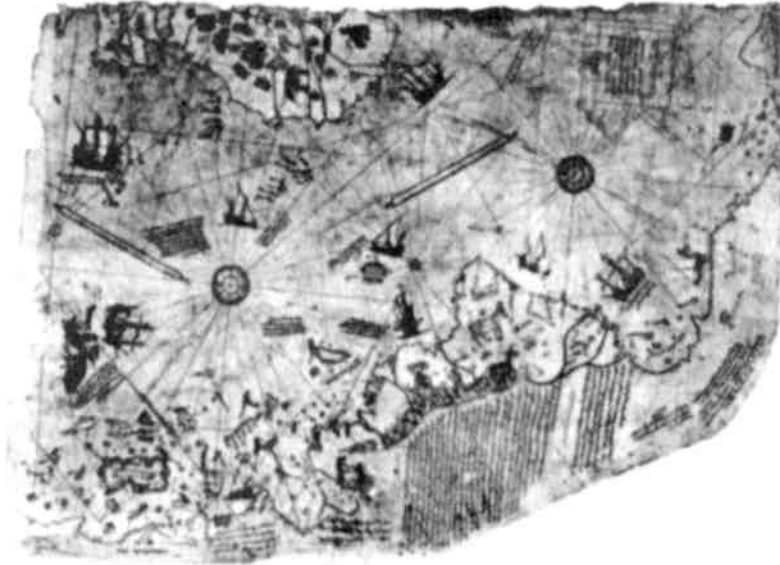

Изображение 45: Карта на Атлантида от Атанасиус Кирхер от 1664 г. Не се знае на какво се базират изчисленията му.

На това място ли се е намирала Атлантида, това ли е реалната ѝ площ?

Изображение 46: Тази карта на Антарктида от Оронтеус Финаеус е от 1531 г. Официално континентът е открит 250 години по-късно. Картата съдържа детайли, които ясно показват, че е била картографирана в незалежен период. От кого? Последният топъл период в Антарктида свършва преди 6000 години...

Изображение 47: Картата на Пири Рейс възниква през 1513 г. и е създадена от адмирал Пири Рейс. На нея са предадени детайли, които по онова време все още няма откъде да са били известни -например Антарктида без лед. Картата е малко разкривена, сякаш е гледана от въздуха. Тя е съставена - това твърди самият картограф - от други 20 по-стари карти от времето на Александър Велики (род. 356 г. пр. Хр.), които показвали целия (!) свят. Между Огнена земя и Антарктида на картата е изобразена сухоземна връзка. За последен път това е било така преди 11 000 години. Кой е истинският автор?

Ерусалим, но не са могли наистина да оценят съдържанието им заради неизвестната писменост.

Между находките има древни географски карти. Копие на една от тях е открита по-късно в Константинопол: сензационната „Крта на Пири Рейс“¹, на която освен Европа,

¹ Пири Рейс (ок. 1465/70-1554/5) - адмирал в османската флота и картограф. Събира географски карти, от които през 1513 г. създава въпросната прочута карта, кръстена на негово име. През 1929 г. тя е намерена в библиотеката на двореца Топкапи сарай в Константинопол - бел. прев.

Африка, Северна и Южна Америка, е изобразена и *незаледената* Антарктида!

Бернар от Клерво имал и второ видение, в което му било казано да отиде в пирамидата и да се отвори за *космическото духовно поле (хрониките на Акаша)*; Бернар видял хода на цялото Сътворение от началото до края и бил в състояние не само да осъзнае духовните закони, но и да чете текстовете на атлантите. Едва тогава той и придружителите му (на които успял да обясни второто си видение само отчасти) успели да систематизират и да използват атлантическото знание.

То било изградено върху пирамиден език, нещо като геометричен-универсален-език, тъй като не могли да предположат кой и кога ще се натъкне на текстовете им и какъв език ще е говоримият език тогава.

Който намери ключа за него, може да декодира всяка буква и име, независимо от какъв език, по отношение на смисъла за живота.

И ето, че тамплиерите получили знания за плана на Сътворението и разбрали механизмите, които носи животът в себе си.

Преди всичко е важно едно: в текстовете е описана цялата човешка история, както и нашето бъдеще; ясно е, че това съвпада с *Откровението на Йоан*, т.е. че нашият тип цивилизация ще приключи, или казано по-точно, ще бъде унищожена, както е описано в Апокалипсиса.

На тази тема ще се върнем по-подробно в главата *Новият световен ред*.

Изследвайки текстовете от Атлантида, рицарите се посвещават в космическите закони, лежащи в основата на вселената. Разбират, че появата на всички живи същества (души) става с участието на реално съществуващ творец (Бог) и че всички същности са продукт на „менталната сила“ на Твореца. Осъзнават защо душите на създадените от Бога същества трябва да се интегрират в материята и защо замисълът му не може да се осъществи по друг начин.

Нека се вгледаме по-отблизо в последното твърдение:

Текстовете от Атлантида показват, че съществува нещо като „първичен бульон“ - *космическо духовно поле*, което е съставено от възможно най-малките частици, т. нар. *мион-*

неутрина; заедно със същностите, образувани от частиците (*мион-неутрина*) на първичния бульон (*космическото духовно поле*), те се проявяват посредством менталната сила на Бога.

Елементарните частици, наречени мион-неутрина се свързват помежду си съгласно различни физични закони, вследствие на което възниква материалната същност, наричана „душа“.

Единството на „частиците-на-душата“ съдържа в себе си не само целия план на сегашния живот, но и животите (холографски манифестиращи във всяка частица като вибрация) на даден човек от момента на създаването му като фино същество, както и всички негови преживявания като биологична система (след като се е инкарнирал в материята)

(6, S. 10)

Следователно Създателят е дал на човека (съответно душата) ментална сила и той **самият един ден ще се превърне в създател.**

Тамплиерите осъзнали, че целият космос без изключение е структуриран от тези „частици“. Съвременната квантова физика ги класифицира като *електрон-неутрина*, *мион-неутрина* и *тау-неутрина*.

Мион-неутрина, които изграждат *космическото духовно поле*, съответно *полето на съзнанието* - наричано също и *етерно поле*, *хроника на Акаша* или *морфогенетично поле* - са частиците, които могат да бъдат променени вибрационно чрез силата на мисълта: чрез промяна на вибрациите, в тях холографски започва да манифестира образът на мисълта.

В *космическото духовно поле* всичко, което е свързано помежду си посредством вибрация, е обусловено от тази промяна - защото между частиците е налице постоянен обмен. Следователно биологичната система на хората непрекъснато и по всяко време се повлиява позитивно или негативно от фреквенциите на полето. В крайна сметка, това е доказателството за толкова пъти повтаряната фраза на „древните“ мистици: „*Всичко е едно и едното е всичко.*“

(6, 10-11)

Мион-неутрино е елементът-носител на мисловните картини, създадени от човека. Това означава, че всяка мисъл-

форма, която човек създава, се излъчва към *космическото духовно поле*.

Ако става дума за „незасягаща настоящето“ мисъл, която като обратна връзка не може да бъде излъчена обратно в актуално съществуваща форма или ситуация, тя се превръща в съставна част от *космическото духовно поле* и въздейства върху човешкото съзнание толкова дълго, докато не се материализира.

С други думи тамплиерите разбрали, че *силата на мисълта*, с която всеки създава своите мисъл-форми, е най-важното средство, което човек притежава. Всяка помислена мисъл се превръща в елемент на *космическото духовно поле*; като носител на трептения тя се разширява сферично в космоса и е отговорна за всичко, което се случва в него.

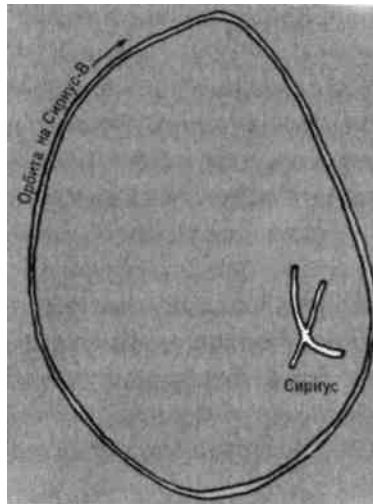
Следователно човекът (съставен от атоми и молекули, а те от своя страна - от мион-неутрини) е съ-отговорен за състоянието на нашия свят - в отрицателен или положителен план.

В изключителната си книга „Завещанието на Атлантида“, която съдържа оригиналните знания на тамплиерите, Хелга Хофман-Шмит пише: „*Те твърдят, че човекът се състои от системи, в които духовно-материалната душа, резервоарът на мислите (психе-то) и физическото тяло образуват три области; по Закона на резонанса познанието на индивида, интегрирано в материалната душа, трябва да се инкарнира отново и отново във физическо тяло - докато не остане никаква нереализирана мисъл-форма, създадена от човека.*

Те преди всичко са осъзнали - както древните мъдреци на много култури и мистиците от различните епохи - че ВСИЧКО Е ЕДНО и ЕДНОТО Е ВСИЧКО; че целият космос е изпълнен с непредставими малки частици, които имат структура на две вплетени пирамиди.

Днешната физика нарича тези частици мион-неутрина, тау-неутрина и електрон-неутрина. Те създават космическото духовно поле и не оставят никакво празно пространство.

Това означава, че ВСИЧКО, което съществува - независимо от това дали го описваме като материално (груба материя), или като нематериално (фина материя) - е от и във това космическо

Изображение 48: Орбитата на Сириус-В според рисунка на догоните.

духовно поле, респективно в тези частици, свързано е с тях и взаимно си взаимодействат." (6, 10-11)

Достатъчно ясно ли е? Знаем, че не е лесно да се осмисли. Аз самият прочетох пълния текст за Атлантида (около хиляда страници) и разбирам как се чувствате.

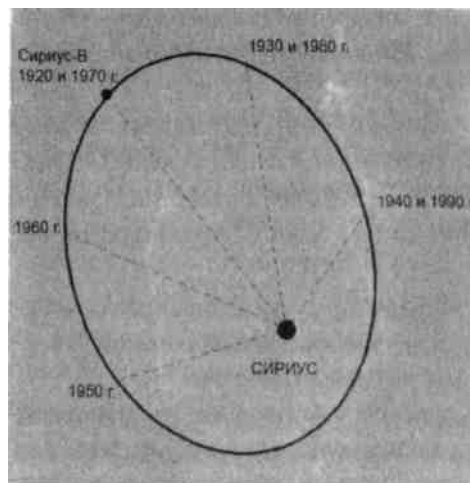
Накратко можем да обобщим, че атлантическото знание казва едно: човекът притежава *сила на мисълта* и чрез нея може да бъде Творец - да, той е не само част от Творението, но е и част от Твореца!

Това всъщност е най-важното изречение в цялата книга, на което ще се върнем

по-късно. Помислете още веднъж: **Ние не само сме част от Творението, ние сме част от Твореца и имаме силата и средствата да творим сами!!!**

Тоест: **духът владее материята!**

Опирайки се на това познание и работа със силата на ми-

Изображение 49: Съвременна диаграма на орбитата на Сириус-В. Данните за годините се отнасят до позициите, които Сириус-В е заемала през тези периоди. Догоните не поставят Сириус-В в центъра на своята рисунка, а го разполагат близо до един от фокусите на елипсовидното образувание - изумителен детайл, който са знаели още преди 700 години!

сълта (т.е. на съзнателното творчество), тамплиерите започнали да привличат енергиите на своя страна, за да изпълнят задачата си: да водят хората по пътя на Закона за резонанса.

Те използвали пирамидата като *комуникационен център*, в която съблюдавайки определени условия, можели да осъществяват духовен контакт с други същества (независимо дали със или без физическо тяло), разгръщали *духовното космическо поле* по начина, по който го правели някога атлантите. И отново други същества ги научили на това.

Аз лично мисля, че тамплиерите са притежавали и някакво, нека го наречем „механично комуникационно средство“ - вид предавател и приемник за контакт с чужди форми на интелигентност.

От текстовете, които намират в саркофазите, всъщност се изясняват две неща:

1. Преди атлантите са съществували други цивилизации, които са технически силно развити и са пътували в космоса. Те, както и атлантите са контактували с извънземни форми на интелигентност и е имало оживена комуникация.
2. В текстовете от Атлантида се казва откъде са дошли интелигентните същества: от Сириус!

Древните документи разказват и за генетичните интервенции на „сириусяните“ тук на Земята, за да ускорят развитието ни.

Смятате, че казаното е прекалено, и много бихте искали да имате доказателство?

Няма проблем, спомнете си за догоните.

Племето на догоните, живеещо в Мали, Африка, вече повече от 700 години разполага със знания, които за NASA станаха факт едва през 1970 г., и то единствено благодарение на съвременните технологии. От 700 години догоните знаят, че цо Сириус, вляво от пояса на Орион, има втора малка звезда, която го обикаля веднъж за 50 години. Според тях тя е изградена от най-гъстата материя във вселената. Тъй като телескопите ни не бяха забелязали подобно космическо тяло,

етнолозите смятаха историята за мит. През 1970 г. в крайна сметка попаднахме на малка бяла планета-джудже, която се оказва невероятно тежка със своите 55 кг на кубичен сантиметър и обикаля Сириус за 50,1 години.

Когато учени посетиха догоните, за да разберат откъде са узнали за нея, те отговорили, че преди около 700 години при тях се приземил космически кораб, чиито екипаж изкопал голяма яма и я напълнил с вода; от кораба изскочили амфи-бии, доплували до брега и разказали на догоните тайни за космоса. Според казаното, на Сириус живеели два типа раси

- едните били амфибии, а другите, които днес ние наричаме *Homo sapiens*, достигали до четири метра височина.

Ацтеките също имат подобни предания. Според тях преди много хилядолетия на езерото Титикака се приземили космически кораби, от тях излезли рибо-подобни хора, потопили се във водата, доплували до брега и разказали същите неща, както и при догоните.

Говорим за амфибии от Сириус, т.е. за същества, които могат да живеят и под вода, но нека си припомним изследванията на Ернст Мулдашев за атлантите в пещерите-самадхи

- как изглеждаха те?

Те имаха клепачи, пригодени за бързо плуване под вода, плавателни ципи на ръцете и краката и вентилоподобен нос, характерен за делфините...

Възможно ли е атлантите не само да са имали контакти със Сириус, но по времето на Атлантида планетата ни да е била сириусянска колония?

Текстове от езерото Титикака също разказват, че *Виракохас*, както инките наричат космическите пътници, притежавали плавателни ципи - подобно на *Манко Капак*, създателят на перуанския град *Куско*. Той е рисуван с плавателна ципа.

Вълнуващо, а?

Нека добавим, че в текстовете от Атлантида, които попадат в ръцете на тамплиерите, се говори и за същества, съответно извънземни, които *не* били дошли от Сириус и изглеждали различно от нас.

Документите разказват за епохата *преди* Атлантида, аз я нарекох *Лемурия*, при тях е *Лумания*.

Хората, живели тогава, са високи на ръст и са силно развити технологично. Те воювали с жителите на другите континенти - наследниците на предходните цивилизации - и се стремят да поробят лемурийците. Когато употребили технологиите за добиване на енергия за унищожение, се стигнало до пропукване на земната кора, изгичане на голямо количество лава и гигантски потоп. Следствията от катастрофата водят до изместване на полюсите.

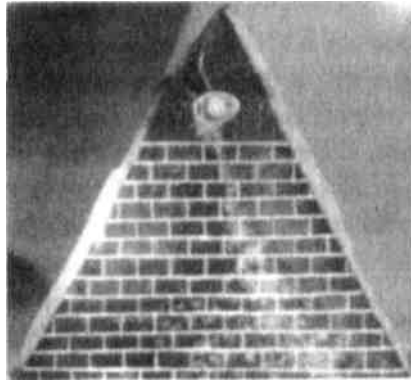
Почти всички жители на Земята са заличени. Малка част оцелява в планините. Други - и тук става интересно - били евакуирани от чуждите същества с космически кораби.

Текстовете от саркофазите, които ми бяха показани, не съобщават нищо по-определено за въпросните същества: „*От пребиваването си на чуждоземните кораби на съществата, чиито лик не напомняше този на създателя ни (от Сириус - бел. авт.) или на нашия собствен... оцелелите хора разбраха, че не бяха единствените в тази вселена.*

Въз основа на духовния опит и знанието, че съществата, които ги бяха спасили (като богове от космоса), бяха различни от тях и притежаваха значително по-високо технологично ниво, те

*Изображение 50: Ян ван Хелсинг по следите на Йоан Кръстител. Тук с отец Иреанеус в коптския манастир *St. Makarius* в Египет, хранилите на мощите на Йоан Кръстител.*

Изображение 51: Каменната пирамида е открита преди трийсет години в Еквадор. Тя е точно копие на пирамидата, изобразена върху доларовата банкнота (виж *Изображение 76*). Според слуховете би трябвало да има три такива: едната - собственост на семейство Ротшилд, втората - в Музея на вещиците в Брюксел и това тук е третата.

От долната страна на пирамидата е изобразено съзвездието Орион и има следния надпис: „*Оттук дойде синът на създателя.*”

изградиха култура, която бе по законите на нашия пра-създател, когото те наричаха Бог.”^(6, 333)

Откъде са идвали тези същества? Може би от Орион? Това се подкрепя от следният артефакт - всъщност поредният, който бърка в очите на археолозите:

И така се стига до ново преселение на народите. Ние познаваме този период като Атлантида и нека отбележа, че тя не е само континент, а цяла епоха. Населени са били не само сушата, намираща се наред Атлантическия океан, а и други части на земното кълбо. Островният континент между Южна Америка и Африка е приютявал най-развитата по онова време цивилизация. По-късно той малко по малко потъва.

Представете си: през 12. век деветимата рицари седят на светлината на свещи и маслени лампи. Около тях има пръснати пра-древни текстове; те научават за някакво космическо поле на духа, за извънземни и т. н.

Нека видим какво още откриват в текстовете от Атлантида, и се насочим към...

ТАЙНОТО ЗНАНИЕ НА ТАМПЛИЕРИТЕ

Това, което ще прочетете на следващите страници, не е измислица, а е взето от текстовете на саркофазите. Малка част от него е публикувано от Хелга Хофман-Шмит след смъртта на тамплиера, който ги съхранява - засега само в собствено издание с извънредно малък тираж, за да го направи достъпно за инсайдери и членове на ложи. Част от изнесената информация е извадка от документите, друга е почерпена от личните ми разговори с Великия приор на Австрийските рицари, както и с един Велик майстор на масонска ложа, който също има достъп до знанието.

Според преданията на тамплиерите, превъплъщенията на посветените през 1114 г. рицари живеят между нас (макар и да не знаем). Целта е завършване на настоящата еволюционна отсечка и „изпълнение на божественият план“ съгласно Закона за резонанса⁽⁶⁾.

Това е различно от господата в самадхи, които винаги пребивават в едни и същи тела. Всеки път, когато тялото на един от тези пет тамплиера загуби силата си, душата му преминава в друго тяло, което е подготвено за промяната. На английски има понятие за подобно странстване на душите: *walk-in*.

Първичното знание се съхранява и същевременно тамплиерите запазват актуална позиция относно нивото на развитие и познание за настоящата епоха.

Хелга Хофман-Шмит съобщава следното важно събитие: „*След като има видение за мястото, при разкопки през 1946 г.*

френският изследовател и учен Роже Ламой открива 19-те каменни саркофага от Ковчега на завета в подземна зала на рушаща се тамплиерска община в Жисор, между Париж и Руан. Той се натъква и на 30 големи ракли (с тамплиерски надписи), както и на статуи на Исус и 12-те апостола.

Преди да успее да отвори раклите или саркофазите, цялата находка е конфискувана от военните и френската тайна полиция и е обявена за държавна тайна.

След около 25 години на петима души, живеещи в различни държави, са предадени части от документите. Точно както петимата тамплиери са били отговорни за определена област от битието ни (икономика, религия, политика, общество, наука), така и сега, при предаването на документите, традицията е спазена. ^(6, S. 13)

След смъртта на тамплиера, отговорен за икономиката, Хелга Хофман-Шмит публикува част от това знание. Един от най-близките ми приятели също е наследник на част от документите, завещани от съкровищницата на тамплиерите; той се доказва като учен и продължава да го прави. Благодарение на него аз не само разбрах за тамплиерското знание, но имах възможност да видя технологии, от които ще Ви светнат очите. Освен че е професор по физика, той е и изобретател и заедно със свои колеги е открил метод - и това е много повече от машина - за производство на електричество, топлина и светлина директно от етера, тоест от полетона-мион-неутрина.

От приятеля си, който е много близък с въпросния тамплиер, научих вълнуващи неща за починалия. Например, че е бил в Антарктида и че се е натъкнал на непозната цивилизация, която вероятно живеела под земята. Казаното съвпада с моите накратко обяснени разследвания за полярните изследователи, всички от които са имали странни преживявания след 77-ия градус южна ширина. Племенникът на адмирал Бърд, който издирих и интервюирах през 1990 г. във Финикс, Вирджиния, потвърди, че чичо му отлита за Южния полюс със самолет и открива вход за кухо подземно пространство, населявано от една или повече цивилизации

Както седели в самолета, адмирал Бърд и неговият съ-пи-

лот Флойд Бенет внезапно били ескортирани от две летящи чинии, които дори филмирали. Описват отличителните им знаци като пречупени кръстове, което племенникът на адмирала, Харли Бърд, потвърди. Но да спрем дотук...

... И отново да се върнем към тамплиерите:

Текстовете разказват историята на Атлантида и на цивилизациите преди нея; както разбираме, случвало се винаги едно и също: еволюция до висок технологичен стандарт, който впоследствие е използван от егоисти и властници за лични цели. Цивилизациите дегенерират и приключват с войни, които водят до тотално унищожение.

Според документите в момента сме изправени пред сходна ситуация; тя вероятно ще протече по начина, описан в Откровението на Йоан. От текстовете не става ясно дали тя може да се предотврати, а по-скоро, че хората с трезва мисъл, добро сърце и интуиция ще оцелеят и ще изградят следващия „нов свят“ по-добре. Разпадането на нашата цивилизация, респективно унищожението ѝ, не е пречка и загуба. Това по-скоро е крачка на развитие за душите, инкарнирани в момента. Бихме могли да приемем ситуацията за задължителен прочистващ процес - подобно на гладуването или отделянето на плявата от зърното.

От текстовете става ясно едно: съществува голям космически план, т. нар. *План на творението - матрица* или *хелиографско копие*, което в текстовете от Атлантида е наречено „*А-Омега-проект*“.

За него от оригиналните документи (променени само за да станат по-разбираеми) научаваме следното:

„В тези текстове ще намерите светлината на истината; предполага се, че имате духовната зрялост и притежавате силата на толерантността, чрез която любовта съществува във всички форми.

По волята на нашия пра-създател пра-знанието за законите на космоса и за законите, определящи всяко битие, ще бъде открито още веднъж, за да може човешката раса да осъзнае и разбере смисъла и целта на живота си на Земята.

Това се прави за благо на хората, за да могат отново да разберат, че същността им като дух, привързан в природната материална душа, нерушим според космическите закони, е с божествено начало.

Само когато осъзнаете, че самите вие сте творци на собствения си свят и обкръжение и че като голяма общност носите отговорност едни за други, ще имате шанс да живеете като индивидуални същности в света на нашия пра-създавател, в светлината на истината, освободени от материята.

Всеки от нас носи в себе си едно и също силно „АЗ СЪМ-настояще“. Всесилната божия сила, с която може да бъде постигнато всичко. Защото всеки може да създаде това, от което има нужда, със силата на мисълта си директно от космическия енергиен запас.

Предпоставка силата да бъде използвана, без това да навреди на божествените чедра, е да спазвате заповедите на нашия пра-създавател, защото само тогава божествената, безграничната в пространството енергия може да бъде използвана без вреда за одухотворяване на материята.

От едно немислимо време вече съществува А-Омега-проектът, който нашият пра-създавател предава от вселена във вселена, за да одухотвори материята в пространството.

Ние земяните също сме само част от великия план и със силата на мисълта си помагаме за свързване на енергията в пространството с материята, за да я превърнем в завършена цялост.

Това е смисълът на живота." (6, S. 16-17)

„А-Омега-проектът“ е живот според Закона за резонанса и следователно човек трябва да осъзнае, че той (притежавайки силата на мисълта) е творец и сам създава всички свои житейски ситуации, така както учи народната поговорка: „Каквото посееш, това ще пожънеш.“

В тамплиерските текстове се обяснява, че Законът за резонанса не е произволен закон, а физически процес, който действа така, че всичко, което мислим, се реализира от нас самите, т.е. се материализира. И тук спадат - без никакви изключения - всички житейски ситуации, било то болести, нещастни случаи, големи успехи, комичното в обкръжението ни и т. н.

Целта е пълно господство на силата на мисълта. Тя трябва да бъде използвана единствено по начин, който е в услуга на Творението - в смисъла на любовта, която не оценява и не съди.

Тъй като всеки човек разбира какво създава със своите ми-

съл-форми, понасяйки всички (и позитивни, и негативни) въздействия със собственото си тяло, ние сме подложени на Закона за резонанса, за да се научим да се отнасяме по-осъзнато и с повече любов към нашите мисли - както самият Христос го е правил.

С несъзнателния си живот и действия човек сам си причинява страдание, което го учи да овладява силата на мисълта, за да осъзнае последствията от нея и действията си в редица прераждания. Страдайки, в крайна сметка всеки разбира, че след като притежава най-силната творческа сила, трябва да има достоен „живот-на-Създател" и „подобно-на-Бога-би-тие".

Ако осъзнаем, че всеки човек на тази планета (или на някоя друга) притежава същата творческа сила, че един ден ще постигне същата цел (защото и той е подвластен на идентични закономерности) и ще претърпи сходен процес на съзряване - ще разберем, че смисълът на любовта не е да го съдим или оценяваме.

Ето защо всеки може да спаси само себе си. Никой не може да промени „света". Ако променим нас самите, ще променим „света", имам предвид като колектив. Всеки може - за добро или за зло - да направи нещо лично за себе си и ще отговаря пред себе си и пред нашия Създател за него.

Всеки сам трябва да извърви пътя на хаоса (гр. *бездуховно безредие*). Ние създаваме обстоятелствата около нас (както и хаоса), и единствено ние можем отново да върнем всичко на мястото му - чрез познание, самопреодоляване и действие.

Кое винаги ни отклонява от пътя?

Илюзиите и завистта. Можем да се оправдаваме, че те са дело на противника на човешкия род „Луцифер" (или както там го наричат), но именно той е подправката в живота. Ако не съществуваше подстрекател, който да ни показва тъмната страна в нас и да се вира в нашия мрак като Носител-на-светлина, да ни осветява и да ни накара да осъзнаем кое още е в безпорядък и какво още не е дозавършено, никога нямаше да познаваме нашите слаби места.

Следователно крайната цел е всемирната любов - любовта към самите нас и света. Аз първо трябва да осъзная слабите си страни, а след това съм призван да работя в себе си,

да съзрея и порасна дотолкова, че новото изкушение вече да не е от значение за мен.

По-късно отново ще се върнем на практиката.

Оказва се, че създателят не е някакъв наказващ Бог; фактът, че ни е дал свободна воля, показва, че ни е позволил да се създадем сами; той не е диктатор, който има роби и ратаи. Законът за резонанса е най-доброто доказателство, че Творецът изпитва любов, респект и толерантност към творението си.

В зависимост от действията ни Творецът ни е оставил да бъдем щастливи или да страдаме. Един ден ще трябва да усетим със собственото си тяло всичко, което сме мислили. Когато изкрещим в гората, ехото връща гласа ни при нас. Ако успеем просто да приемем това, което ни е сполетяло, без да го оценяваме и съдим, и после да го изоставим, то малко по малко животът ни ще се превърне в рай.

Думите ми започнаха да стават банални... От текстовете от Атлантида в крайна сметка излиза, че рецептата за пълноценен живот е *тук и сега*. Не е въпросът да мислим за миналото и не чак толкова за бъдещето, а да се захванем с това, което е непосредствено пред нас - проблемите в работата, новото партньорство, грижите за децата си, болестта на родителите и прародителите ни, да преодолеем страховете и конфронтациите си.

Именно в това е началото, животът и промяната!

Но нека отново се върнем на тамплиерите, открили онова неочаквано знание, което не им давало мира: че човекът някога е дошъл от космоса и отново ще се върне там - един ден!

М-да, но то не беше дадено на Вас, които често летите със самолет и карате по магистралата с повече от 200 км/ч, за които GSM-ът, Интернет и преди всичко телевизията са най-естественото нещо в живота - а на рицарите тамплиери от 12. век!

Казано иначе, всичко това тамплиерите са разбрали във време, когато не е имало Холивуд, научно-популярни филми или книги на Ерих фон Деникен и изобщо почти никой не е можел да чете и пише. За голяма част от населението Земята все още е била плоска, а тук се появяват няколко ри-

цари, които узнават как е устроена Слънчевата система, научават неща за древни цивилизации, летящи кораби и междупланетарни пътувания. Ама че лудост!

От една страна, църквата се опитва с военни средства да обърне всички не-християни в правата вяра. От друга, точно тези, които водят войни, установяват, че знанието, което намират, тотално променяло всичко!

То щяло да ги прати на кладата - и то моментално! Какво друго да се направи, освен да се пази тайна, да се създаде тайно общество и да се действа зад кулисите?

Създадена е ложа, чийто най-вътрешен кръг е съставен от посветените тамплиери. Всички останали извън него знаели истината само отчасти.

Взема се решение за „основна тайна“ да се декларирана друга тайна - истината за семейството на Исус.

На това ще се върна след малко.

Нека преди това проследим възхода на тамплиерите, след като систематизирали древното атлантическо знание.

В книгата на Хелга Хофман-Шмит четем: *„Понеже тамплиерите живеели изцяло по космическите закони на Бога, нашия Създател, за кратко време спечелват безмерно знание и материално богатство и се превръщат в най-властните мъже на онова време. Те са в състояние да направляват съдбата на човечеството по начина, който бил и продължава да е тяхна задача.“* ^(6,11)

Бернар от Клерво използва своето влияние и моли папата да благослови „устава“ на ерусалимските рицари (нещо като правилник за поведение), така че тамплиерите да получат легитимност и сигурен статус пред църквата. Най-накрая това става на 31 януари 1128 г., когато Юг дьо Пайен е поканен на църковния събор в Троа. Като легитимен папски представител заседанието е председателствано от кардинал Албано. На него освен архиепископите на Реймс и Сенс, присъстват и не по-малко от десет епископа и множество абати, сред които е и Бернар. Молбата на тамплиерите е приета и така рицарите получават правото да носят наметало - което по онова време е чисто бяло - и да имат собствена конституция. Сега вече били рицари със собствено „законодателство“ - легитимирано от църквата (която по-късно става отговорна за бруталното унищожение на ордена през 1307 година).

Богатството на тамплиерите

Това, което се случва впоследствие, няма аналог в историята. Имам предвид скоростния възход и също толкова бързия и стръмен крах на силния орден.

След като през 1128 г. тамплиерите официално получават правото за собствена конституция, влиянието и материалните им владения светкавично нарастват. Неочаквано те са подкрепени от много влиятелни земевладелци. От целия католически свят към тях започват да текат пари и имения. Когато две години след заминаването си Юг дьо Пайен и Анри от Монбар отново се връщат в Ерусалим, притежават не само папската благословия (за конституция), но и невероятно много пари, ценни предмети, поземлена собственост. Те водят първата група от над сто благородници-новобран-ци. През 1130 г. орденът вече притежава земи във Франция, Англия, Фландрия, Испания, Португалия и Шотландия. (Шотландия, защото съпругата на Юг дьо Пайен, Катерина от Сен Клер, е шотландска благородничка.)

Трябва да се отбележи, че само за няколко десетилетия те се превръщат в най-силната и най-богата организация на Европа. Манастирите и командориите на тази тайнствена организация никнат като гъби в резултат от съвместната дейност на Тамплиерския и Цистерцианския орден ^(1, S. 231).

По време на възхода (доколкото може да се определи исторически) между 1153 и 1170 г. Велик майстор на ордена е Бертран от Бланпфур, което е странно. Той произлиза от южнофренска династия на катарите. Официално тамплиерите са смятани за католици и положението наистина е много особено, когато катар става главнокомандващ на католически орден - *все едно католик да стане равин при евреите!* След дългогодишни офанзивни, четирийсет години по-късно катарите почти изцяло са избити от папската армия ^(11, S. 232).

Тамплиерите обаче притежават и нещо, което засяга финансовите дела. В книгата си „Банки, хляб и бомби“, том 1, Щефан Ердман пише следното: *„Тамплиерите са първите заемодатели и съответно първите банкери на Средновековието. Настоящата парична система има дълга история; произходът ѝ ни отвежда векове преди Христос. До създаването на паричната система хората са извършвали разменна търговия - стока за стока или стоки срещу злато.*

С увеличаването на транспортните и търговските пътища и интернационализирането на колониалната политика принудително се разширява и радиусът на търговията и обмяната на стоки. Количествата на стоките нарастват и започват да се пренасят на по-далечни разстояния. Съответно печалбите също се увеличават. Натуралната система обаче се оказва непрактична, защото е трудно да се транспортират разменни стоки на дълги разстояния. Твърде опасно е да се носят големи количества златни и сребърни монети.

За търговците най-сигурно било да не носят със себе си златни и сребърни монети, а да ги заместят с техен еквивалент. Така възникват първите търговски каси, които съхраняват богатството на търговците, докато те необезпокоявано обикалят и вършат делата си. Като доказателство търговците получават подпечатана и подписана квитанция, т. нар. „ценно писмо“.

При това развитие на нещата малко по-късно пред bankerите се открива неочаквана възможност. С времето съхраняваният при тях капитал (златни и сребърни монети), за който гарантирали „ценните писма“, се натрупвал. Те започват да заемат чуждо злато, което си е измама още от самото начало, защото то всъщност е чужда собственост.

Не минало много време преди търговците да започнат да си разменят само квитанции. Хартийките ставали все повече, така че можели да се обменят във всеки град. На този принцип възникват първите съвременни банки, които се издържат от даване и търгуване с квитанции, докато в същото време трупат огромни печалби. В замяна на златото са въведени хартиени банкноти. " (1,S. 232ff)

От „ценните писма“ възникват банките. Последствията от тях обаче са големи. В книгата си „Смяна на властта“ Армин Ризи пише: „Изведнъж всички стоки и услуги трябвало да се пресмятат в хартиени пари. Скоро започват да се обменят само хартиени банкноти. Нужна е нова сриксация на цените и заплатите. Колко „пари“ струва един топ коприна, едно прасе, един клафтер дърва, един ден работа? Всичко се дефинирало с парична стойност. Работата, стоките и хората стават зависими от парите, а също и от тези, които правели възможен паричния поток - от bankerите.

Междувременно банките отдавна вече били започнали да пускат квитанции, които нямат покритие. „Тук имаме хиляда сан-

дъка злато на съхранение. Вече ги дадохме на заем, но не във вид на злато, а в ценни книжа. Следователно ние отпуснахме хиляда сандъка злато и все пак имаме хиляда сандъка със злато! Защо да не продължаваме да играем по същия начин?"

Търговците и приемателите били напълно убедени в почтеността и думата на банките, че банкнотата има покритие. Никой не можел да го провери, защото златото навсякъде се обменяло под формата на квитанции и станало недосегаемо. Днес тази измама отдавна се е превърнала в закон. Само много малък процент от парите имат златно покритие. Всички държавни банки печатат пари и ги декларират чрез определена търговска дейност. Днес по-голямата част от наличните парични стойности в обращение дори не са хартиени, а само имагинерна игра на компютърни числа. Но тази игра на числа е илюзия, която като сапунен мехур може да се спуска по всяко време." ^(20, S. 255f)

Тамплиерите и готиката

В разцвета на тамплиерите и цистерцианците се развива една и до ден днешен характерна архитектура: готиката. Експертите продължават да търсят преходната фаза от романтизъм към готика.

В периода между 1130 и 1260 г. се появяват точно 80 църкви и катедрали с впечатляваща и същевременно тайнствена и мистична красота (например Нотр Дам в Париж, Страсбург, Амиен, Руан, Реймс и Шартр). За три от най-прочутите „постройки на тамплиерите" се смятат Уестминстърското абатство в Лондон, Кьолнската и Майлендърската катедрала. Те са своеобразни майсторски постижения на архитектурата, в които закономерностите на свещената геометрия са употребени до съвършенство. Днес милиони хора посещават тези „вълшебни произведения" и се питат как е могло да възникнат от човешка ръка. Загадъчното въздействие върху посетителите се губи в тайнственото начало на готическата епоха. Внезапното *преоткриване* на свещената геометрия в началото на 12. век естествено трябва да се отнесе към намирането на текстовете от Атлантида.

„Другата" тайна

Освен находката на саркофазите имало още една тайна, която сплотявала тамплиерите. Става дума за история, разпространена в Ерусалим, за която, както се твърди, са намерени доказателства: истинската история за разпъването на Христос.

Твърди се, че след свалянето му от кръста той е прибран на сигурно място от своите ученици и доживява дълбока старост. Според легендата той дълго пътувал по света - най-вече в Индия и Тибет, умрял по-късно във Франция и днес е погребан до съпругата си Мария Магдалина.

Това ми разказа Великият приор на тамплиерите в Клагенфурт при личен разговор през есента на 2003 г.

Не ми беше казано къде са погребани Исус и Мария, но той спомена, че там всяка година се провежда среща на тамплиерите - в памет на Исус.

Много е вероятно след разпъването на кръста Мария Магдалина да е избягала от Палестина и да е намерила подслон в еврейска колония във Франция.

Легендата за Мария, която до ден днешен не може окончателно да бъде доказана, предизвиква разцепление в църковните и извънцърковните среди. Много са основанията, които говорят за нейната историческа истинност, но най-изключителното в древната тайна е твърдението, че Мария не стига сама до Франция, а води едно или повече деца на Исус.

Някои дори твърдят, че много от готическите постройки, които са посветени на *Notre Dame* („нашата дама", „нашата любима госпожа") и са украсени от Черната дева, не са наречени на Богородица Мария, а вероятно на Мария Магдалина с детето - *детето на Исус!*

Възгледът на тамплиерите за семейната ситуация около Христос се споделя и от катарите, които през 13. и 14. век са трън в очите на Ватикана, убежденията им, които сериозно плашели католическата църква, се основават на кръгове около Мария Магдалина.

В крайна сметка Ватикана се принуждава да ги изтреби. Военната офанзива срещу *катарите* през 14. век е разбираема от гледна точка на католическата църква.

Те имат същата съдба като тамплиерите.

Заради тайните знания за семейството на Исус катарите и тамплиери се чувствали близки - дори в борбата с Рим. Стига се дотам, че глава в апогея на Тамплиерския орден става катар (Великият майстор Бертран от Бланшфор).

В основното си произведение „Светата кръв, свещеният граал“ авторите Майкъл Бейджънт, Ричард Лий и Хенри Линкълн стигат до извода, *„че след бягството си от Палестина, жената (Мария Магдалина) и семейството на Исус намират убежище в Южна Галия, където поколението е отгледано в еврейска общност. През 5. век изглежда това поколение се е сродило с кралското семейство на Франките и така възниква династията на Меровингите. През 496 г. църквата сключва спогодба с тази династия, което навежда на мисълта, че тя е знаела истинския произход на Меровингите.“* (21, S. 381)

В интензивните си проучвания авторите реконструират родословното дърво на европейските наследници на Исус, което се простира през вековете от Меровингите до рицарите кръстоносци, та чак до ден днешен.

Крахът на тамплиерите

За краха и преследването на тамплиерите има много исторически сведения; без съмнение всичко е свързано с богатството, което е улеснявало политическото им влияние.

Още през 1187 г., след падането на Ерусалим, тамплиерите отстъпват пред султан Саладин. От този момент започва упадъкът им; загубите на хора са големи.

Те са принудени да слязат от сцената.

Щефан Ердман описва ситуацията така: *„Изглежда, сякаш с падането на Ерусалим те губят поставената си цел. Упадъкът им продължава в Палестина и Европа.“*

Въпреки че губят властта си, тамплиерите все още имат влияние и богатство. През 1291 г. падат последните бастиони в Палестина и островното укрепление Акон, така че разгромените рицари избягали в Кипър. Жак дьо Моле е избран за новия Велик магистър през 1293 г. Когато през 1307 г. Моле отново тръгва за Париж, конфликтът с френския крал (Филип Хубави), който вижда в тамплиерите заплаха за властта си, се изостря. От една страна, кралят е силно респектиран, защото въпреки големите

загуби в борбите за последните укрепления в страната се завръщат много отлични бойци. От друга Филип знаел, че те вече не са толкова боеспособни, колкото в своя разцвет.

Селищата на тамплиерите са повече от хиляда. По-голямата част от импозантните им владения се намирили във Франция; централата им в Париж е почти държава в държавата.

Френският крал извършва тайни приготовления в цялата страна, за да ликвидира ордена с един силен и изненадващ удар. Естествено, кралят е хвърлил поглед на богатството им, което се надявал да получи след унищожението им."^(1, S. 247)

Ситуацията се изостря и най-важните документи, текстовете от Атлантида, както и други артефакти са пренесени на сигурно място.

Много от рицарите бягат от Франция и търсят убежище в сигурните райони на Португалия, Англия и Шотландия, където влиянието на Ватикана не е толкова силно. Някои от тях се вливат във вече съществуващите масонски ложи и работят под нова идентичност за протестантската реформация, за да отмъстят на католическата църква.

Част от тамплиерите учредяват нов орден в Португалия, променят името си на *Рицарите на Христос* и са реабилитирани от папа Климент V. Властта им се увеличава.

Други бягат с кораби по море. Тамплиерите всъщност притежават отлична флота, която вечерта на 12 октомври 1307 г. пуска котва в пристанище Ла Рошел. Когато кралската ударна команда в петък, 13-ти, се появява в пристанището, флотата (вероятно от 18 кораба) е изчезнала безследно. До днес не се знае какво е станало с нея!

Има спекулации, че тамплиерите са заминали за *Новия свят* (Америка), тъй като притежавали географски карти на цялото земно кълбо.

Някои съвсем официално заминават за Новия свят - за *La Merica* (Америка). Сведения не липсват: в Масачузетс, в малкия град Уестфорд, близо до Атлантическия океан, има скала, в която е издълбан образът на рицар. Облеклото му напомня униформите на тамплиерите. Странното е, че на щита на този рицар е изобразен платноход, а над него Слънце, Луна и една петолъчна звезда, в посока от Слънцето към Луната, т.е. на запад! В древномандайския език Зорницата (Венера)

Изображение 52: Жак дьо Моле на кладата.

е наречена *Менса*. От намерените текстове и древните карти на света, притежавани от тамплиерите, рицарите разбрали за тази „страна под звездата Мерица“ и я нарекли на родния си френски език просто „*La Merica*“.

Официалната заповед на краля за унищожение на ордена е приведена в действие на 13 октомври 1307 г. Само във Франция са проведени хайки в повече от хиляда центрове, които водят до безброй арести.

Няколко седмици по-късно църквата под ръководството на бившия си глава папа Климент V подкрепя офанзивата срещу тамплиерите и заповядва навсякъде в Европа и Кипър членовете им да бъдат задържани. Основното обвинение: *богохулство* и *ерес!* Те измамили Христос и поругали кръста. Въпреки че много от признанията са изтръгнати с мъчения, се смятало, че отношението на тамплиерите към Исус Христос не отговаря на учението на официалната католическа църква. Въпреки че орденът получава признанието си чрез църквата, тамплиерите тайно изповядвали други идеи.

Щефан Ердман описва случилото се с последния Велик магистър на тамплиерите - и колко „християнски“ се държала църквата с него. Нали уж човек трябва да прощава на враговете си...

На 18 март 1314 г. Филип IV заповядва Жак дьо Моле за-

едно с още двама братя да бъдат изгорени в Париж. Когато Моле се изправил на кладата, извикал заканително срещу папата и краля (което ясно показва властта на тамплиерите по онова време): *„Климент, несправедливи рицарю”, призовавам те в срок от 40 дена пред престола на Всевишния. Филип, теб те призовавам в срок от една година!”* И завършил с думите: *„Векат, Adonai!”* - *„Отмъсти, Господи!”*

Папата и кралят умират още същата година! Наследникът на Петър умира само месец по-късно от неясно „страдание” - вероятно инфекциозно заболяване (дизентерия). Филип умира преди края на годината, без да се знае причината за смъртта му (1, S. 250).

Ако искате да изследвате историята на тамплиерите по-дълбоко, както и връзките с Priere de Sion и други ложи, Ви препоръчвам двата тома на Щефан Ердман „Банки, хляб и бомби”, които ще Ви поведат на незабравимо пътуване в миналото.

В този контекст обаче възниква въпросът...

КОЙ БЕШЕ НОСТРАДАМУС?

Най-известният пророк, който вероятно бихме могли да наречем нещо средно между енциклопедист, астролог и алхимик, без съмнение е французинът **Нострадамус**, който за разлика от обичайното мнение не е аскетичен особняк, а свързан с живота лекар.

Нека набързо преминем през живота му:

Роден е на 14 декември 1503 г. като син на еврейски нотариус в Сен Реми, Прованс. Светското му име е *Мишел дьо Нотр Дам*. Първите си години живее при дядо си (баща на майка му) Йоан дьо Сен Реми. Като лекар и близък довереник на крал Рене, херцог д'Анжу, който впрочем е титулярният крал на Ерусалим, можем да приемем, че дядото на Нострадамус е бил един от посветените. Той въвежда Нострадамус в еврейското тайно учение.

След смъртта на своя дядо и учител Мишел следва първо реторика и философия в Авиньон. От 1529 г. в Монпелие учи медицина и през 1532 г. получава научна степен.

Жени се за заможната вдовица Ана Гемела и през 1549 г. става лекар и таен учен в Салон-дьо-Прованс¹. През 1555 г. публикува основната част от пророчествата си. През 1566 г., след смъртта му, неговият ученик Жан дьо Шавини издава останалата част от тях, които обхващат годините 1555-3797.

Трябва да се отбележи, че между 1532 и 1549 г. Нострадамус прекарва дълги периоди в абатството на Орвал/Лотарингия

¹ Град в Южна Франция - бел. прев.

и в манастира на Камрах. Орвал е женският метох на манастира на свети Бернар, т.е. не на някой друг, а на **Бернар от Клерво**. Изследователят на Нострадамус Жерар дьо Сед твърди, че по време на 18-те месеца, прекарани там, Нострадамус е посветен в някаква страховита тайна.

Според Сед от този момент нататък Нострадамус принадлежал на строго организирано тайно общество, *Priere de Sion*, наследник на тамплиерския орден. Ако проследим информацията на изследователя, ще предположим, че по този начин Нострадамус е

получил достъп до тайните на тамплиерите - преди всичко до тези, които са свързани с Атлантида, защото той дава сведения за външния вид на атлантите и за тогавашните природни условия (червено небе, амфибийни черти на обитателите..., виж казаното от Мулдашев).

Това би могло да обясни възможността му да предсказва събития за много векове, че дори и хилядолетия напред, защото е познавал съдържанието на текстовете от Атлантида, открити от тамплиерите.

Ако Нострадамус наистина е бил лекар, лечител и астролог; посветен, възниква въпросът дали до същото знание не са имали достъп и други хора?

Как мислите? Дали знанието е изчезнало завинаги, или малка група пазители го е присвоила и е добила власт, по-голяма и от тази на тамплиерите някога?

Нека се запитаме...

Изображение 53: Мишел дьо Нотр Дам (Нострадамус); пророк,

лекар, лечител и астролог; живее от 1503 до 1566 г. в Южна Франция.

**В КАКВО СЕ ПРЕВЪРНАХА
РИЦАРИТЕ ТАМПЛИЕРИ
И ТЕКСТОВЕТЕ ОТ АТЛАНТИДА?**

Преди да разбулим тази тайна, ми се иска да Ви поведем на друго пътуване във времето:

Намираме се почти хиляда години назад в миналото. Как изглеждат нещата? Няма ток, асфалтирани улици, естествено никакви коли или самолети. Хората пътуват с каруци, теглени от коне или крави; водата се топли на печката; тоалетна, каквато я знаем, с пускане на вода и всичко останало, няма; липсват GSM-и и друга комуникационна техника. Малцина от хората имат образование и могат да четат и пишат. Книгите, които съществуват - ако човек може да си ги позволи - третират теми, различни от днешните, и най-често са написани на латински. Има хора, пътували по света - естествено не колкото нас, но все пак са посещавали далечни страни; обменът на знания е ставал най-вече по този начин.

Нека допълним въображаемото ни пътешествие с факта, че по онова време отношението към хората, които имали различно мнение, както и към друговерците, не е особено деликатно. Хоп, и оставали без глава. Намираме се във вековете на Инквизицията, времето, когато изгаряли вещици.

Говорим за период на мъжките съюзи, т. нар. тайни ложи, масонски ложи и клубове за дебати. В тях се срещат мъже с образование - военни, аптекари, лекари и учители, пътува-

ли много, които разискват различни от възприетите по онова време въпроси. Събират се представители на различни християнски общности (францисканци, доминиканци...), банкери, както и пътешественици, археолози, физици, химици, дори откриватели и търговци.

В тогавашните ложи се споделят най-новите открития и е ясно, че ставащото в никакъв случай не трябва да стига до ушите на другите. Знанието в повечето случаи носи еретична природа и противоречи на моментните представи за история, религия и политика.

Археолозите разказвали за пирамидите, които са напълно различни от възгледите за световна култура.

Спомням си например находките в Стоунхендж, Южна Англия, направени при разкопки. (Отново древни атлантически артефакти.)

Б Карпатите бяха открити плочки с надписи и съоръжения, които днес бихме нарекли *машини*, останки от по-древна култура, чиито представители под натиска на външни влияния (например ледников период) са прокопали големи тунели и галерии в планините, за да се спасят и преживеят природното бедствие.

Ето два примера за знание, което при никакви обстоятелства не трябва да се споделя с хората. Първите археолози стават проводници за някои древноегипетски тайни: писмени свитъци, намерени в гробове, които обяснявали строежа на Слънчевата система, разкриват т. нар. *свещена геометрия* (става дума за геометрията на природата - хора, пчели, дървета, всичко) и точно разясняват как да бъде приложена.

Само знанията за Слънчевата система и това, че Земята е кръгла, вече означавало смъртна заплаха. По онова време учили, че Земята е плоска. Точка.

Върнахме се приблизително в 1300 г. Научихме тайната, която тамплиерите пазели, и видяхме властта, която им носи. Те са преследвани и много от тях са екзекутирани. Някои бягат в съседните държави и успяват да се спасят. На различни места възникват нови тамплиерски общности; други постъпват в масонски ложи.

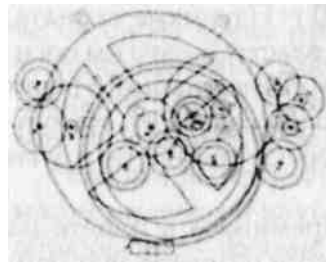
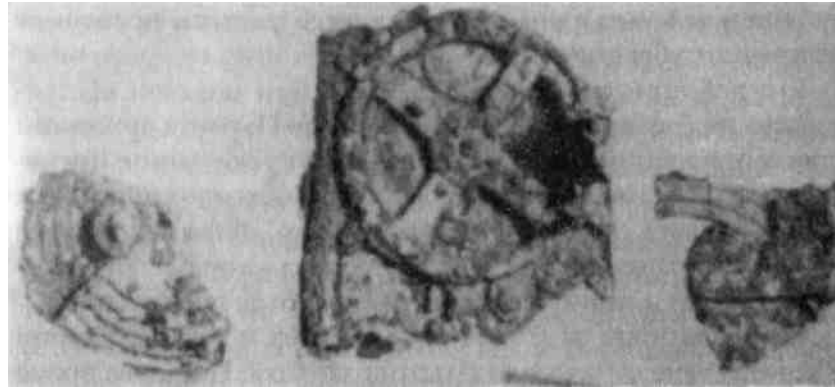
Част от атлантическото знание преминава в ръцете на личности, които вече са много влиятелни и притежават най-

различни тайни познания. Братята от ложите получават допълнителен тласък от *свещената геометрия*, защото текстовете от Атлантида са изградени най-вече на геометричен принцип.

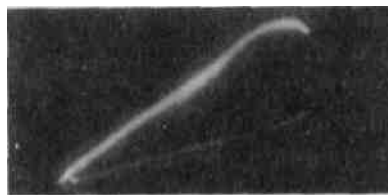
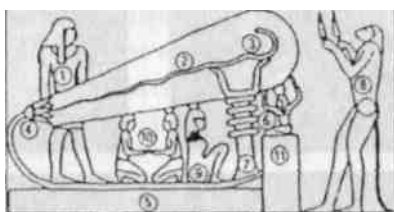
Една от тези благодетелствани личности е италианският художник, скулптор, природен изследовател и откривател Леонардо да Винчи (1452-1519), който се прочува не само с картините си, рисувани по законите на *златното сечение*, а е уважаван и заради „изобретенията“ си - подводница, летящи машини, механичен тъкачен стан, подвижни мостове и помпи.

Повечето от неговите открития са увековечени единствено на чертожната дъска. Възниква въпросът как така внезапно е направил толкова много изобретения?

Впоследствие, масоните научават за структурата на ДНК, за Атлантида, както и за съществуването на чужди космически цивилизации. М-да, разбрали са и някои неща за Авраам,

Изображение 54 и 55: На други места също са намерени древни машини - например „предисторическият компютър“ от Андикитира. Той е открит през 1901 г. от гръцки водолази. *American Philosophical Society* обяснява хилядолетния артефакт като диференциален механизъм със сложна комбинация от зъбчатки.

1) жрец 2) йонизиран газ 3) електрическо разтоварване (змия) 4) фасунга на крушката (лотос) 5) подобен на кабел цранг (лотосово стъбло) 6) въздушен Бог, 7) изолатор (стълб-Джед) 8) носителя на светлината Тот с ножове 9) изказ за „напрежение“ 10) противоположно напрежение,(полярност +) 11) енергиен кондензатор (електрически генератор?)

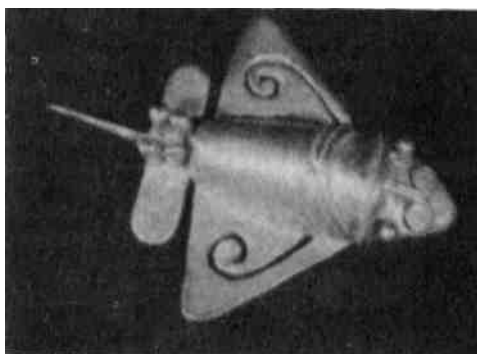
Изображения 56, 57, 58 и 59: Релефно изображение в храма на Хатор в Дендера показва образ, напомнящ електрическа крушка. Базирайки се на точните мерки от египетските текстове, намерени в храма, Райнхард Хабек реконструира предмета. Оказва се, че не става дума за крушка, а се наблюдава електрическо изпразване във вакуум във вид на електрическа дъга. При налягане от около 40 mm Hg се извива светлинна нишка от едната метална част (електрод) към другата -както е показано на египетския релеф.

Изображение 60 и 61:

Батерия отпреди 2000 години! Галванизиралите елементи са намерени при разкопки в Багдад през 1936 г.

От практическия експеримент на *Roemer-Pelizeus-Museum* в Хилдесхайм, проведен от химико-техник на фирмата Bosch през 1978 г., стана ясно, че „култовите предмети“ функционират изцяло на принципа на електрически елементи и днес все още отделят напрежение от 0,5 волта.

Изображения 62, 63 и 64: Около 500 г. сл. Хр. в Колумбия са намерени златни самолети, в които археолозите искат да припознаят птици или насекоми. Артефактите бяха разгледани от авиационни инженери. Бяха, потвърдени високотехнологични аеродинамични елементи, които не съществуват в природата. През 1995 г. това бе доказано от германския пилот и конструктор на самолетни модели Петер Белтинг, който реконструира самолета с големина около един метър - резултатът надмина всички

очаквания. Оказа се, че може всичко - да излита, да се приземява, да се плъзга, да прави лупинги; не бяха отчетени аеродинамични недостатъци.

Мойсей, Мохамед и Исус: с тях не се е случило точно това, което е описано в книгите.

Накратко, масоните станали смъртни врагове на държавата и църквата и споделяли мнението си само в ложите.

Имаме два аспекта, които да следваме по-нататък:

1) Чрез тамплиерите, които се присъединяват към тях, тихомълком масоните получават не само технически арте-факти, знания за планетите, строежа на космоса и т. н., но и познание за силата на мисълта, т.е. принципите на манифестация на желанията и реализация на проектите, което никога не би се отдало на тези, които не познават механизмите на живота.

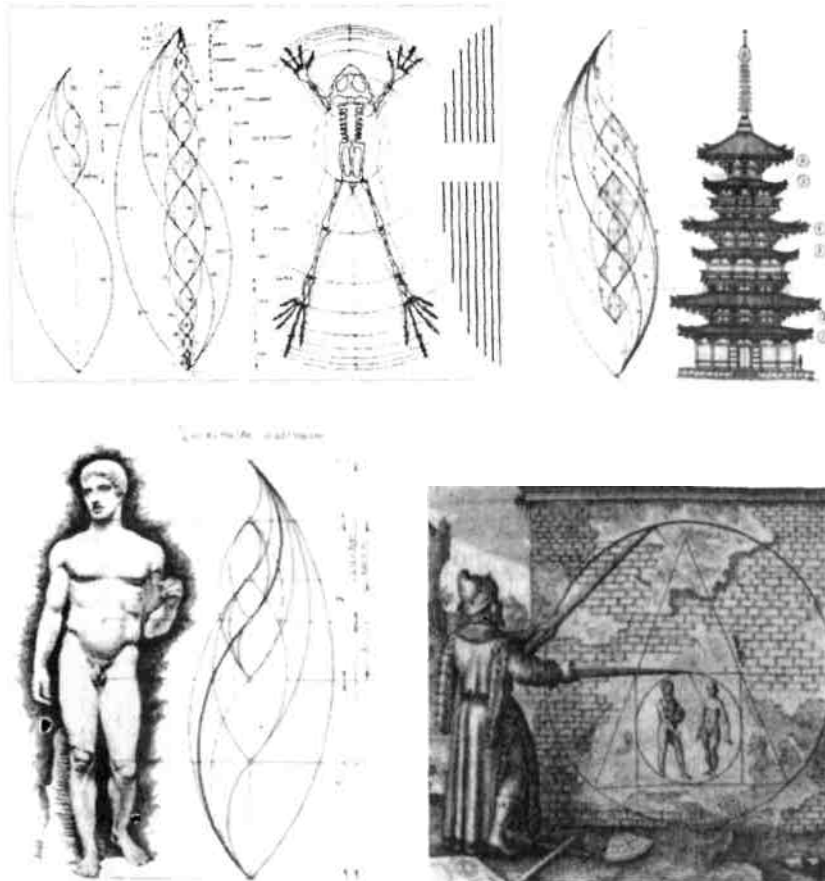
2) Информацията, че човечеството някога е било „оплодено“ от космоса и някой ден ще се върне в него.

Те разсъждавали по следния начин: как да постъпят, ако допуснат, че на планетата ни някога са се приземили космически посетители - без значение дали от Сириус, Орион, Алдебаран, от Нибиру или някъде другаде? И преди всичко

- какво биха направили *те*? Биха ли се приземили в Китай или Америка, в княжество „X“? Няма ли всеки да се опита да използва контакта с по-високо развитата цивилизация за самия себе си и да го употреби така, че да спечели предимство?

Решено е да се създаде план за преврат, за да бъдат подготвени хората за деня „X“. С други думи: как светът да се промени така, че повече да не е разпокъсан от религии, войни и сепаративни държави?

Отговорът се криел в постигане на световно господство от

Изображения 65, 66, 67 и 68: Примери за свещена геометрия: *фи* в природата (скелет на жаба), в изкуството (гръцка статуя) и в архитектурата (японски храм).

единно световно правителство, което след това щяло да общува с други цивилизации и да създаде „нормален“ контакт със Земята.

Както виждате, идеята за Световното правителство възниква в позитивен дух. Разработен е план, според който кралските дворове и правителствата ще бъдат свалени с помощта на революции и интриги, за да се постигне това, което днес наричаме *Нов световен ред* (много скоро ще го разгледаме по-подробно).

Всичко върви перфектно - било е време, когато членовете на тайните кръгове са мъдри и образовани мъже, политици, да, дори монарси и президенти, и всички имат една цел.

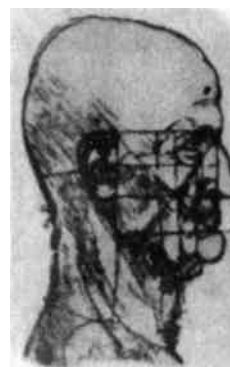
Но точно тогава настъпва промяна в структурите им, предизвикана от появата на ново тайно общество, известно под името *Баварските илюминати*. То е учредено през 1770 г. от Адам Вайсхаупт по нареждане на банковата фамилия Ротшилд (по думите на Айн Ранд, любовницата на Ротшилд).

Тази ложа създава нови степени, привлича масоните от високите степени, примамва ги с още знания и власт и планът придобива дяволска природа. (Следва обяснение.)

Проблемът е сериозен: част от знанието на тамплиерите, както и артефактите от саркофазите преминават в ръцете на илюминатите; те научават за механизмите на живота, за силата на мисълта, за Атлантида, за цивилизациите преди нашата и за тези в космоса. (Механизмите на съзнателно използваната мисъл-форма работят - независимо дали

Изображение 69 (ляво)
: Леонардо да Винчи

Изображение 70 (дясно):
Скица на възрастен
мъж.
За рисунката Да
Винчи е използвал
правоъгълници, някои
от тях в златното
сечение.

конструктивно или негативно. Днес ги наричат *бяла и черна магия*. Моделът и закономерностите са едни и същи в двата случая, но подбудите са различни.)

От текстовете на тамплиерите илюминатите разбират и местонахожденията на земните богатства и скоро започват да ги добиват. Резултатът е известен на всички - собствениците на този монопол са на Уолстрийт и в Лондонското сити - лондонска финансова територия, наречена „най-богатата квадратна миля в света“ и представляваща самостоятелна, независима държава в държавата, подобно на Ватикана.

Ако не Ви интересува конкретно кого или какво имам предвид, то поне можете да се ориентирате по думите на Оскар Лафонтен: „Световната политика се управлява от империята на едрите финанси.“

Нека си припомним казаното в началото на книгата: ние сме свидетели на ситуация, в която тайното или прикритото знание се превръща в оръжие. От една страна, то се крие от обществото, а от друга, се използва от „стражите“ за постигане на собствените им цели.

Сигурно сте любопитни (ако не сте чели предишните ми книги) кои са *илюминатите* и какво са намислили. Нека проникнем още веднъж в странния свят на съвременните тайни общества, на властниците на този свят и техните невидими знания, за да разберем какво да очакваме на планетата през следващите години...

НОВИЯТ СВЕТОВЕН РЕД

В първите си две книги за тайните общества на повече от 800 страници обясних в детайли как се стигна до тук, кой точно стои зад *Новия световен ред*, как възниква планът за него и т. н. Тук бих искал да спестя целия доказателствен материал. След забраната им тези публикации вече не могат да се купят, но за същите събития можете да прочетете в произведенията на Шефан Ердман („Банки, хляб и бомби“ - том 1 и 2).

Ще разгледаме наистина най-същественото, достатъчно да очертае картината на нещата.

За да бъде всичко по-ясно за хората, които не знаят, накратко ще скицирам структурата на една ложа. По правило ложите се изграждат на принципа на люспите на лука, т.е. съществува най-вътрешен кръг от хора, който притежава целия пакет знания. Около него е разположен следващият кръг, на професионален жаргон - следващата *степен*, която вече не познава целия спектър на знанието, но пък е по-запозната от следващата степен, а тя, от своя страна, повече от следващата под нея и т. н. Същото може да бъде представено и като пирамида - горе на върха са тези, които притежават знанието и предават на следващата степен само това, което преценят.

Орденът на Баварските илюминати, респективно хората и семействата в сянка, се цели в масонски ложи, където се съхранява знанието на тамплиерите: от една страна, за да се докопат до атлантическото тайно знание от саркофазите, и

от друга, за да привлекат най-влиятелните членове към себе си.

Мислите, че не е вярно? Тогава нека заедно прочетем едно писмо на тогавашния Велик майстор на Шотландския ритуал на масоните и създател на Ку-Клукс-Клан Алберт Пайк (1809-1895) от САЩ, изпратено на 22 януари 1870 г. до Джузепе Мазини, тогавашния ръководител на Баварските илюминати. Пайк е черен магьосник и Велик майстор, експерт в 60 антични езика, поклонник на Луцифер и гений: „*Ние трябва да позволим на всички съюзи да съществуват както досега със своите системи, централни организации и различни видове кореспонденция между висшите степени на същия ритуал, в настоящите им организационни форми. Но трябва да създадем и един **супер-ритуал**, който да остане неизвестен и в който ще каним масони от висшите степени по наши избор. Заради събратята ни, тези мъже трябва да се подчиняват на най-строга пазене на тайна. Този най-висш ритуал ще ни помогне да управляваме цялото масонство; той ще се превърне в международна централа, която ще е толкова силна именно защото ще има неизвестно ръководство.*” (22, S. 208-209)

Интересно ли Ви се струва? Нека видим какъв дух е искал да вдъхне Пайк в новите членове. Разполагаме с друго негово писмо от 15 август 1871 г., което преди няколко години

Изображение 71 и 72: Вляво: пирамидата на илюминатите с отделните степени, както са обяснени от Гари Ален. Вдясно е показан Адам Вайсхаупт, създателят на ордена на Баварските илюминати.

беше изложено в Британския музей: „Ние ще оставим нихилистите и анархистите да правят каквото си искат; ще провокираме насилствен обществен срив, който с целия ужас ще покаже на хората последствията от абсолютния атеизъм и раждането на жестокостта и кървавите безредици. След това гражданите - принудени да застанат срещу малцината революционери - ще изкоренят тези рушители на цивилизацията. Хората, каквито са вярващи, след като се разочароват от християнството и останат без ориентация, ще търсят някакъв нов идеал, без да знаят кого или какво да боготворят. Едва тогава те ще са узрели да възприемат истинската светлина чрез вестта за чистото учение на Луцисерер, което ще предадем на обществото. Тя (вестта) ще се появи след зараждане на общото реакционно движение, предшествано от своевременното унищожение на християнството и атеизма.“ (16, S. 223)

А по-нататък: „Трябва да казваме на тълпата следното: „Ние почитаме Бог, но боготворим нашия Бог без суеверия.“ На вас, висшите генерални инструктори, ще казваме какво трябва да повтаряте пред братята от 32., 31., и 30. степен: зидарската религия трябва да бъде запазена в чистотата на луциферианска-та доктрина от всички нас, посветените във висшите степени... Луцифер е Бог; за съжаление и Адонай е Бог. Защото по вечния закон няма светлина без сянка, красиво без грозно и бяло без черно. Абсолютът може да съществува единствено в образа на две божества: тъмнината служи за фон на светлината...“ (16, S. 223)

За съжаление, планът на Мазини и Пайк има успех, и

Изображение 73:
Джузепе Мазини

духът на Луцифер много бързо пуска корени във висшите степени на ложите (ниските степени нямат никаква представа за това), които някога се борели в името на Христос и за които най-висшата заповед бил Законът за резонанса и любовта.

Нещата не свършват дотук: още през същата година двамата скицират план как с три световни войни да бъде поета световната власт. По пътя на техния „Нов световен ред“ (*Novus Ordo Secloum*) трябвало да се инсценира

Първата све-

товна война, за да може царска Русия да падне в ръцете на ордена на Баварските илюминати. След това Русия трябвало да бъде използвана като „плашило“, за да се ускорят целите на илюминатите по целия свят.

Втората световна война трябвало да се изфабрикува с цел манипулация на различните намерения между германските националисти и политическите ционисти. Тя трябвало да доведе до увеличаване на руското влияние и създаването на държавата Израел.

Третата световна война, съгласно този план, би трябвало да възникне от идейните различия, които ще бъдат създадени между ционисти и араби. Планирано е световно разрастване на конфликта.

Част от Третата световна война би представлявала и конфронтацията между атеисти и нихилисти, за да се провокира социален преврат, който щял да бъде постигнат с невиджани досега бруталност и зверства. След унищожаването на християнството и атеизма трябвало да се даде истинската луциферианска доктрина: с един куршум - два заека.

Всички ние, пост фактум можем да потвърдим изпълнението на плана за двете световни войни. Що се отнася до Третата световна война, целият свят на живо вижда по CNN как се предизвикват изкуствени кризисни точки в Ирак и Израел/Палестина.

Сигурно мислите, че е твърде смело изказване? Тогава какво ще кажете за коментара на Уесли Кяарк, бивш главнокомандващ на войските на НАТО, който убедено сподели: *„Предупреждавам европейците да не вярват, че в рамките на Новия световен ред САЩ ще имат никакви скрупули да предприемат военна интервенция и в Европа, ако интересите на са застрашени, и то с всички средства, включително ядрено оръжие. Като цяло САЩ ще се стремят да не променят мизерията в повечето държави с корумпиран и отвратителен режим. Аз лично смятам, че Америка би извършила интервенции и в Западна Европа, дори и днес на някои хора*

Изображение 74:
Алберт Пайк

това да им се струва абсурдно. САЩ не биха търпели дълго европейска ядрена и икономическа сила!" ⁽²³⁾

За целите на илюминатите обществеността научава случайно през 1875 г., когато куриер на Баварските илюмина-ти, яздейки от Франкфурт за Париж е ударен от мълния. Конфискувана е част от информацията за световния заговор. В нея се казва: „С контролирането на пресата масите трябва да бъдат управлявани по волята на илюминатите...

Всички човешки слабости, лоши навици, страсти и грешки трябва да бъдат доведени до крайност...

Народите трябва да бъдат приучени да вземат привидността за чиста монета, да се задоволяват с външни неща, да преследват единствено удоволствията, да се изтощават във вечно търсене на нещо ново...

В Европа трябва да се раздухат лични и национални противоречия, расова и верска омраза, за да възникне безкрайно разединение...

За президенти на държавите трябва да бъдат избирани тези от редиците на робски подчинените на илюминатите протежета, в чието минало има тъмни петна, което ще ги превърне във верни изпълнители на волята на илюминатите. Така те биха могли да тълкуват законите по нов начин и да променят конституциите...

Чрез подкупността на висшите държавни служители, приемайки чуждестранни заеми, правителствата ще трябва да бъдат тласнати в икономическо робство на илюминатите, за да увеличат чувствително държавния си дълг. Чрез предизвикани икономически кризи, в които внезапно ще бъдат изтеглени от обращение всички пари в обращение, трябва да бъде причинен крах на паричното стопанство на „не-илюминираниите“. Паричната власт трябва да стане всевластна в търговията и промишлеността, за да могат индустриалците с пари да печелят политическата власт...

С такива средства народите трябва да бъдат принудени да предадат световното управление на илюминатите. Новото световно правителство ще бъде пазител и благодетел за тези, които доброволно му се подчинят (ООН, бел. авторът). Ако някоя страна му се противопостави, съседните държави трябва да бъдат подстрекавани към война срещу нея. Ако те решат да се съюзят, трябва да се разпали световна война. " ^(46, S. 115f)

Нека по-конкретно отбележим кои са „илюминираниите“ днес и какво носи със себе си *Новият световен ред*.

Писателят Боб Фрисъл го формулира така: „Дали ще се наричат *Билдербергери*, *Тайно правителство*, *Тристранна комисиция*, *Съвет за външна политика* или *илюминати* - не е от значение. *Тайното правителство* се състои просто от най-богатите хора на Земята и тези около две хиляди магнати от дълго време

Изображение 75 и 76: Еднодоларовата банкнота с пирамидата на Баварските илюминати - нека я сравним още веднъж с пирамидата от Еквадор от *Изображение 51*.

държат здраво така наречените правителства. Те решават кой, кога и къде ще бъде избран; те определят кога ще има война и кога не. Те контролират оскъдицата на храна по Земята и фиксират инфлационните дългове на отделните валути. Всички тези сфери се държат от илюминатите. Макар че нямат власт над природните бедствия, ако можеха да ги използват в свой интерес, щяха да го направят." (24, S. 177)

Желаната цел на илюминатите е световното правителство, на което те дадоха добре звучащото име *Нов световен ред*. Джордж Буш Старши го разгласи за първи път на 11 септември 1990 г., т.е. „случайно“ точно единайсет години преди удара над Световния търговски център. Важна част от *Новия световен ред* (освен една световна религия за всички) е чрез безкасовите плащания с кредитни карти (т. нар. *дебитни карти*), а по-късно с имплантиран под кожата чип (с което т. нар. „*Big Brother*“ ще стане напълно реален - това е името, с което Джордж Оруел нарича илюминатите) хората да бъдат песно контролирани и управлявани.

Понятието *Нов световен ред* откриваме увековечено на еднодоларовата банкнота, и дори върху „Големия печат“. Последният е значително увеличен. Над пирамидата има надпис „*Annuit Coeptis*“ („Начинанието ни е белязано с успех“), а отдолу - „*Novus Ordo Seclorum*“ (*Нов световен ред*). И двете се отнасят до целта на тайните владетели на света, илюми-натите: световно господство! Върху най-долната степен на пирамидата е поместено с римски цифри числото „1776“. Официално това е датата на създаването на САЩ, 1 май 1776. На практика обаче американският печат е печатът на Ордена на Баварските илюминати, който по нареждане на банковата фамилия Ротшилд е създаден от Адам Вайсхаупт през 1770 г. в Инголщадт. Официално тайната ложа се появява през 1776 г. Тринайсетте нива на пирамидата са тринайсетте степени на посвещение на ордена на илюминати-те, а „всевиждащото око“ на върха ѝ е окото на Луцифер. Луцифер, носителят на светлината, за членовете на ложата е носител и пазител на най-висшото знание.

*Големият печат, пирамидата с всевиждащото око, тринайсетте звезди, Давидовата звезда над феникса, самият феникс, държавният герб от горната страна на печата, както и оригиналът на звездния банер с тринайсет ивици и тринайсет звезди са древни и важни масонски символи, които макар да са създадени по нареждане на Ротшилд и да са били пласирани от Адам Вайсхаупт, отвеждат до древен Египет и Андите (Еквадор). Проектът за илюминатската-доларова-пирамида е дело на Филип Ротшилд, както разкрива неговата любовница Айн Ранд в книгата си *Atlas Shrugged*.*

Джон Год, бивш член на илюминатите, описва пирамидата по следния начин: „*Печатът беше въведен по настояване на семейство Ротшилд от Лондон. Това е луциферианска организация и главата на тази организация са Ротшилдови. В нея човек може да срещне свободни масони, комунисти и членове на всякакви други общества. Организацията е много голяма. Нещата се въртят около политика и финанси и се изповядва идеята да бъде създадено единно световно правителство. Тя ще направи всичко, за да постигне световно господство и в сметката влиза дори Трета световна война. Тя нарича себе си „илюминатите“. Думата означава „носител на светлина“...*

Ако попитаме някой висш магьосник коя е най-силната вещица, той ще ни каже: Рут Картър Стейпълтън, сестрата на бившия американски президент Джими Картър. Не знам дали Джими Картър е масон. Ако някой е политик в САЩ, той обикновено е и масон, защото това е начинът за влизане в политическите кръгове. След Уилсън, президентът от времето на Първата световна война, няма друг, без Айзенхауер, който да не е принадлежал на илюминатите, или да не е бил контролиран от тях. На земята има около 5000 човека, които добре познават илюминатите. За тях работят милиони хора. При масоните нещата са почти същите. Само посветените в рицари на 33. степен на Шотландския ритуал имат познание. Останалите не. На тях (илюминатите) принадлежи всяка голяма фирма за производство на бензин в света, всички големи спедиторски фирми в САЩ и 90% от големите търговски къщи. Всички електронни каси в САЩ са свързани с голям компютър в Далас (Тексас), наричан „The Beast“ (Звяра). Той, от своя страна, е свързан с два компютъра в Брюксел и Амстердам, които също се казват „The Beast“.

От главата за тамплиерите разбрахме, че те са били наясно, че съдбата на човечеството ще съвпадне с описанието, познато като **Откровението на Йоан**. Затова нека хвърлим за малко поглед към него...

Откровението на Йоан, гл. 13, стихове 1-18:

„И видях звяр, който излизаше от морето... и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт... И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ...

И видях друг звяр, който възлизаше от земята... Той упражняваше всичката власт на първия звяр в негово присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр... И вършеше големи знамения, дотам щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред човеците. И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, който беше ранен от сабята и оздравя. И позволи му да даде дишане на зверовия образ, така щото зверовият образ да продума: също и да направи да бъдат избити ония, които не се покланят на зверовия образ. И принуждаваше всички малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби да им се тури белег на

десницата или на челата им; за да не може никой да купува или да продава, ако не носи за белег името на звяра или числото на неговото име. Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестотин шестдесет и шест."

Трябва да отбележим, че във видението на Йоан са показани картини, за които по онова време изобщо не са съществували понятия (телевизор, бомби, кредитни карти); той интерпретира гледката със съвсем обикновени думи. Под „звяр“ трябва да разбираме не звяр, а противоположен образ на „Духа“ - т.е. материята или материализмът и принципа, който те пропагандират.

Във видението са съхранени много важни моменти, които ще разкодираме:

1) *„И видях звяр, който излизаше от морето... и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт... И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ..."*

Можем да интерпретираме змея като Луцифер (или това са влечугоподобните същества?); първият звяр е илюмина-тите (FED-банките и Уолстрийт), поставени на трона на света и въоръжени с финансова мощ (виж също и: II Лет. 9:13, както и III Цар. 10:14 - *„А теглото на златото, което дохождаше на Соломона всяка година, беше шестотин шестдесет и шест златни таланта..."*). Очевидна е и причината, поради която Христос изгонва лихварите от храма; той казва (Йоан 8:44): *„Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си..."*

Изхождайки от това, че не са много тези, които знаят какво различава FED - централната банка на Америка - от останалите централни банки, бих искал да направя кратък исторически преглед и да обясня:

В края на 19. век банките, контролирани от империята на Ротшилд, стартират широка кампания, за да получат контрол над богатата американска икономика. Европейските Ротшилдови финансират *J. P. Morgan & Co. Bank*, *Khun Loeb & Co. Bank*, *Standart Oil Co.* на Джон Д. Рокфелер, железниците на Едуард Хариман и стоманодобивните заводи на Андрю Карнеги. По онова време тази връзка означава много

повече от разклонение в икономиката на САЩ. През 1900 г. Ротшилдови пращат един от своите агенти, Паул Варбург, да работи заедно с *Kuhn Loeb & Co. Bank* в САЩ. Якоб Шиф и Паул Варбург стартират кампания за изграждане на „Федерална Резервна Банка“ (FED) като непоклатима **частна банка** на Америка.

В една реч пред нийоркската търговска камара от 1907 г. Якоб Шиф открито заявява: *„Ако не получим централна банка с удовлетворителен контрол над набавянето на кредити, тази страна ще преживее най-острата и стресираща финансова криза в историята си.“*

Речено-сторено - те хвърлят САЩ във валутна криза и паниката на капиталовия пазар съсипва живота на десетки хиляди души в цялата страна. Освен многото милиарди американски долари хаосът на нийоркската борса носи на Ротшилдови и желания успех. Кризата е използвана като аргумент за създаването на централна банка, за да се избегнат подобни инциденти в бъдеще. По-късно Паул Варбург заявява пред банковия и валутния комитет: *„Първото, което ми дойде наум в паниката, беше, че се нуждаем от една Clearing-bank (Централна банка)...“*

Окончателният вариант на решението да бъде въведена Федерална резервна банка възниква на частна земя, собственост на Дж. П. Морган - остров Джекил, Джорджия. Въвеждането на FED през 1913 г. улеснява международните банкери да заздравят финансовата си власт в САЩ. Паул Варбург става първият председател на FED. Решението за Федералния резерв е последвано от 16-ти допълнителен текст в американската Конституция, който разрешава на Конгреса да облага с данък личните доходи на гражданите. Такива са последствията, след които американското правителство не може повече да печата пари, за да финансира собствените си операции. Това е първият случай в историята на САЩ, когато народът започва да плаща данъци за доходите си.

Най-големите собственици на акции на Федералния резерв по онова време са:

1. Банките на Ротшилд от Лондон и Париж;
2. Lazard Brothers Bank от Париж;
3. Israel Moses Seif Bank от Италия;
4. Waeburg Bank от Амстердам и Хамбург;
5. Lehmann Bank от Ню Йорк;
6. Khun Loeb Bank от Ню Йорк;
7. Рокфелеровата Chase Manhattan Bank от Ню Йорк;
8. Goldman Sachs Bank от Ню Йорк.

Заради паричната ѝ власт конгресменът Чарлс Линдберг още тогава нарича нововъзникналата федерална банка „невидимо правителство“.

Всъщност как функционира FED? „Комитетът по свободен пазар“ на FED произвежда „федералнорезервни банкноти“ (доларови банкноти). Тези банкноти се обменят срещу облигации (дългови разходи) на американското правителство, които са „гаранти“ за FED. Облигациите се задържат от банките на FED, които, от своя страна, прибират годишните лихви. Още през 1992 г. стойността на облигациите, задържани от FED, възлизат точно на 5 000 000 000 000 долара, а данъците на данькоплатците постоянно растат. Всичкото това богатство FED натрупва, като заема пари на американското правителство и съответно касира високи такси, а разходите на FED са само за хартия, мастило и печат. Наистина звучи абсурдно, но е факт!

Американският граждански съдия Даниел Доил Бинъм беше достатъчно дързък през 2002 г. да се обади в „**San Francisco Federal-Reserv-Bank (FED)**“ и да проведе повече от удовлетворителен разговор с някой си Рон Супински от *Public Information Department*, който тук ще цитирам дословно (П означава ПИТАЩИЯ, а Г-н С.: - г-н СУПИНСКИ):

П: Г-н Супински, „Federal Reserve System“ собственост на държавата ли е?

Г-н С.: Ние сме учреждение на правителството.

П: Не такъв беше въпросът ми. Той държавна собственост ли е?

Г-н С.: Това е учреждение на правителството, създадено от Конгреса.

П: „Държавният резерв" фирма ли е?

Г-н С.: Да.

П: Има ли държавата какъвто и да било акционен фонд във „Федералния резерв"?

Г-н С.: Не, такива притежават банките-членки. **П:** Банките-членки частни ли са?

Г-н С.: Да.

П: Имат ли „банкнотите на Федералния резерв" някакво покритие?

Г-н С.: Да, собствеността на „Федералния резерв", но преди всичко властта на Конгреса да налага данъци на гражданите.

П: Казвате властта да се касират данъци? Това ли е покритието на „банкнотите на Федералния резерв"?

Г-н С.: Да.

П: Колко са общо финансите на „Федералния резерв"?

Г-н С.: „San-Francisco-Bank" притежава \$ 36 милиарда в активи.

П: Какво представляват тези активи?

Г-н С.: Злато, самата Федерална резервна банка и гражданите на държавата.

П: Каква е стойността за унция злато на Федералната резервна банка по документи?

Г-н С.: Нямам такава информация, но „San Francisco-Bank" притежава \$ 1,6 милиарда в злато.

П: Да не би да казвате, че Федералната резервна банка в Сан Франциско само като банка притежава \$ 1,6 милиарда в злато, а салдото на това богатство са правителствени гаранции?

Г-н С.: Да.

П: Откъде „Федералният резерв" получава „банкнотите на Федералния резерв" ?

Г-н С.: Те са оторизирани от хазната.

П: Колко плаща „Федералният резерв" за „банкнота на Федералния резерв" от \$10?

Г-н С.: Петдесет до седемдесет цента.

П: Колко плащате за „банкнота на Федералния резерв" от \$ 100?

Г-н С.: Същото - 50-70 цента.

П: Само петдесет цента за \$ 100 е доста добра печалба, не мислите ли?

Г-н С.: Да.

П: Следователно американската хазна плаща на „Федералния резерв“ по \$ 20,60 на \$ 1000 номинална стойност, респективно малко повече от два долара за \$ 100, така ли е?

Г-н С.: Приблизително.

П: Не използва ли „Федералният резерв“ „банкнотите на Федералния резерв“, които винаги струват два долара, за изкупуване на американския дълг от правителството?

Г-н С.: Да, но това не е достатъчно.

П: Но в общи линии е така?

Г-н С.: Да, в общи линии е така.

П: Колко „банкноти на Федералния резерв“ са в обращение?

Г-н С.: \$ 263 милиарда, но ние можем да дадем само малък процент от общата сума.

П: Къде отиват „другите“ банкноти?

Г-н С.: В хорските дюшеци, в невидимия сектор и в нелегални пари от наркотици.

П: След като дългът се изплаща в „банкноти на Федералния резерв“, как \$ 4 трилиона национален дълг може да бъде изплатен с всичките намиращи се в обращение „банкноти на Федералния резерв“?

Г-н С.: Не знам.

П: В случай, че федералното правителство събере всички намиращи се в обращение „банкноти на Федералния резерв“, щеше ли математически да е възможно да бъдат платени \$ 4 трилиона национален дълг?

Г-н С.: Не.

П: Вярно ли ще е, ако кажа, че при тази политика на резерва срещу всеки влог от 1 долар в дадена банка-член могат да бъдат заети нови \$8?

Г-н С.: Около \$ 7

П: Поправете ме ако греша, но тук отново става дума за нови „банкноти на Федералния резерв“ от \$ 7, които никога не са в обращение. Те са създадени „от въздуха“, защото кредитите и двата долара никога не са били плащани. С други думи: „банкнотите на Федералния резерв“ никога не са били реалност, не са били отпечатани физически, а само генерирани по документи и за да събират такси. Вярно ли е?

Г-н С.: Да.

П: Това ли е причината, че в обращение има само \$ 263 милиарда „банкноти на Федералния резерв“?

Г-н С.: Това е част от причината.

П: Грешно ли разсъждавам: вярно ли е, че когато (на Коледа през 1913 г.) беше приет законът за „Федералния резерв“, на практика Конгресът преотстъпи правото на едно ЧАСТНО сдружение да сече монети и печата банкноти, и изобщо да регулира покупателната стойност на американската валута? Всъщност от „Federal Reserve Bank“ (ЧАСТНА фирма) страната ми ВЗЕМА НА ЗАЕМ това, което би трябвало да са наши собствени пари, ПЛЮС лихвите. Вярно ли е, че държавният дълг не може НИКОГА да бъде изплатен в рамките на сегашната парична система?

Г-н С.: По принцип - да.

П: „Надушвам плъх“, а Вие?

Г-н С.: Съжалявам, но не мога да коментирам, аз работя тук.

П: Проверяван ли е „Федералният резерв“ от независими лица?

Г-н С.: Да, проверяват ни.

П: Защо тогава съществува актуално парламентарно решение (заведено под номер 1486) за цялостна проверка на документите на „Федералния резерв“ от GAO¹? И защо „Федералният резерв“ се противопостави?

Г-н С.: Не мога да отговоря.

П: Регулира ли „Федералният резерв“ стойността на „банкнотите на Федералния резерв“ и лихвените плащания?

Г-н С.: Да.

П: Обяснете ми как „системата на Федералния резерв“ може да бъде конституционна, след като само Конгресът на САЩ в лицето на Сенат, и Камара на представителите има властта (или най-малкото трябва да я има) да сече монети, печата банкноти и да регулира стойността? [Член 1, параграф 1 и 2.] Никъде в Конституцията не се дава право или пълномощие на Конгреса

¹ GAO = Government Accountability Office, Правителствена подотчетна комисия - може да бъде свикана от Конгреса или от гражданите и провежда разследвания за разходите и програмите на правителството и др. Докладите на тази комисия пред Конгреса съдържат също и предложения за отстраняване на злоупотреби - бел. прев.

каквато и да било изпълнителна конституционна власт да се трансферира към някакво частно предприятие - или напротив?

Г-н С.: Не съм експерт по конституционно право. Мога да Ви свържа с правния ни отдел.

П: Мога да Ви уверя, че съм чел Конституцията. Тя НЕ разрешава държавната власт да бъде преотстъпвана на частна фирма или сдружение. Не е ли казано ясно, че която и да е власт не се дава на частни лица, а се предоставя на държавата и на нейните граждани? Това не важи ли за едно частно предприятие?

Г-н С.: Не мисля, но ние сме създадени чрез законно събрание.

П: Ще се съгласите ли: това е нашата страна и това трябва да са НАШИТЕ пари, както е по Конституция?

Г-н С.: Разбирам какво искате да кажете.

П: Защо ние трябва да вземаме назаем (СРЕЩУ ЛИХВИ)

„нашите собствени пари“ от ЧАСТЕН консорциум на банкери? Не беше ли точно това причината, поради която „ние“ лансирахме революция, за да се превърнем в сепаративна суверенна нация със собствени права ?

Г-н С.: (без отговор)

П: Всичко това изобщо узаконено ли е от Върховния съд?

Г-н С.: Мисля, че имаше съдебни дела.

П: Имаше ли дела във Върховния съд ?

Г-н С.: Така мисля, но не съм сигурен.

П: Не потвърди ли Върховният съд единодушно в A.L.A. (Schechter Poultry Corp. vs. Us. and Carter Coal Co.) корпоративно констатираното разпореждане като противоконституционен акт на законодателната власт ?

[„Да се предава власт, означава тя да се регулира. Това е шокираща форма на законодателно пълномощие; но само по себе си то съвсем не означава упълномощаване на дадена официална корпорация, общество или група, които вероятно не се интересуват от общото, а уреждат единствено частните си интереси.“ Carter vs. Carter Coal Co...]

Г-н С.: Не знам, мога да Ви препратя към правния ни отдел.

П: Сегашната ни парична система не е ли „картонена кула“, която ТРЯБВА да се срути, защото математически дълговете НИКОГА не могат да бъдат погасени?

Г-н С.: Така изглежда. Мога да Ви кажа, че очевидно много добре

разбирате материята и знаете какво говорите. Въпреки това ние имаме решение.

П: *И какво е то ?*

Г-н С.: *Дебитните карти.*

П: *Имате предвид EFT (ELectronic Funds Transfer = електронно превеждане на пари) ? Не е ли твърде опасно като имаме предвид качествата на компютрите? На държавата, на всички учреждения, вкл. „Федералния резерв“, ще бъдат давани такива информации: например, че в 2.30 часа Вие сте бил на бензиностанцията и сте купил безоловен бензин за 10.00 долара, по 1.41 долара галона, а после в 2.58 ч. сте се отбил в магазина за хранителни стоки и сте си купил хляб, обяд, месо и мляко за 12.32 долара и накрая в 3.30 часа в аптеката сте взели лекарства за 5,62 долара. С други думи: Вие ще знаете кога и къде ходим ние, колко плащаме, колко плащат едрите търговци и колко печелим. Със системата EFT в прекия смисъл на думата Вие ще знаете всичко за нас. Това не е ли ужасно?*

Г-н С.: *Да, малко е странно.*

П: *Започвам да надушвам ГИГАНТСКИ ПЛЪХ, който вече е надхитрил Конституцията ни. Не плащаме ли мито на частен банкерски консорциум под формата на данъци върху доходите?*

Г-н С.: *Не бих го нарекъл мито, това са такси.*

П: *Служителите не изпитват ли професионална ревност да бранят Конституцията от външни, както и от вътрешни врагове? Така погледнато, „Федералният резерв“ не е ли вътрешен враг?*

Г-н С.: *Не мога да кажа.*

П: *Виновни са избраните от нас служители и хората от „Федералния резерв“ заради собственото си облагодетелстване като така унищожават моето гражданско право, а това е измяна. За измяна наказанието не е ли смърт?*

Г-н С.: *Мисля, че да.*

П: *Много благодаря за информацията и за отделеното време. И ако позволите, бих Ви посъветвал да направите необходимите стъпки за защита на себе си и своето семейство и да изтеглите всичките си пари от банката, преди системата да се срине. Аз лично ще го направя.*

Г-н С.: *Нещата не изглеждат добре.*

П: *Нека Бог има милост към духовете, които стоят зад*

противоконституционното и криминално деяние наречено „The Federal Reserve“. Ако ВСЕСИЛНАТА МАСА се събуди и разбере за този гигантски удар, няма да го сметнат за дреболия. Беше удоволствие да разговарям с Вас и още веднъж Ви благодаря за отделеното време. Надявам се, че ще послушате съвета ми, преди нещата да са се сринали окончателно.

Г-н С.: *За съжаление, изгледите не са добри.*

П: *Желая Ви хубав ден и благодаря за времето.*

Г-н С.: *Благодаря, че се обадохте.* ⁽⁴⁶⁾

Още веднъж в прав текст: Доларът не се печата от правителството на САЩ, а от FED, сдружение на частни банкери, което заема пари на правителството и касира сериозни данъци и такси от дейността си.

Става дума за една от големите измами в историята на САЩ, но едва ли някой го е забелязал. Чрез облигациите на американското правителство FED дори притежава депозитното право, държавно и частно, върху поземлената собственост на целите Съединени Американски Щати. Безбройните съдебни дела за отмяна на закона за FED до момента са безуспешни. Първият, който опитва да го премахне, е президентът Джон Ф. Кенеди; по онова време той внася закон за ликвидиране на FED. Резултатът е известен! Критиците биха възразили, че това е спекулация. Но първата работа на наследника му Линдън Б. Джонсън бе да отмени именно последното служебно дело на своя предшественик.

2) *„И видях друг звяр, който възлизаше от земята... Той упражняваше всичката власт на първия звяр в негово присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр...“*

Вторият звяр са тези, които са в услуга на първия звяр - правителствата, принадлежащи на илюминатите и оръжието им Уолстрийт. Още веднъж да повтора коментара на *Süddeutsche Zeitung* за президентските избори през 2000 г.: *„Все едно е дали Джордж У. Буш или Ал Тор ще стане президент -шеф на емисионната банка е Алан Грийнспан...“*

3) *„И вършеше големи знамения, дотам щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред човеците...“*

Това подозрително прилича на ядрен взрив. Кой взри-

ви първата атомна бомба? Американците, по нареждане на кръг от хора, които управляват американското правителство - илюминатите.

4) *„И позволи му да даде дишане на зверовия образ, така щото зверовият образ да продума: също и да направи да бъдат избити ония, които не се покланят на зверовия образ...“*

Това изказване също е относително ясно: образ, който се движи и може да говори - телевизор и компютър! Посочете ми народ, който да не обожава телевизора, респективно компютъра. Нека си представим пророк Йоан, който в бъдещето вижда съвременните хора, седнали втречени пред телевизора или пред монитора на работно място. Как би го описал на хората от своето време? Той вижда хората на бъдещето, *които се покланят на образа, който се движи и говори*. Телевизорът е най-важният инструмент на световните завоеватели. И всеки знае къде се намират инженерите на общественото мнение, които коват днешния свят: в страната на Уолстрийт - в Съединените щати.

5) *„И принуждаваше всички малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им; за да не може никой да купува или да продава, ако не носи за белег името на звяра или числото на неговото име. Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестотин шестдесет и шест.“*

Този последен откъс трябва да бъде обяснен многостранно:

Числото 6 в Кабала, както и при картите „Таро“ (номер „6“ - „Влюбените“), символизира изкушението, пътят от духовното към материалното, докато 9, числото на мъдростта, символизира пътя на материята обратно към духа.

Североамериканските индианци „хопи“ имат пророчество, в което се казва: *„Никой няма да може да купува или да продава, ако няма знака на мечката. Когато той излезе на бял свят, Третата голяма война ще е наближила.“*

Знакът на мечката изглежда така:

А „пръчковият код“:

Представете си как преди неколкостотин години индианец има видение с бар-код, който е неизвестен за него, вследствие на което го описва като следи от мечка лапа. Бар-кодът на всяка стока е съставен от различни линии, които според дебелината и разстоянието помежду си изразяват определено число и се разпознава чрез него в бинарната числова система. Виждате дванайсетте по-къси двойни линии, подобни на следи от мечешки нокти, шест - отляво и шест - отдясно. Към тях се прибавят ТРИ по-дълги - лявата външна, дясната външна и една по средата. Ако потърсите между късите линии числото „6" (две тънки чертички) и ги сравните с дългите двойни линии, ще видите, че те също изразяват числото 6, но под тях не пише нищо. Трите дълги двойни линии ги има и остават еднакви във всеки бар-код по света, само късите се променят. Следователно компютърът винаги прочита 666.

Западният свят (и преди всичко САЩ) вече не може да съществува без линеен код, съответно да купува без кредитни карти. Скоро хората ще имат имплантиран бар-код на ръката или на челото си. Защо точно там? Защото чипът трябва-

ва да се активира от малка батерия, нещо като топлинна помпа, която се зарежда от редуването на студено и топло. Ръката и челото са двете места, които най-често са изложени на температурните промени в тялото и те практически са най-удобни за лесно личностно разпознаване.

Интересното е, че най-големият световен компютър, с който са свързани всички останали, се намира в Брюксел и е наречен „*La Bête*“ („*The Beast*“), „звярът“.

666 има връзка с кредитните карти, т.е. с банките и парите. Това се потвърждава от факта, че номерът на Световната банка е 666 или, например, че картите на Австралийската национална банка съдържат числото 666. Новите американски кредитни карти днес имат пред-номер 666. *Olivetti-Computer-Systems P 6060* използват числа, които започват с 666. Навсякъде в САЩ компютърните квитанции имат една група сиви точки, които окръжават числото 666. На всеки израелски лотариен билет е напечатано 666. Презокеанският телефонен номер на Израел е 666 и т. н.

Кои са хората, които въведоха кредитната система и вече използват лазерната татуировка? Вероятно се досещате, че става дума за частните международни банкери! Те въведоха системата на Федералния резерв в САЩ през 1913 г.; те управляват Уолстрийт и чрез Уолстрийт заличават или превземат принципи, дори цели държави.

Тези господа, които заробват света със системата на сложната лихва, ще използват изкуствено предизвикания срив на банките (евентуално чрез война или под предлог за нов терористичен удар), за да заместят валутата в брой с пластмасовите пари и така да положат следващата отсечка към единното-световно-правителство и *Новия световен ред*. Как ще бъде постигнато? Ами много просто. Ще има инфлация и за да може икономическият живот да продължи, ще бъдат печатани пари - по начина, известен от миналото. Или ще бъде въведена нова водеща валута (може би *евро-долар*), някаква комбинация между евро и долар. Аргументът ще е, че новите пари не могат да бъдат отпечатани достатъчно бързо, за да се разпространят навсякъде (човечеството чувствително се е увеличило след последния банков крах...). Нека си спомним въвеждането на еврото, по-точно колко траеше

подготовката за него... Ще бъде направено перфектното предложение: *cashless society*, безкасово общество с виртуални пари (или пластмасови пари = кредитни карти)! Тъй като така и така всеки притежател на влог има кредитна карта, постоянно ще се повтаря, че няма причина търговският живот да не продължи, ако изцяло се въведе заплащане с карти. Няма защо да се притесняваме за обичайния курс на валутата, отговорност за нея носят нашите шефове (Big Brother) от Уолстрийт. Както сполучливо гласеше една реклама на банка: „*Вие живеете, оставете останалото на нас.*“ Малко по малко *Откровението на Йоан* ще се изпълни...

Нека обаче погледнем следните редове:

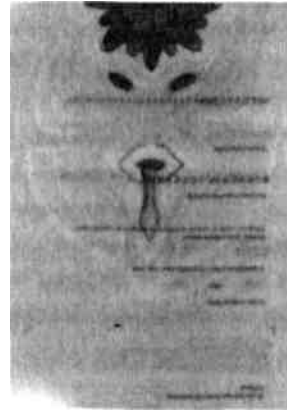
„...ако не носи за белег името на звяра или числото на неговото име. Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестотин шестдесет и шест.“

Номерологията е пресмятане на букви и думи. Доколкото разбираме, става дума за число, равнозначно на име (на звяра). В Кабала всяка буква има цифрова равностойност. Всички числа и всички букви имат свое значение или характер. Ако човек знае смисъла на числата, пресмятайки, може да предвиди съдбата. Тъй като има различни цифрови ключове, съществуват и различни варианти на интерпретация. Единият от ключовете например е пресмятане на буквите съобразно последователността им в азбуката (а = 1, с = 3, и = 21). Ако умножим тази стойност по шест (числото на материята, а=6, с=18, и=126) ще получим следното разкодиране:

С	О	М	Р	У	Т	Е	Р	
18	90	78	96	126	120	30	108	= 666
К	И	С	С	И	Н	Г	Е	Р
66	54	114	114	54	84	42	30	108 = 666

Освен предложения вариант, съществуват и други числови ключове, които водят до невероятно интересни резултати! Номерологично могат да бъдат разкодирани имена на фирми или дори „WWW“ от уеб-сайтовете в Интернет. „W“-то в

Кабала съответства на числото 6 и следователно символично ние винаги пишем 666, когато посещаваме някой сайт (например www.amadeus-verlag.com). Символното съдържание е същото, както и при бар-кода с трите удължени черти - 666 винаги е налице! (Колко сме загънали в играта, става ясно и от задната страница на личния ни BRD-паспорт¹, обърната обратно: на него има стилизиран череп на животно с рога -Бафомет или Луцифер, над който виси корона.)

Изображение 77 и 78: Как Бафомет - Рогатия, се появи в личния ни паспорт?

По отношение на последните редове на пасажа от *Откровението* може да се отбележи, че става дума за човек, чието номерологично разкодиране на името дава 666 и който с харизмата и ласкателството си от медиите ще постави масите под свое влияние. Този човек е *Антихристът* - противникът на Христос. Неговата цел е *Новият световен ред* с единна световна религия.

За този момък говорят различни ясновидци. Според казаното от тях, става дума за субект, роден в началото на 60-те години в района на Израел или в Близкия Изток (тук отделните видения се разминават), който скоро ще се появи на световната сцена.

Джейн Диксън, медиум от САЩ, казва: „*Неговата област*

¹ BRD = Bundes Republik Deutschland - Федерална Република Германия - бел. прев.

на действие ще е индивидуалното съблазняване на човечеството, той ще предложи идеология, съставена от политически, философски и религиозни понятия, която ще тласне хората към дълбока криза на вярата... Докато пророкът на Антихриста разпространява неговата доктрина, хората ще бъдат заслепени от напредъка в техниката и външното благополучие. Обществото окончателно ще обожестви себе си и материалните си завоевания, и ще си казва: *Аз съм силата и не се нуждая от никакъв Бог. Имам нужда само от моята човешка наука.*"

След това той би трябвало да предизвика чудеса, които ще са възможни благодарение на технологиите.

Джейн Диксън е убедена, че Антихристът ще е политически феномен. *„Той ще е военна личност. Ще завладее Земята с най-модерните оръжия и ще умее да държи хората в шах... Сам ще се провъзгласи за „княз на мира"... Той ще въведе своеобразна и по същество анти-човешка религия, в чиято основа ще са атеизмът и борбата срещу всяка форма на религия.*"^(25, S. 159ff)

Американката **Сехерин Мери** през 1930 г. е казала, че *„Луцифер ще си направи материално тяло, за да се появи между хората*".^(25, S. 159ff)

За да разберем същността на Антихриста, трябва да погледнем към Христос, който е неговата противоположност. А. Волдбен пише: *„Христос е силата на доброто, принципът на любовта, синтезът на великата светлина, който е способен да освободи и спаси хората. Това, което не хармонира с него, е против него. Сърцевината на човешкия живот е борбата, но не срещу другите, а тази с вътрешните сили, които всеки носи в себе си. Всичко останало е фалшиво и е само претекст за силите, които действат в душата. Това е борба, която се повтаря непрекъснато и до самия край и приключва с поражение на силите на Антихриста. Следователно човек е бойно поле. Всичко, което е животинско и жестоко в него - високомерие, егоизъм, омраза и сласт - изчезва като сянка пред светлината на Слънцето, защото светлината на доброто винаги е начело. Негативните, обратните, не-христовите сили на злото с техните сто имена и хиляди аспекти (нахалство, властолюбие, нетолерантност, насилие) са въплътени в образа на Антихриста, въобще в злото, т.е. директните заповеди на дявола (Второ послание на апостол Павел към солунците 2:9), чиито успехи са илюзорни и ограниче-*

ELEKTRONIK / US-Firma will Informations-Implantate auf den Markt bringen

Mit einem Chip unter der Haut Geld abheben

LOS ANGELES ■ Eine US-Firma will in drei Monaten mit dem Verkauf von Mikrochips beginnen, die Menschen unter der Haut eingepflanzt werden. Die Chips sollen wichtige medizinische Informationen enthalten, die mit einem Scanner gelesen werden können. Der Hersteller „Applied Digital Solutions“ empfiehlt diese Kennzeichnung besonders für

Personen mit künstlichen Organen für eine schnelle Identifizierung in medizinischen Notfällen. Der implantierte „Always“ könnte auch bei der Suche nach entführten Personen hilfreich sein, wüßte die Firma für ihr Produkt. Über Satelliten könnte der Chip (und damit auch sein Träger lokalisiert) werden. „Ich wäre überrascht, wenn wir in

zehn Jahren nicht einen Chip unter der Haut haben, mit dem man sein Haus abschließt, das Auto startet und Geld abhebt“, meint Chris Hedges Gray, Computerprofessor von der Universität Grand Falls in Montana. „Applied Digital“ stellt bereits elektronische Chips für Tiere her, mit denen Landwirte ihre Heerden überwachen können. **dpa**

MEDIZIN / Gerät liefert Notfall-Informationen für Ärzte

Mini-Chip unter der Haut

Bei der Vorstellung kann es einem im ersten Moment grauen: In den USA wurde Menschen ein Computerchip eingepflanzt. Doch das Ding soll in Notfällen Leben retten.

BOCA RATON ■ Ein US-Ehepaar und von 14-jähriger Sohn haben sich im US-Bundesstaat Florida als erste Menschen weltweit einen Computerchip eingepflanzen lassen. Der 15x4mm große Chip, auf dem die Telefonnummern sowie Informationen über das Medikament der Frau und das Blutbild des Kindes gespeichert sind, wurde ihnen unter ärztlicher Aufsicht in die Arme implantiert. Der Eingriff dauerte nach Angaben von Dr. David Lasker in 15 bis 20 Minuten und verlief problemlos.

„Wir versprechen uns davon nichts“, sagte Lasker. „Für Mann, Frau und Kind

Das Gerät ist winzig. FOTO: AP

mehrere Operationen hinter sich und kämpft mit vielen Krankheiten. Die Familie wolle mit dem Chip für Notfälle besser gerüstet sein.

Ärzte können mit dem Gerät in Notsituationen und bei Bewusstlosigkeit schnell Patientendaten bekommen. Auch für Alzheimer-Patienten, die an Gedächtnisverlust leiden, sei der Chip gedacht. Die Daten sind mit einem Scanner durch die Haut abzulesen.

„Wie ein Hund an der Leine“

Kritiker äußerten sich dagegen besorgt über mögliche Eingriffe in die Privatsphäre. „Wer entscheidet, wer einen solchen Chip bekommt?“, fragte Marc Rotenberg vom US-Informationzentrum für Privatsphäre in der Elektronik. „Denn kann man einen Menschen einfacher gängeln als wenn man einen Hund an die Leine legt.“

Der Hersteller will den sogenannten „Verf-Chip“ für etwa 200 Dollar (rund 219 Euro) verkaufen. Er geht von einem riesigen Markt aus. **dpa**

11.06.2010 12:21:00

Изображение 79 и 80: Все още има хора, които не искат да повярват в реалността: в Германия вече от години се имплантират подобни микрочипове.

(Статията горе: Американска фирма иска да разпространява информационни импланти. ДА ТЕГЛИМ ПАРИ С ПОДКОЖЕН ЧИП)

Статията долу: Уред, даващ информация на лекарите при спешни случаи. ПОДКОЖЕН МИНИ-ЧИП)

ни. Защото в книгата на Йов е написано: „Дяволът вреди, ако Бог позволи“. (25, S. 195ff)

Напълно е възможно т. нар. „Антихрист“ да означава символ на прекалената изява на Его-то преди настъпването

на Златната епоха. Не е изключено обаче да е и физическо лице.

За *Новия световен ред* предупреждава не само „Откровението на Йоан“, а и един друг пророк със същото име - **Йоан от Ерусалим (Johannes von Vézelay**, споменах го в главата за тамплиерите). По онова време той превръща съдържанието на текстовете от Атлантида в стихове и ги споделя с малък кръг хора. Преди около 900 години, той пророкува, че:

„Когато хилядолетието, идващо след хилядолетието, завърши,
ще дойде мрачен, таен ред. Завистта ще е неговият боен вик, а отровата - неговият меч. Той ще присвои без никакви задръжки златото и ще положи земята под камшика си. С кървава целувка редът ще изкове мрачния си договор. Той ще натрапи тайния закон на хората без власт и на тези с добро сърце. От мрака той ще заповядва един ствения си закон. В божествения дом ще впръска черната отрова. Земята, смъртоносно убодена от скорпиона, при ближава гибелта си.
Когато хилядолетието, идващо след хилядолетието, завърши,
ще управляват деспоти без вяра. Те ще са тирани на безпомощните и неподозиращите хора. Лицата на злосторниците ще бъдат невидими, имената на злите владетели - тайна. Дълбоко в непристъпните гори се крият техните непревземаеми деспотски градове. Те държат съдбата на всички хора в железни юмруци. Никой непо-канен не може да достигне укрепленията на тайния им ред (подземни градове - бел. авт.). Хората ще вярват, че са свободни кавалери. Но в действителност ще са крепостници и роби. Само онези от убежищата си в джунглата, онези, които са прокълнати като еретици, са в състояние да се противопоставят. Но те ще бъдат покосени и живи изгорени.“⁽²⁶⁾

Вече изяснихме с помощта на какви невидими знания магнатите и властимащите семейства успяха да постигнат своята власт и влияние. Вероятно се питате дали *Новият световен*

ред е безусловен и дали е възможно, все пак, да не настъпи.

През март 2003 г. се срещнах с Великия майстор на една белгийска ложа и проведохме дълъг разговор. Мога да ви уверя, че лелеяната цел е на крачки от финала.

От април 2003 г. в Германия съвсем официално вече се имплантират подкожни компютърни чипове - например на хора с пейсмейкъри и деца на знаменитости. В Холандия, САЩ и Нова Зеландия подобна възможност съществува вече повече от десет години. Много германци вярват, че маркировката може да бъде отхвърлена. Наивници!

Безкасовото общество наближава и както казах, скоро ще бъде факт. През 1996 г. в Швейцария имах нужда от бодигард. Самият той дълги години беше работил за швейцарската икономическата тайна полиция и този уикенд се състоя среща с други двама господата от секретните служби. Единият от тях бе синът на тогавашния шеф на . една от най-големите телефонни компании в света. Младият мъж говореше с гордост за баща си; каза, че вече са създадени всички терминали, за да бъде въведено безкасовото плащане в цяла Швейцария за една седмица - това беше през 1996 г.!

Да не си правим илюзии - всичко е подготвено и скоро парите в брой ще изчезнат. Просто ще стане, независимо как.

Изглежда, че *Новият световен ред* не може да бъде спрял - и вероятно не трябва да бъде спиран, защото е част от процеса на съзряване на човечеството, който ще го подготви за това, което предстои. Допреди няколко години имаше възможност посоката на световното развитие да бъде променена, но беше пропусната. Ако искаме да лишим илюминатите от власт, трябва да забраним лихвената система и борсите, защото това са техните „оръжия“ и там е скрито тяхното златно яйце. Но - преди всичко с въвеждането на еврото (което по типичен илюминатски маниер ни натресоха извънредно „демократично“) и глобализацията през последните години - светът вече не може да бъде „отвързан“ от системата на FED, което означава, че краят на илюминатите ще доведе до абсолютен хаос.

Той бездруго ще настъпи, защото *Новият световен ред* ще навлезе чрез изкуствено създаден тероризъм. На печата на Шотландския масонски ритуал пише „*ordo ab chao*“, което

значи „*ред от хаоса*“. Илюминатите създават, доколкото е възможно, хаос чрез отмяна на държавните граници, чрез смесени бракове, бракове между хомосексуалисти, огрубяване на децата, както и на обществото с насилие и секс от телевизията, видеоигрите и Интернет, разрушаване на семейните ценности, на традицията, брака и гордостта чрез перверзии, порнография, наркотици... Резултатът са безредици между местни жители и чужденци в отделните държави - впрочем при нас германците това продължава да се случва, и с право! - хората се чувстват несигурни, страхуват се и започват да искат твърда ръка... И правителството се намесва с паспорти, персонален контрол, надзор...

Така стават нещата. Това вече не може да бъде избегнато. Светът съвсем съзнателно ще бъде злят от терористична вълна, казал Великият майстор на една берлинска ложа на мой много добър приятел - и то още през 1997 г. Следователно за случващото се има план...

Не искам да плаша никого, но когато хората постоянно лицемерничат, се стига дотам.

Много по-страшно обаче е да научим какво очаква „*безпозлезните лапачи*“. Вероятно не разбирате какво искам да кажа, затова ще го обясня.

От личния си разговор с един американски илюминат през есента на 2003 г. разбрах, че техният най-голям проблем е пренаселението на Земята. След *Global 2000 Report* стана ясно, че един ден нещата ще приключат. Според думите му през 2012 г. последното петролно поле в Саудитска Арабия ще достигне своя *реак* (зенит) и светът ще изпадне в криза.

(Кратко разяснение от моя страна: всяко нефтено поле има *реак* - *върхна точка*, по време на която се печели най-много. В началото има само разходи: купуване на сонди, изграждане, сондиране. Когато започне да се добива нефт, в даден момент разходите се покриват и идва печалбата. Това продължава дотогава, докато около две трети от петрола се изчерпи. След този момент все повече започват да се появяват примеси (седимент, тиня...), които изискват пречистване и филтриране, което също е някакъв разход. Моментът, когато добивът е в зенита си, се нарича *реак*, защото после кривата на печалбата намалява. Последният пик на петролно

поле по думите на илюмината ще бъде в Саудитска Арабия през 2012 г.)

Затова от възникналите през 2012 г. проблеми, всичко, което се произвежда от петрол ще поскъпне и никога повече няма да поевтинее.

На възражението ми, че *свободната енергия* би могла да е решение на проблема, отговорът беше, че това е прах в очите, защото само 20 до 30 процента от земния нефт се използва за транспортни средства и отопление, т.е. за автомобили, камиони, газови пещи...

Той обясни, че днес почти всичко, което ни заобикаля, съдържа преработен нефт: всякакви видове бои, текстилни, битови и т. н., всякакви изкуствени материи, компютри, вътрешно обзавеждане на жилища, коли, играчки, видове текстил, обувки, фотоапарати... просто всичко. И цената им щяла да се увеличи.

Основният проблем обаче е нарастването на населението до 2012 г. От една страна, всичко ще е по-скъпо, а в същото време хората с работа ще са все по-малко.

Сметката не излиза. Още през 80-те години на правителствата, предимно в Африка и в мюсюлманските държави, бе заявено, че *„трябва да решат проблема си с раждаемостта. Те не го направиха. Сега ние ще го направим вместо тях. Разработили сме оръжия, т. нар. „етнически оръжия“, които отключват генетични проблеми и така улесняват премахването само на определени части от населението, т.е. раси“.*

В техните очи народите на Африка например са само *„безполезни лапачи“*, които не произвеждат нищо, а само вземат, и при това продължават *„да се множат като зайци“* (изразът е на илюмината).

Той разглеждаше народните маси като животни, защото и поведението им било такова. На човечеството трябвало да се гледа като на стадо и отношението към него да е като към стадо. *„А какво се прави с добитъка?“*, ме попита той. *„Маркира се!“* Затова хората в бъдеще ще носят подкожен чип - такава бе неговата аргументация.

Освен това има и други *„компоненти в играта“*, а именно голямото въздействие на интелигентни форми на живот извън Слънчевата система, които не оставят избор на сами-

те илюминати. Спомнете си за съществата, които тук, на Земята, добиват това, от което спешно се нуждаят.

Ако нормалният гражданин знаеше какво наистина се случва на тази планета, той щеше да гледа на нещата по съвсем друг начин. Фантастичните филми на Холивуд се опитват бавно да накарат масите да свикнат с реалността.

От диалога ми с господина стана ясно и друго.

Макар че не записах разговора на място, след срещата го резюмирах на ръка и ми се иска да го цитирам.

На въпроса ми защо се стремят към *Нов световен ред*, той ми отвърна, смеейки се: „*Господин Холай, Вие сам виждате, че Новият световен ред сам по себе си вече е тук. Джордж Буш стариши го провъзгласи официално през 1990 г. Целият свят го разбра чрез телевизията. Той дори вече не е тайна. Но и преди това целенасочено се правеха усилия за него.*

Той идва и не може да бъде отменен. Както самият Вие описвате в книгите си - които ние впрочем добре познаваме - съществуват извънземни цивилизации, които са посещавали планета ни и продължават да я посещават. Ние сключихме договор с тях. Те се нуждаят от нещо, което нашата планета притежава; в замяна получихме технологии. А хората се учудват, че от 50-те години насам тече техническа революция...

Това обаче не може да се заяви пред обществото - още не. И с кого да общуват тези високоинтелигентни същества тук, на Земята? Може би с някой арабски шейх или будистки монах, който през повечето време блуждае в небесата, отколкото е стъпил на земята? Може би с някой турчин от Анталия, с мексиканец от гетото на Мексико сити, с италианец от Сицилия или с миньор от Алпите?

Това не са представителите на нашия свят. Още през 50-те години в кръговете ни вече имаше членове на чужди светове, да, дори и в Пентагона, които ни помагаша при решенията за ускоряване на световното правителство - чрез ООН.

*Средствата, които използваме, за да го постигнем, не винаги са най-добрите, но който се противопостави, ще бъде унищожен. Бъдещето на хората е в космоса, а с народите от космическото пространство ще можем да се кооперираме само тогава, когато сме **един свят**. Тогава повече не трябва да има войни. Ето защо*

ние налагаме на Земята този тип световно управление, към който хората ще привикнат.

Обявили сме намеренията си пред всички световни правителства; казали сме, че има два начина те да бъдат постигнати -или доброволно, или с принуда. На страните, които се съпротивляват, ще бъде обявена война, или ще избухне революция, или ще ги съсипе икономически.

Вие нали не вярвате, че венерианец ще иска мюсюлманин да му обяснява Корана... Изправени сме и пред друг проблем. Посетителите от чуждите светове имат по-различна представа за Бога, отколкото хората на земята. Те не са чували за Мойсей, Исус или Буда. Естествено, вече знаят за тях и уважават религиите ни, в полза на мирната кореспонденция. Ако нечия вяра е такава, че изолира или дори смята за врагове чуждите посетители, тя няма да има бъдеще на този свят. Защото ние от дълго го подготвяме за космоса. Много от групите, с които работим, не идват от нашата Слънчева система и не винаги изглеждат като нас. Смятате ли, че това може да се обсъжда с някой твърдоглав вярващ ?

Различните клонове на вярата няма доброволно да бъдат променени от своите лъжеучители - разговорите с тях го доказаха. Затова ние ще ги подкопаем."

Смених темата, започнах да говоря за децата и заявих, че масмедияте умишлено затъпяват и „примитивизират" хората. Той отговори: „Със сигурност. Но всеки сам може да избира коя програма да гледа. От нас идват не само порно-каналите, които изяждат духа, но и тези за театри и концерти. Смятате ли, че аз гледам talk-show? Подобни неща са за най-долните от долните. Ние занимаваме народната сган, за да не прави други глупости. След **НЯКОЛКО** години всички те ще имат чип под кожата си и повече няма да могат да правят бели.

Смятате ли, че моите деца и децата на останалите семейства се развиват със същите средства, както останалите младежи? В никакъв случай. Нашите деца са спретнати и елегантни, посещават елитни училища, говорят няколко езика и разсъждават глобално. Това са бъдещите водачи. Виждате как изглежда днешното поколение, някои дори не се поглеждат в очите, камо ли да си стиснат нормално ръцете или да проведат разумен разго-

вор. Признавам: ние ги объркваме. Но всеки сам решава дали ще се остави да го объркат и сам носи отговорността за това."

Аз възразих: „**Да, но това е заложено и в телевизионните ви програми и хората днес са бомбардирани с лъжи и исторически изопачения - и то чрез Вашите медии...**”

„Грешка, млади приятелю. Вие самият не открихте ли истината! Не открихте ли всички книги и текстове, които търсехте? Не получихте ли потвърждение на предчувствията си? Не открихте ли много световни тайни?

Който търси, намира! Но повечето хора не искат изобщо да търсят. Ето затова ние не ги различаваме от животните, защото те също нищо не търсят. Ясно? Този, който не използва ума си и не се бори за свободата си, не усеща липсата ѝ.

Знанието е пред очите ни! То е навсякъде. Който не иска да види, не вижда нищо. Вие знаете, че ние не се крием. Всъщност никога не сме се крили. Нашата символика е открита - тя е във всички фирмени знаци и емблеми; заявяваме на хората чрез вестниците и телевизията, че се стремим към надзорническа държава, а те не се защитават. Признавам, че дълго време ги успяхме, но въпреки това - теоретично съществуваше шанс за промяна. От друга страна, не можехме да допуснем, че нещо ще застане на пътя ни, това не трябваше да става. Вие също, господин Холай. Мога да разбера Вашите претенции. От определена гледна точка те дори са основателни - от Вашата. Но можете ли да разберете нашата гледна точка?

Вие уловихте едва върха на айсберга - или малко повече. Аз обаче зная неща, които ако Ви бяха известни, дори Вие бихте променили мнението си за Новия световен ред. Неща, които сякаш са почерпени от филма „Матрицата“. Съществува тълпа - и тя е повече от 95% - която няма представа от нищо, ама от абсолютно нищо. После идват останалите 5% - не знам дали са и толкова, които се чувстват като хора от бъдещето и живеят принудително в настоящето.

Господин Холай, ние разполагаме с технология, която днес вече е постигнала нивото, показвано във фантастичните филми. Връщане назад няма.

Може би един ден ще сте на моя страна и ще се съгласите с мен."

„Вие ще отмените парите в брой. Кога ще стане това?“

„Когато налице бъдат други фактори. Ще има нови терористични удари, за да можем да слошим масите. Хората ще ни молят да направим света по-сигурен - и ние ще го направим: чрез технологията, която отдавна е налице. Парите в брой ще изчезнат, но това ще стане успоредно с едно друго събитие, което за съжаление, не мога да Ви съобщя. В противен случай не трябва да Ви позволя да си тръгнете.

Ясно е, че няма да изоставим арабските страни до 2012 г., до последните нефтени полета...“

„Как стоят нещата със свободната енергия?“

„Ах, тя ще дойде. Самите ние я използваме от няколко десетилетия - предимно в подземните си съоръжения. Космическият ни транспортър лети с един от разработените варианти. В случая отново получихме помощта на Германия, защото тя първа бе развила анти-гравитацията.

Свободната енергия идва, но само под наш контрол.“

И така нататък...

Малко брутално, а? Но това е.

След разговора си с господина останах с впечатлението, че той вярва, че всъщност се намира „от добрата страна“!

Беше убеден, че хората не са в състояние да решават сами, а винаги трябва да бъдат водени - от „духовния елит“, към който той, от своя страна, се числеше.

Как мислите? Целта оправдава ли средствата, независимо какви са те? И колко дълго може да продължава това?

За мен отново е в сила старата мъдрост: „Не прави на другите това, което не искаш да ти направят!“

На практика обаче - както ще стане по-късно в подробности - тук на Земята се изпълнява голям и преди всичко дългосрочен план и илюминатите също са част от него. Те показват по брутален начин на заспалите, че са позволили доброволно да им бъде отнета свободата и ще търпят последиците. Оказва се, че служат на силата, която желае зло, но накрая винаги твори добро. Не е изключено в бъдеще да погледнем назад и да кажем: „Да, така трябваше да стане.“

Ударът над Световния търговски център бе планиран

много отдавна. Говорих за това в пророческата си „Книга 3 - Третата световна война“, която излезе през 1996 г.¹

Междувременно открих три деца-медиуми, за които се доказва, че са предсказали нападението десет месеца преди удара над WTC (Световния търговски център). Естествено, те виждат събития и от предстоящите години, които ще са напрегнати - включително за Германия.

Питали ли сте се дали всичко **трябва** да стане по начина, предсказан и планиран от илюминатите, или не? За да отговоря смислено и разбираемо обаче първо трябва да вникнем в някои пред-знания и да припомним основите на живота: нещо като логически необходим тест за непознати думи и понятия.

Затова нека се спрем на...

¹ Действително книгата съдържа твърдение, че се готви атентат над Световния търговски център. В първата книга на автора („Властта на тайните общества през 20. век или как човек не управлява света“, излязла през 1994 г.) се казва, че бомбата, взривена на 26 февруари 1993 г. в Световния търговски център е само генерална репетиция и проверка на реакцията на хората, за да може да се стартира Трета световна война, причината за която ще бъде приписана на екстремисти от Близкия Изток - бел. прев.

КОСМИЧЕСКИТЕ ЗАКОНИ

Както физическият, така и финият свят има свои закони. В случая ни интересуват т. нар. *духовни* или *космически закони*. Думата *космос* е гръцка и означава *ред*. Следователно ние живеем в ред или в някаква част на този ред, който подлежи на закономерности, тъй като в противен случай щеше да е *хаос* (също идва от гръцки), т.е. *безредие*. Ние сме част от реда и неговите закони.

Накратко ще спомена най-важните от тях. Позволявам си да цитирам части от книгата си „Децата на Новото хилядолетие“ с уговорката, че за някои от читателите това ще означава повторение. Въпреки това Ви моля да не пропускате тези редове, защото щом медиите и историческите книги не престават да повтарят лъжите си, е необходимо истината също винаги да бъде повтаряна. Както при тестовите за чужди думи, и тук е добре нещата да се преговарят. Радвайте се, че сега ще го правите свободно, а не както в училище - задължително (това беше шега).

1) Закон за причинността (Закон на кармата)¹

Това е законът за *причината и следствието*. Същото казва и

¹ Споменатите четири закона - за причинността, аналогията, резонанса (вибрацията) и ритъма (прилив-отлив) са част от основните (7) херметически закони (+ на ментализма/ума, на полярността/противоположността и на пола/ активно и пасивно начало) - бел. прев.

поговорката: „*Каквото посееш, това ще пожънеш*“; за материалисти и атеисти: „*Каквото повикало, такава се обадило*“. Според него, ако сеем деструктивност, ще пожънем деструктивност. Ако сеем злоба и омраза, ще получим злоба и омраза. Ако отглеждаме пшеница, 100 % ще получим пшеница, а не ръж. Според това как се грижим за семето и колко внимание му даряваме, толкова по-добре и по-голямо ще израсте то, без значение за какво семе става дума.

Този закон е наречен също *Закон за равновесието* или *Закон за кармата* (от санскрит „карма“: *действие*, понякога го превеждат като *път на служене*). Законът за кармата се основава на принципа, че очевидно ние хората можем да научим правилното божествено-духовно поведение само когато по-късно изпитаме същото нещо, което сме причинили на други живи същества. Не става дума за наказание, както твърдят критиците и незнаещите. Законът по-скоро е в услуга на духовната еволюция, разбрана чрез опита. Той е гаранция, че всеки човек (или по-точно: всяка душа) ще се сблъска с един и същ проблем толкова дълго, колкото е необходимо, за да го реши. Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие се връща към нас като бумеранг. От хората се иска пълна отговорност за съдбата им.

В енергийното поле (аурата) ясновидецът вижда *кармата*, т.е. живото човешко минало - мисли, чувства, дела. Той не провижда задължително в бъдещето, а само в направеното до момента и евентуално може да предположи последствията. Те ще се сбъднат, ако човек не промени нещо в живота си. Съдбата е изменчива. Съд-ба означава, че това, което сме излъчили, ще се върне към нас. Ако на следващия ден вземем генерално решение, което ще промени живота ни към конструктивност и любов, съдбата ни също ще се промени.

2) Законът за аналогията (Каквото горе, такава и долу)

Този закон е известен и като *херметическия закон* на Хермес Трисмегист: „*Това, което е долу, е същото като това, което е горе. И това, което е горе, е същото като това, което е долу, за да допринесе за чудото на едно единствено нещо*“. Афоризмът е популярен и като „*Каквото на небето, такава на земята*“. В макрокосмоса, така и в микрокосмоса действат едни и същи закони.

Духът, съзнанието и мистичното са вплетени в тъканта на нашия материален свят, но качеството и стойността на тези отвъдни понятия са непълни. Етиката, любовта, мъдростта, познанието, истината и радостта са само земен отзвук на това, което е в отвъдното. Ако се замислим, че за момента човешкият мозък не използва и 20 % от потенциала си и че нашата *божествена искра* е джудже, което се грижи за комуникацията с божественото, само можем да предполагаме какво точно означава аксиомата „*каквото горе, такова и долу*“.

Към Закона за аналогията спада и аксиомата „*каквото вътре, такова и отвън*“. Тялото е отразена картина на душата и съответно болестта е отражение на вътрешното състояние, на състоянието на душата.

3) Закон за резонанса (лат. „*resonare*“: съ-звучене)

Както човекът, така и духовният свят подлежи, подобно на камертона или радиоприемника, на *Закона за резонанса*. Приемник, настроен на УКВ, не може да улавя средни или дълги вълни. При хората е същото. Ако някой е агресивен и пълен с омраза, той не възприема любовта. Всеки може да вземе само тези области от реалността, с които трепти в резонанс. Изразите „*Всеки вижда това, което иска да види*“ или „*Светът около тебе е твое огледало*“ означават същото нещо.

Светът около нас ще предлага винаги това, което сами излъчваме. Ако лъжем, ще бъдем лъгани. Ако ни е страх, ще се конфронтираме със страховете си. Ако резонираме с любовта, ще я привлечем към себе си. Ако живеем с радост, винаги ще намираме нещо, за което да се радваме. Това се нарича *качество на резонанса*. Ако изменим светогледа си, светът около нас като огледало ще ни покаже промяната.

В отвъдното качеството на резонанса е по-разбираемо като *Закон за афинитета* или *Принцип за привличане на подобното*. Елементарната сила, която задвижва онези съзнателни процеси, е тази, която ние обичайно наричаме „небе“ или „ад“. Защото, когато - по Закона за резонанса - духовните тела на всички лъжци и на всички самоубийци, измамници, лихвари и т. н. се съберат в отвъдното - за тях това е истински „ад“.

Но и на Земята е същото. Тъй като и тук преживяваме

Закона за резонанса, и тук лъжците се събират с измамници, лихвари и т. н., за такива хора Земята става „земен ад“.

4) Законът за превъплъщението се базира на Закона за ритъма

Ритъмът може да бъде наречен регулирана вибрация. Както вибрацията се отнася към музикалните ноти, така ритъмът се отнася към мелодията. В ритъма има повторение и цикли. Цялата вселена може да бъде категоризирана с понятия като вибрации, ритми и вълни - последица от структурираните, периодични фази, които са в основата на всяко събитие. Животът и всичко, свързано с него, се разгръща в поредица от прогресии и цикли, които са спираловидни по природа; след това те отново се събират. В определено време всичко се превръща в своята противоположност.

Към този закон можем да причислим и *Закона за реинкарнацията*. Както материята е разделена на две - на мъжка и женска - така животът се подразделя на *битие* и *отвъдно*. Когато умираме в битието, се раждаме в отвъдното и смятаме него за реалност. Следователно който може да се отдръпне в известна степен от субективността на явленията, разбира, че раждането и смъртта, съответно битието и отвъдното, в крайна сметка са двете страни на едно и също нещо.

Животът се разгръща в *полярен свят*, в редуването на две различни плоскости - на материално-физическо и на финоматериално-отвъдно. Когато се връщаме от отвъдното във физическото, говорим за *ре-инкарнация*, за *въплъщаване на душата* или пре-раждане.

Тук е в сила познанието, че в новата инкарнация вземаме всички действия - „добри“ и „лоши“, за да разберем приятното и неприятното, което сме причинили на другите преди, и на тази основа да продължим своето духовно развитие. Това се подчинява на *Закона за причина и следствие*: един ден ще трябва да пожънем всичко, което сме посели.

Учението за прераждането говори за *колелото на прераждането*. Някои вярват, че играта от раждане, смърт и прераждане продължава до безкрай, защото постоянно вършим нови неща, които отново и отново ще трябва да изпитаме върху себе си. Това едва ли е така (направо бих казал, че не бихме

имали и желание...). Цикълът се преустановява с постигането на една определена степен на етика и съзнание - или казано по-просто: когато ние станем едни „приятни“ хора, няма повече да се връщаме на Земята.

Едва тогава ще прекратим *колелото на преражданията*, когато решим всички задачи, поставени от нас самите, и всички събития, които желаем да преживеем, бъдат преживени. Ако това състояние някога бъде постигнато, ние винаги можем отново да се инкарнираме по желание, може би, за да бъдем другар или съпруг/а на някого, или пък лечител или монах. Ако не искаме, развитието на душата продължава във фино-материалния свят. Там няма граници, защото и финият свят е изграден от различни нива и пространства (с които сега няма да се занимавам, за да не усложнявам темата).

Последната степен на само-познание, само-облагородяване, само-работа в смисъла на учението на Исус би трябвало да е възможно да се изпълни *в един земен живот*.

В книгата си „Исус 2000 - Царството на мира идва“ баща ми пише следното: *„Процесът на развитие на душите ни минава по пътя на прераждането, което за мнозина е само теория или хипотеза, но то всъщност е единствената възможна логика за разбиране на света и Бога, както показват многото публикации, семинари и международни конгреси през последните десетилетия. Трудностите възникват още в самата дефиниция. Преводът от латински на ге-т-сагне е „отново в плът“, с което се има предвид ре-инкарнацията или палингенезията, т.е. учението за връщане в материята и повторение на земния живот като човек. Напротив, при странстването на душите (метемпсихоза) се смята, че след смъртта човешкото АЗ би могло да премине в растение или животно. Последното често се омаловажава от западните поддръжници на прераждането, но това няма нищо общо с първоначалната чистота на гностическото учение; привържениците обикновено го наричат „индуисткия път“, който е различен от нашия християнски процес на развиване на душата.“*
(13, S. 233)

Иска ми се да Ви разкажа три случки, които биха могли да демонстрират факта на предишните инкарнации. Става дума за три деца. Труц Хардо, един от водещите германски експерти в областта на прераждането и терапията на регре-

сивното спомняне и един от хората, пътували най-много по тази Земя, свидетелства за първите две от тях. Като автор на множество книги, свързани с темата за прераждането, той направи много за вникването в тази ефимерна материя; книгата му „Актуално за реинкарнацията - деца доказват прераждането" представи солиден материал по темата. В главата „Майка ми живее в Чарлс сити" четем следния епизод: Роми е дъщеря на Бари и Бони Крийс, които живеят в Дес Моинес, щата Айова, САЩ, където е и родена. Малката постоянно повтаря, че била момче и се казвала Джо Уилямс. С времето родителите научават все повече неща за живота на Джо. Естествено в началото смятат всичко за плод на бурната детска фантазия. Момичето твърди, че е живяла в Чарлс сити. Най-вероятно е чула името на града, намиращ се на почти 200 километра от Дес Моинес, по телевизията. Твърди също, че била омъжена за жена на име Шийла, с която имали три деца: нещо, което също не притеснило родителите кой знае колко. След време тя започва да повтаря, че предишната ѝ майка се казва Луис Уилямс и че Джо бил израснал в къща с покрив от червени цигли. Веднъж по негова вина избухнал пожар и при гасенето майка му си изгорила ръката и си наранила крака - Роми точно посочила мястото на десния крак. Тя постоянно молела родителите си да я заведат в Чарлс сити, защото искала да посети предишната си майка, за да ѝ кажела че „*всичко е наред*". Родителите ѝ дълго време не знаели как да постъпят. Веднъж, когато били на улицата и покрай тях профучал мотор, Роми изпаднала в паника. След тази случка започнала да описва как тя като Джо имала мотор и как Джо заедно с жена си Шийла, която седяла зад него, загинали при нещастен случай. Роми продължавала постоянно да моли родителите си да я заведат в Чарлс сити, за да им покаже всичко, и най-вече да се представи на майка си, така че родителите ѝ счели случилото се за достатъчно важно, за да изпълнят настойчивата ѝ молба. Но как да постъпят?

Били чували за някакъв професор от Калифорния, разследващ подобни случаи на деца, които си спомнят минали животи. Свързват се с него (индиец проф. Хемендра Бенерджи) и през зимата на 1981 г. заедно с жена си и двама

шведски журналисти от списание *Allers* той пристига в Дес Моинес, за да проучи случая на Роми Крие. Това, така да се каже, е „идеалният случай“ за изучаване на реинкарнация, защото един изследовател поема пример, който още не е решен от страна на засегнатия. Повечето пъти човек просто се позовава пост фактум на информацията с надеждата, че всичко от казаното е коректно. След като проф. Бенерджи е информиран от родителите, разбира се, и от самата Роми за всичко с подробности, те седнали в колата и отпътували.

С приближаването на Чарлс сити, Роми ставала все по-неспокойна. Тя се катерела по предната седалка и когато влезли в града, казала: *„Трябва да купим цветя за мама Уилямс. Най-много обича сини. И не бива да влизаме през предната врата. Трябва да отидем зад ъгъла до вратата в средата.“* Купили, както пожелала, букет сини цветя. Още веднъж погледнали в телефонния указател и се уверили в името и адреса на Луис Уилямс. Естествено Роми показвала пътя.

Най-накрая двамата репортери откриват описаната от дъщерята къща в едно от предградията на Чарлс сити. Тя се оказва бяло бунгало без червени цигли, както твърдяла Роми. На една табела пишело: *„Моля, ползвайте задния вход.“* Когато почукали, подпирайки се на патерица, се появила възрастна дама. На десния си крак имала превръзка. Попитали дали тя е г-жа Луис Уилямс. Тя потвърдила. *„Имали ли сте син на име Джо?“*

„Да.“

Казали й, че биха желали да си поговорят малко по-подробно за това, но г-жа Уилямс отвърнала, че в момента е невъзможно, защото имала час при лекар. По-късно, след около един час, тя с удоволствие щяла да бъде на тяхно разположение. Роми била много разочарована, защото си представяла средната с предишната си майка по съвсем различен начин. Синият букет си останал така. Очите й се напълнили със сълзи.

След един час групата от седем души отново застава пред вратата на г-жа Уилямс. Изглежда че тя ги е очаквала и ги кани да влязат. Малката Роми можела да даде букета на г-жа Уилямс. Тя била приятно изненадала и казала, че за последен път е получила такъв букет от сина си Джо. Разказали й

за Роми, която си спомняла миналия живот на сина ѝ. Г-жа Уилямс слушала онемяла. Сигурно се е чувствала като някого, пред когото внезапно се появили извънземни и започнали да му разказват истории от миналото. Наложило ѝ се да потвърди подробностите и постоянно питала: „*Откъде тя знае всичко това?*” Жената не разбирала как едно малко момиченце е научило за нея и починалия ѝ син, след като не познавала никого от Дес Моинес, който би могъл да е разказал историята на Роми. Попитали я защо е описала къщата с червени цигли, а тя отвърнала, че преди години силна буря предизвикала големи поразии в Чарлс сити, покривът се повредил и се наложило да бъде препокриван. А защо Роми твърдяла, че в къщата трябва да се влиза през страничната врата? - По онова време Джо я бил накарал да престои къщата. Посъветвал я да заключва предната врата през зимата.

Въпреки че г-жа Уилямс не вярвала в прераждането и всичко ѝ се струвало доста невероятно, тя се почувствала привлечена от Роми. Двете отишли в съседната стая. Когато отново се върнали, се държали за ръце. Г-жа Уилямс носела снимка в рамка и, грейнала от радост, казала: „*Тя разпозна всички.*” Показала я на присъстващите - снимката, която направила на последната Коледа преди смъртта на Шийла и Джо. Г-жа Уилямс отново повторила, че в съседната стая Роми разпознала всички от снимката. В хода на разговора майката отново потвърждава много от нещата, които Роми е разказала на родителите си. Действително през 1975 г. при нещастен случай Джо и Шийла загинали с мотор и наистина двамата имали три деца. Имената на роднините, споменати от Роми още вкъщи, са верни. Госпожата потвърждава пожара, за който говори момичето и в който тя изгаря ръката си.

Нито г-жа Уилямс, нито родителите на Роми обаче били готови да повярват в реинкарнацията. Твърде обременени от църковната догма, те не можели да приемат прераждането на Джо. За тях тримата случката остава неразгадан феномен, но г-жа Крийс изключва дъщеря ѝ да е измамница: „*Със сигурност мога да кажа, че дъщеря ми не лъже.*”

Този пример ясно показва колко е трудно хората да скъсат със старите си убеждения ^(27, S. 29ff).

Във втория пример условията са други, защото детето расте при родители, които са наясно с реинкарнацията. В главата „Тригодишен изобличава убийците си“ четем криминална история, разказана от известен израелски професор и лекар, Ели Лаш:

Друзите са народ от около две хиляди души, които вече дълго време живеят из Ливан, Сирия, Йордания и областите на днешен Израел. Те не са нито мюсюлмани, нито християни и имат своя собствена религия. В Израел могат да бъдат открити най-вече в Голанските възвишения. Те са единствените не-еврейски граждани в израелската армия. Прераждането е центърът на вярата им. Когато едно дете бъде родено, се преглежда за родилни белези, защото друзите са убедени, че те показват смъртоносните рани, нанесени в някой предишен живот. Ако намерят такива, изчакват, докато детето започне да говори, и се опитват да разберат нещо повече за предишния му живот, за да открият опорните точки за предишната му смърт. Знае се, че малките деца често не правят разлика между станалите преди и настоящите житейски събития, вследствие на което изживяват всичко като в *един* живот. Когато обаче станат на три години и вече определено могат да различават миналото от настоящето, с детето се отива на мястото (ако го е споменало), където то твърди, че е живяло. Обикновено това е церемония, за която се сформира един вид местна разследваща комисия под ръководството на най-старите жители в селото.

Едно такова дете с червен родилен белег на горната половина на челото си навършва три години; съставена е група от петнайсет мъже. В нея влизат бащата и други роднини на момчето, някои от най-възрастните мъже, както и представители на три околни села. От обясненията на малчугана става ясно, че той трябва да е живял някъде в околността. Единственият поканен не-друз е професор Ели Лаш, известен с интереса си към прераждането. Групата стига до съседното село. Питат момчето дали му е познато. То отвърнало, че е живяло другаде. Отиват в следващото. Там отговорът е същият. Пристигат в трето село. Момчето потвърдило, че това е *неговото* село. Внезапно си припомнило предишното име.

Още преди месеци то споменало, че някакъв мъж го посякъл с брадва, но не помнело имена, а сега вече знаело името и фамилията си от миналия живот. Единият от старците от близко село, който участвал в групата, познавал мъжа с това име. Той казал, че преди около четири години е бил обявен за безследно изчезнал, защото се смятало, че е станал жертва на военните безредици в района: това съвсем не било рядкост - хора да попаднат на границата между израелци и сирийци и да бъдат пленявани или разстрелвани като шпиони. Тръгнали през селото. Момчето посочило къщата си. Събрали се много зяпачи. Детето спонтанно направило крачка към един мъж и казало: „*Ти не си ли...?*” (Ели забравил името.) Мъжът отговорил само с едно „*Да*”.

„*Преди ти бях съсед. Веднъж се скарахме и ти ме уби с брадвата.*” По думите на Ели Лаш, мъжът пребледнял. А тригодишният казал: „*Даже знам къде ме зарови.*”

И така цялата група, придружена от зяпачите, се отправя към поляните край селото. Подканили мъжа, когото малкият посочил за свой убиец, да дойде с тях. След като ги завежда на полето, момчето, застанало пред една камара камъни и казало: „*Под тези камъни скри тялото ми и отсреща зарови брадвата.*” Хората преместили камъните. Под тях намират селски дрехи и скелет на едър човек. Черепът, както ясно можело да се види, бил разцепен отпред. Всички загледали посочения от момчето убиец. Той признал постъпката си. След това отишли на другото място, където според момчето била скрита брадвата. Не им се налага да копаят дълго, за да я намерят.

За другите прераждането е нещо разбиращо се от само себе си, те нямат нужда от повече доказателства, за да заздравят вярата си. Въпреки това винаги се радват, когато случаи като този потвърдят реинкарнацията... Ели Лаш се осведомил какво ще стане с убиеца. Обяснили му, че няма да го предадат на официалните власти, а присъдата му зависи от групата ^(27, S. 37ff).

Третият случай е от моя приятелски кръг.

В края на 2003 г. единият от шуреите ми имаше празник, на който беше поканил и мой приятел на име Горан. Той беше довел четиригодишния си син. Горан е роден в

Югославия, но е израснал в Германия. Седмица преди това бе при майка си в Югославия и заедно с други свои роднини и със сина си посетили гроба на баба му в местното гробище. В някакъв момент Горан установил, че малчуганът е изчезнал, и тръгнал да го търси. Намерил го да седи по турски пред някакъв чужд гроб, където се бил втренчил в снимката на погребания, положена на надгробния камък - какъвто е обичаят по тези места. На въпроса на Горан какво прави тук, Фин отговорил: „*Познавам я.*“ Изненадан Горан поискал да узнае от сина си коя е тя - в крайна сметка това било първият път, когато Фин идвал в този край, а той отговорил: „*Това е Мария!*“

Тъй като Горан е расъл в Германия и не може да чете кирилица, повикал майка си, която дошла заедно с останалите роднини. Тя му превела надписа с името на Мария Якула, починала през 1979 г.

Учудването нараснало още повече и попитали Фин откъде точно познава Мария, а той отговорил сериозно: „*От нея купувах месо.*“

Всички наоколо били смутени, защото Мария и семейството ѝ нямали месарница в селото, а сами колели и продавали.

Как бихте обяснили всичко това?

През последните десет години посетих няколко такива деца в пет континента, разследвах техните случаи и намерих някои отговори. Трябва да кажа, че най-важните от тях дойдоха от страна на самите деца, които всъщност много добре знаеха кои и „какво“ са били, преди да се задържат в корема на майка си...

За тях ще разкажа по-нататък в книгата, и всъщност оттук нататък постоянно ще вмъквам изказвания на деца-меди-уми, за да Ви покажа, че освен затъпелите деца-геймъри расте и един духовен елит, който ще постигне много (за всички тях говоря подробно в книгата си „Децата на Новото хилядолетие“).

Да се върнем отново на прераждането.

Пътят на развитие на човешката душа е път на учене. Този процес, чиято цел е разбирането на живота в неговата цялост, е дълъг път с много заблуждения и корекции.

Инкарнациите (преражданията) са сравними с класовете в училище. Земният живот прилича на училищен клас с неговите задачи, проблеми, тестове, трудности и успехи. Периодът на учене е следван от период на ваканция, в който се случва пропуснатите и незадоволителните знания да бъдат наваксани. После преминаваме в друг клас. След всяко успешно завършване получаваме нова класификация. Ако не сме учили, повтаряме; ако сме учили добре, минаваме в следващото ниво с нови по-трудни задачи и изпити. Разликата между училището и живота е в това, че животът е безкрайно търпелив към нас и винаги предлага на хората (душите) нови възможности да наваксат пропуснатото.

Колкото по-развита е една душа, толкова по-голяма е отговорността и съответно необходимостта да служи, да помага на другите и да подкрепя слабите.

Това не означава, че задължително трябва да отидем в манастир или да станем лечители. Като милионер или успешен търговец също можем да сме хуманно ангажирани. Разликата е как се отнасяме със служителите си, дали помагаме с нещо на другите да постигнат успех или използваме властта и влиянието си, за да укрепим още повече личната си позиция. Един политик или banker също може, ако поиска, да използва позицията си в помощ на нуждаещите се.

Седемгодишният **Флавио** от Аржентина също разбира живота като училище: *„Животът е едно голямо училище: едни тъкмо започват, други остават в същия клас и така всеки учи, докато сам стане професор. Тогава той се превръща в специалист по вечност и има задачата да слезе долу и да помогне на учениците, за да могат и те да станат такива. Те започват да разбират, че всички са част от Бога и че животът ни оформя дотогава, докато станем безупречни.“* (28, S. 38)

Обобщавайки всички закони, можем да кажем: **„Всичко, което причиниш на някое божие творение - добро или зло -на хора, животни или растения, все някога ще се върне при теб като добро или зло.“**

Съответно всички наши т. нар. удари на съдбата имат *кармическа предистория*, т.е. ние имаме шанса да компенсирате нещо, което някога сме причинили на някого.

За по-голяма яснота тук ще дам следния кратък пример.

Да си представим един магнит. В зависимост от силата си той ще привлича определена игла от дадено разстояние. Ако пренесем магнита в Холандия, Гърция, Хаваите или Южна Америка, действието му ще е същото.

Ако го преведем, означава, че независимо къде се намираме, ние носим със себе си нашата аура, т.е. нашето енергийно поле, с всички наши страхове, надежди, програми и модели. Ако вкъщи привличаме пари или гняв, в Тайланд нещата ще стоят по същия начин, защото и там ще сме същите. Ако обаче променим модела си, т.е. държанието си, нашето резонансно поле ще се измени и ние ще привлечем в живота си други хора и други теми.

С **реинкарнацията** нещата стоят по същия начин. Току-що разгледахме позиционното преместване на енергийното поле (което като магнитното поле действа по същия начин, както в Северна, така и в Южна Германия). Ако двайсет години държим магнит във вакуум, след това ще има същото влияние, той ще привлича иглата със същата сила, от същото разстояние.

Ситуацията с преродените души е аналогична. Ако в края на живота си енергийното ни поле е запечатало даден оформен житейски модел, в който се обединяват личните ни страхове, надежди, таланти и т. н., в следващия живот те отново ще се активират - при едни по-рано, при други по-късно. Както при магнита. Той само е преместен във времето. Душата е същата, само тялото, в което е поставена, е ново тяло.

Регресивното спомняне или консултацията с добър медиум биха могли да са от помощ при кармическите болести, за да се установи какво се крие зад дадено страдание, нещастен случай, затруднения или блокади в живота. Колкото по-рано разберем тези взаимовръзки, толкова по-рано ще успеем да коригираме и разрешим кармическите заплитания или грешните житейски ориентации чрез

- 1) **познание,**
- 2) **разбиране и**
- 3) **прощаване** - на себе си и на другите.

Само *ние самите* можем - респективно трябва - да освободим *себе си*. Защото това ни превръща в бого-човеци, в такива, чрез които Бог действа; личности, реализирали божественото в себе си. Животът на роб, на духовен роб, престава, и ние не само ставаме *само*-стоятелни, но и *само*-мислещи и *само*-съзнателни.

Подчертавам третия момент, прощаването. То е житейският аспект, който отличава учението на Христос от всички останали. Ако се откъснем от земните стремежи за власт на *организираната църква* и преди всичко от Стария завет, защото той няма нищо общо с любовта и любящия отец, за които Христос говори, ще стане ясно защо Исус е бил прикован на кръста.

Законът за кармата, Законът за равновесието, обикновено се свързва с отрицателния, болезнения опит. Принципът му на действие обаче е същият и в противоположна посока -приятната, конструктивно-позитивната. Това, което в даден живот се явява като привилегия - добро семейство, стабилно финансово състояние, професионално щастие, разбирателство с децата или лечителски дарби - е жътвата от минал живот.

Експертът по реинкарнация Труц Хардо обяснява: „*Ние виждаме, че кармата се интерпретира погрешно като несправедливо извършени минали дела, но в частност тя няма нищо общо с наказанието, защото в творението на Бога не съществува наказание. Кармата означава, че каквото е посято, това ще бъде пожънато. Ако погледнем какви плодове събираме в резултат на действията си, с времето ще се научим да вършим дела, които биха ни донесли само сладки плодове. Законът за кармата засяга един проникващ много животи процес на познание и в крайна сметка ни помага - заради опита - да мислим, говорим и действваме според Божествените закони на любовта.* " (27, S. 173)

Във вселената никоя добра постъпка не може да остане забравена. Дори понякога да ни се струва, че тотално сме изоставени.

Всъщност точно тук е мястото на търсеция. **Езотерикът**, който търси **в себе си**, се различава от **екзотерика** (който живее във външния свят) по това, че той не се задоволява само с повърхностни и чисто материални модели на мислене, а

иска да проникне в дълбочина, до причината. Той иска да разбере защо е болен или самотен, защо изведнъж е започнал да успява и да среща особени хора, или да му се случват странни неща. Исква да знае какво прави на тази планета, каква е задачата му тук, каква е ролята му в този театър и как може да играе още по-добре...

В този смисъл заниманията с духовно-спиритуални теми могат да го направят по-спокоен, по-уравновесен и по-разбиращ, по-толерантен, но и по-директен, по-осъзнат, посмел, готов на рискове - за да върви по собствения си път в хармония с духовните закони.

Не трябва да забравяме, че има хора, при които пушката гърми наобратно. Някои „избраници“ превъртат нещата, губят почвата под краката си в тези теми, защото „Егото“ им (не душата) се чувства призвано за нещо повече. Те изоставят ежедневните си задължения (семејство, домаќинство, печелене на пари...), губят себе си в илюзии и мисловни конструкции и впоследствие стават дори по-зле от преди.

Това, мои скъпи читатели, е другата страна на медала. С книгите си успях да вложа у много хора импулси да гледат на света с други очи, за да могат в бъдеще да живеят по-осъзнато и по-самостоятелно. Но и аз трябваше да осъзная, че някои от тях изобщо не можаха да влязат в контакт с казаното, започнаха да се страхуват, да живеят параноично, у тях се надигна гняв...

Когато разбере за подобни случаи, се питам дали нямаше да е по-добре да не пиша. Но с всичко в живота е така. Откривателят на електричеството също не си е представял, че на електрическия стол ще бъдат убивани хора...

Следователно, ако видим, че заниманията ни с определена тема не ни носят нищо, трябва да направим пауза и да оставим всичко настрана, да порботим вътрешно и практически да наблюдаваме какво от това, което сме прочели, реално е приложимо и ни носи положителни резултати.

Естествено Законът за кармата не означава, че във всеки живот винаги трябва да минаваме през калта (често ни го обясняват като „вина“), в която сме вкарали другите и самите себе си; все някога ще трябва да проумеем, че след като той действа перфектно в отрицателен план, е логично да се

прояви със същата сила и в положителен. Или, като логични мислещи хора, да се опитаме в настоящето да посеем толкова добро, колкото можем, за да имаме право в предстоящото бъдеще или в някой друг живот да берем добри плодове.

В Талмуда намираме всичко това още веднъж, обобщено в **пет** изречения:

*Внимавай за мислите си, защото те ще станат думи,
Внимавай за думите си, защото те ще станат действия,
Внимавай за действията си, защото те ще станат навици,
Внимавай за навиките си, защото те ще станат твой характер,
Внимавай за характера си, защото той ще стане твоя съдба.*

От тази гледна точка накратко ще разгледаме и въпроса за болестите, защото и те не падат от небето, а ни питат...

КОЙ Е ВИНОВЕН ЗА БОЛЕСТТА МИ?

Болезните наистина не падат от небето и не са никакви „*божии наказания*“. Със сигурност има вируси и вредители, които биха могли да предизвикат безредици в тялото ни, но само при наличие на подходяща почва: т.е., ако имунната система е отслабнала или е налице благоприятна духовна почва. Бог никога не наказва. Всичко, което ни се случва, е следствие от предишни действия.

„*Каквото горе, такова и долу*“: тялото би трябвало да е отражение на душата. Ако сме в душевна дисхармония, и тялото е в дисхармония. Ако изпитваме яд, и то започва да се „ядосва“ и го показва с различни болести.

Те не могат да бъдат победени с външни средства, защото са наши приятели, които искат да насочат вниманието ни към нещо конкретно. Тук отново виждаме в действие *Принципа на засмукването*: колкото повече се страхуваме от дадена болест, толкова по-често се разболяваме от нея. Колкото повече се борим с някоя болест, толкова повече се засилва тя. Колкото повече искаме да я премахнем, толкова по-дълго остава при нас. Ако разберем нейните душевни послания, тя си отива от само себе си, защото не е дошла да вреди, а така да се каже - по „приятелска линия“ - и като добър приятел иска да ни каже, че трябва да се променим, че душата ни е спряла развитието си. Следователно болезните не са врагове, а посланици. Всъщност не съществуват „болести“, а само болни хора!

Нека си представим следното: един алкохолик е близо до края си. Ясно е, че черният му дроб се разпада, но той още не го знае. „На тази възраст вече всичко вече се клати, та аз ли няма да се клатушкам пиян-залян.“ Той прави подобни изказвания, за да не признае, че вече е станал зависим от алкохола и че това е най-лесният начин да съсипе тялото си, както е опорочил своя разум. Той има своите готови отговори, но все пак тайно в себе си знае как стоят нещата. Не приема помощ и не е готов да вземе решение.

Единствената възможност е да му се трансплантира нов черен дроб (търговията с органи междуременно е доста печеливш бизнес) или да приема нов фармакологичен супер-препарат, който бързо може да възстанови чернодробните клетки. А може би, той ще отиде при някое от супер-децата, което като положи ръката си върху него, ще го освободи от болестта.

Въпросът е дали спонтанното изцеление ще промени нещо? Ще го накара ли да разсъждава различно и да се откаже от алкохола? След като черният му дроб отново заработи нормално, той ще продължи да пие, а неговият ангел-хранител ще си скубе къдравите коси... Посланията, които успя да предаде чрез съвестта му или коментарите на неговите приятели и познати... не помогнаха. Той не желае да слуша нито вътрешния си глас, нито гласовете отвън и това е идеалният начин да пропусне целта на живота си.

Всъщност, остава още едно нещо: здрав бой. Много е вероятно черният му дроб напълно да откаже и той да започне да се превива от болка... Жена му и без това вече се е изнесла, след което той все по-често бърка думите и не успява да контролира агресията си; ето че е сам в болницата, защото приятелите му „по чашка“ никога не са му били приятели - нещо, което впоследствие болезнено се налага да разбере. Е, сега вече има необходимото време да помисли. Възможно е да осъзнае, че причината за прекомерния алкохол са страховете му. Едва когато го разбере, той наистина ще се излекува.

Добра или лоша е *болестта*? Иска ли повреденият черен дроб да прати някакво съобщение на притежателя си, или той трябва да го замени с нов, може би отглеждан изкустве-

но? Възможно ли е лечение без промяна в мисленето?

Зад всяка болест се крие скрито послание на душата ни, независимо дали става дума за безобидна хрема или рак. Не е нужно да се борим с болестта, тя иска да разберем посланието ѝ и да променим мисленето и действията си - така ще изпълним задачата и симптомът ще изчезне.

Какво имам предвид, когато казвам *скрити послания на душата*? Ето няколко примера:

- Очите са сетивен орган, с който виждаме света; с тях възприемаме част от света. Ако имаме някакви функционални смущения, би трябвало да се запитаме какво *не искаме да видим* - какво не искаме да видим по начина, по който то съществува. Или кое точно ни изнервя, че *не можем повече да го гледаме*? Поговорката „*Любовта е сляпа*“ и изразът за *розовите очила* показват същото. Ние *не виждаме нещата ясно, очертано*, не така, както всъщност съществуват, погледът е *замъглен*, а очилата са патерици, за да се прескочи собственият ограничен светоглед, който иска да се изплъзне от реалността. Нека зададем смисления въпрос има ли нещо, което човекът със засегнато зрение не желае да види? Дали някой не е късоглед, защото му липсва прозорливост? Дали не използва често изрази от сорта „*вече не искам да го виждам*“? Дали не се е програмирал сам по този начин и просто казва на глас истината - че живее в скалпена представа, изопачава реалността и не иска да я разгледа и види?

Иска ми се да поясня защо *лошото* зрение няма нищо общо с болните очи със следния интересен пример. На един свой семинар известен германски хипнотерапевт върна мъж с голям диоптър в детството му. Човекът беше поставен да легне, свали си очилата и затвори очи. Хипнотизаторът го върна в десетата му година, когато както самият той преди каза, още не носел очила. Мъжът промени начина си на говорене и внезапно забърбори като малчуган, спомена за веселите тапети в спалнята, някои случки в семейството и т. н. След това терапевтът му даде книга и го помоли да прочете пасаж от нея.

Човекът под хипноза - забележете без очила - започна да чете без да бърка, като десетгодишен, когато те не са му били нужни. Публиката силно се развълнува. След като прочете откъса докрай, хипнотизаторът отново го върна в настоящето, накара го да се изправи и да прочете още веднъж същия пасаж. Този път мъжът каза, че нищо не вижда и помоли за очилата си.

Зрителите бяха изумени. Току-що бяха получили доказателство, че *лошото зрение* на мъжа не се коренеше в очите му (защото явно той можеше да чете без очила), а че е свързано с *гледната му точка*. Дължи се на мнението му, на модела, през който гледа света, на начина, по който вижда себе си в света, на оценката, когато определя доброто и злото. С отворено, искрено, неограничено сърце и със светогледа на десетгодишен той можа да види редовете, въпреки че гледаше със същите очи. Но възрастният мъж, белязан от много събития, конфликти и разочарования, съответно с ограничен светоглед, не успя. Отново стигаме до това, което надничва през очите - душата; безсмъртният, духовният елемент; този, който обитава тялото.

Помислете за това!

- Какво ни казват **ушите**? И тук изразите са показателни: *повече не мога да слушам, слушам с едно ухо, седнал съм на ушите си, по-слушам и по-слушание* и т. н. Тези изрази ясно показват къде е проблемът на хората със засегнат слух: те не искат да чуват, капсулират се, не издържат на критика, не искат да *по-слушат*. Те просто *не-чуват* това, което *не искат да чуят*, което не им пасва. Подобни хора се отличават често с подчертано твърдоглавие и духовна обездвиженост.

Естествено, лошото чуване би могло да означава и реакция на прекалено многото шум днес.

- **Главоболието** очевидно показва, че някой *си блъска главата* за нещо. Той *не може да запази разума си спокоен*. Някои действат *безразсъдно* или не могат да *се наложат* като личности. На други им *завъртат главите*. Едни са много *дебе-*

логлави, а други - не могат да проумеят. Това показва, че хората с главоболие често са честолюбиви и се опитват да минат с глава през стената. Не е изключено честолюбието, властолюбието и волята на засегнатия да се „качат в главата“ му. Този, който прекалено работи с главата си или много разсъждава за смисъла, нарушава равновесието сърце/разум. Той е твърде претоварен. Втълпил си е нещо и го преследва едностранчиво. Главоболието показва, че в мисленето на засегнатия има нещо фалшиво, когато си блъска главата над абсолютно маловажни неща, иска да се подsigури от всички страни, премисля и все премисля, докато му бръмне главата.

• Ето и някои други изрази, които казват повече за органите ни: когато съм под напрежение, ми се ходи по нужда; бълвам жлъч и отрова (т.е. трябва да се научим да владеем агресията си); студеното сърце или безсърдечие също оказва влияние върху жлъчката. Тук повдигнатите въпроси се отнасят до това дали винаги слушаме сърцето си и какво място имат чувствата в живота ни. Едва ли има човек, който не знае, че когато някой ни ходи по нервите, действително страда нервната система. Хората с кожни болести трябва да се запитат какво става под кожата им или къде ги „сърби“; настиналият му е дошло до гуша¹ или не чува нищо от прекалено много работа²; хората със стомашните проблеми ги е ударило нещо в стомаха - дали любовта им не минава през него? А може би някой е кисел или нещо го яде? Изразът, че човек има неспокоен стомах или е напълнил гащите от страх, показва, че червата са свързани със страховете. Паричните проблеми също имат отражение в червата. „Гъзарът“ (Geldscheiser (?)) показва тази връзка. Съответно констипацията има нещо общо с нежелание-то-да-се-жертваш или с нежеланието-да-го-оставиш-на-мира – скъперничество-то.

Подлизуркото, който раболепничи пред другите, става без-

¹ Die Nase voll haben - непреводим буквално израз, в който участва органът „нос“ - бел. прев.

² Zu viel um die Ohren haben - бел. прев.

гръбначен, за да напредва в живота. Той се страхува да развие собствения си живот и личност и да се наложи⁽²⁹⁾.

И т. н. в този дух.

Душата предава съобщенията и сигналите си чрез „болести“, а животът го прави чрез **нещастни случаи**. Те принципно крият генерално послание към нас, т.е. в случаите, когато (както сме свикнали да казваме) *сбъркаме пътя, попаднем във водовъртеж, загубим равновесие, излезем от релси, ходим върху тънък лед, спъваме се или сме в дупка*. Счупванията прекъсват настоящото ни дело и ни пречат да продължим нататък. Болестта винаги ни прави по-честни и вади на бял свят това, което често се опитваме да избегнем. Ако този подход към болестите ви интересува в детайли, ви препоръчвам книгата на Торвалд Детлефсен и Рюдигер Далке „Болестта като път“⁽²⁹⁾ (от която взех по-горните примери).

Съществуват и **кармично обусловени болести**.

Преди да се инкарнираме (обикновено заедно с придружителите си - т. нар. *ангел-хранител* и/или *духовното ни същество*), ние скицираме житейския си модел, а той съдържа и вродени болести, в случай че сме поискали да се освободим от него.

Възможно е в минал живот седмици наред да сме измъчвали някого с капки вода, капещи бавно и продължително на главата му, и затова сега, в настоящия си живот, да имаме мигрена: за да почувстваме страданието на онзи човек. Вероятно преди сме изболи очите на наш враг и днес се раждаме незрящи или при нещастен случай губим зрението си.

Нещо такова е възможно, но може и да не отговаря на истината. При кармическа болест лечението се оказва невъзможно, защото инкарнираната душа иска да уравни това, което е било причинено на друг човек.

Нека си го представим картинно: прочитаме в *Bild* или някъде другаде за зверско убийство, при което мъж изнасилвал няколко деца, а след това с чук разбил черепите им. Не пожелаваме ли в такива случаи най-лошото? Не искаме ли един ден извършителят да го сполети същото? Да приемем, че той умира след няколко години, преражда се скоро след това и малко по-късно не само е обезобразен по лицето, но и

ослепява. Нека приемем, че сме лекарят, при когото майката води детето си, било преди това брутален детеубиец, и виждаме, благодарение на ясновидските си способности, че това е мъжът, убил онези деца. Как бихме постъпили? „Животът" ли направи така, че той да изглежда по този начин? Ясно е, че ситуацията в живота му е неговата собствена матрица, която трябва да се реализира.

Това естествено е измислен пример и не трябва да означава, че всички инвалиди преди това са били убийци. Възможно е обаче този детеубиец днес да има съвсем нормално семейство, дори и три чудесни деца, а един ден те да бъдат убити, за да разбере как са се чувствали родителите на онези, които той някога е убил.

Както казах, трябва да сме внимателни с присъдите. Само защото някой е инвалид или обезобразен, не означава, че той е лош или в миналия си живот е бил такъв; не само де-цата-медиуми могат да потвърдят това, но и всеки хипнотерапевт, специалист по регресивно спомняне или ясновидец (подобни трагедии често излизат на бял свят при техни сеанси).

Следователно болестите не биха имали никакъв смисъл, ако можеха да бъдат излекувани, без да се знаят причините им. Истинското лечение може да настъпи само, когато сме разбрали посланието на симптома и сме разрешили конфликта. Стана ясно, нали?

Така, направихме преговор.

Нека сега си зададем следващия въпрос, а именно...

СЪЩЕСТВУВАТ ЛИ ТЪМНИ СИЛИ?

За да отговорим, ще трябва да проникнем още по-дълбоко във финия свят и да се запитаме друго: „*Наистина ли отвъдното съществува?*”

Всички знаят, че има тъмни субекти. Какво обаче има предвид Алберт Пайк, когато говори за *Луцифер*? Той човек ли е? Едва ли. Дали не става дума за фино-материално същество, евентуално „паднал ангел” или „демон” (от гр.: daimon = свръхчовешко същество), което вдъхновява илюминатите? И къде би могло да съществува то? А другите фини същества?

Точно там - в отвъдното!

Всъщност *отвъдното* - или *фино-материалният свят* - е нашият истински дом. Това са измеренията, от които идваме; реално там е полето на съществуването ни и родината, в която един ден отново ще се завърнем. В отвъдното истинското ни семейство - на душите - си е у дома. Ние го напускаме доброволно, за да поемем някаква задача - или казано по-забавно: да играем играта на живота. Условно можем да го наречем място на *теорията*, което изоставяме, за да познаем живота *на практика*.

Когато след физическата ни кончина отново се върнем там, ще заварим духовното си семейство отново така, както сме го оставили - сякаш изобщо не е минало никакво време (защото само в материята съществува пространствено-времеви континуум). Ще видим живота си, задачите, които сме си поставили и които сме изпълнили - кои повече, кои по-

малко успешно. Върнали сме се; за някои хора животът би могъл да изглежда като лош сън, за други - като дълго пътуване, от което са се завърнали в родината си.

Всеки, който е преживял т. нар. **клинична смърт**, може директно да ме разбере. Става дума за стандартна ситуация, в която поради нещастен случай, болест, кома или т. н. човек известно време е „мъртъв“. Информацията на хора, преживели клинична смърт, е сходна:

- Преживяването напомня напускане на тялото през тунел и реене над него.
- Нередки са случаите на срещи с духовни същества (роднини, приятели, ангел-хранител...), които се появяват в неестествена светлина.
- Хората виждат живота си като на филм; всички важни моменти се повтарят още веднъж и човек ги наблюдава.
- Среща с върховно същество, от което струи лъчиста светлина и дава усещане за пълна хармония и щастие.
- На някои хора се казва, че трябва отново да се върнат на Земята, за да довършат матрицата си.
- Връщането във физическото тяло често се възприема като разочарование.

Който някога е имал подобно преживяване, познава копнежа по него. Самият аз вече два пъти имах удоволствието да посетя отвъдното и мога да потвърдя казаното. За кратко човек хвърля поглед към „небето“, към нашия дом, и усеща тръпка на носталгия. Спомня си изходната точка на пътуването, изпълненият със светлина свят на хармония, музика и радост.

Как да си представим отвъдното?

Харалд ще ни каже това малко по-късно. Харалд е син на един известен политик от правителството (когото за голямо съжаление не трябва да споменавам... жалко наистина!) и баща му не беше особено щастлив от дарбата на сина си. На двайсет и три години (2004) той придоби силни ясновидски способности и (освен че имаше способността да вижда човешката аура, което го накара да напусне баща си и „при-

ятелите" си) можеше да разговаря с мъртви. Харалд е това, което в професионалните кръгове се нарича „контактър“.

Какво всъщност представлява контактърът и как работи той?

Съществуват различни начини да се общува с финия свят. Фигуративно можем да си го представим като предавател, който излъчва невидими вълни за дадено радиопредаване. Контактърите са посредници между духовния и нашия материален свят (или между финото единство и грубата двойственост). Те са инструменти (независимо дали по рождение или впоследствие са станали такива), които ни предават съобщения и осъществяват комуникацията между двата свята. Спомнете си филма от Холивуд *Ghost*.

В книгата си за децата-медиуми подробно разказах за различните типове медиуми и тук ми се иска да изтъкна само най-важните им характеристики. За разлика от останалите окултни практики спиритуалните медиуми не се нуждаят от никакви помощни средства, за да влязат в контакт с отвъдното - например от махало, дъска Уиджа, палмови листа или други подобни.

Съществуват и такива, в които се вселяват същества от финия свят и ги карат да действат под техен контрол, така те пишат, говорят или материализират нещо. Това се нарича частичен или пълен транс.

Да вземем за пример младия Патрик:

Патрик, момче-медиум от Мюнхен (открих го, когато беше на 16 години), *пише автоматично*: „Внезапно усещам влечение да взема молив. Може да се случи и посред нощ - да се събудя и някакъв вътрешен глас да ми каже, че трябва да стигна до масата и да взема нещо за писане. След това изписвам няколко страници. Думите са залепени една за друга и текстът често е разкривен, това не е моят почерк. Усещам как невидимата сила, срещу която не мога да се съпротивлявам, ме завладява. По-късно върху хартията винаги намирам мисли, свързани с Бога, спиритуализма и поведението на хората. Родителите ми всеки път се учудват. Винаги подписвам текстовете с името Дориан. Това е духът, който пише чрез мен.“

Друг вариант е т. нар. *channeling* - днес почти във всяка

книжарница можем да видим подобни ченълинг-книги, които съдържат послания от духовния свят.

Един такъв **channel-медиум** (от англ.: *канал*) е „каналът“ за някое духовно същество, чиито мисли изговаря или записва. Медиумът е под толкова силно внушение, че в това време собствените му мисли напълно отсъстват. Съществото, така да се каже, заема тялото му, но медиумът запазва **будно съзнание** и след това си припомня всичко.

В студията си „Сценарии за бъдещето според духовната наука и ясновидството“ Карл Шнелтинг пише следното: *„Познавам един преуспяващ бизнесмен, който е смутен и объркан, че неочаквано започна да чува вътрешен глас, който го кара да мисли за промяна и за живота изобщо. Наложил му се да разбере, че се е превърнал в „медиум“. След известно време той откри семинар за това, което чуваше „вътрешно“.*

Днес почти във всеки град човек може да си запази час при медиуми, които изпадат в частичен или пълен транс и изумяват клиентите си с изказвания за тяхното бъдеще или минало. Особено търсени са сензитивите, които свързват посетителя с неговия духовен спътник (на религиозен език - „ангел-хранител“). Той познава повереника си интимно и най-добре може да го посъветва по светски и духовни въпроси. [...] Медиумите, считащи себе си за „канал“ (channel) към други нива на съзнание, получават вдъхновение и можем да кажем, че по целия свят вече се разпространява т. нар. ченълинг-книги. Качеството на казаното зависи от нивото, от което идват посланията. Нивото, към което медиумът от своя страна може да се включи, зависи от степента му на чистота и неутралност. Някой центриран в Его-то си или емоционално зареден медиум не може да предаде ясни и чисти послания.“ ^(30, S. 3)

Децата, които тествах през последните няколко години, бяха най-вече **медиуми** - родени като такива или усвоили това умение по-късно: те бяха достатъчно подготвени за ясно-видство, ясно-чуване и ясно-чувстване и нямаха нужда от друго същество, за да получават информация от духовния свят (например, когато детето вижда аурата на дадено същество).

Нека се вгледаме по-отблизо в четенето на аури:

Животворната сила, която ни оживява, от която се състоим и която тече през нас, т.е. фино-материалното тяло, не спира до границата на кожата, а излиза извън нея, т.е. енергията се излъчва извън тялото. Това, което ясновидецът принципно може да види, е въпросната *аура*. Още от векове тя е изобразявана като свещено сияние (предимно около главата - *Aureola, Gloria*). (Виж *Изображение 81*)

Какво вижда медиумът, когато чете аура?

Човек, който има способността да вижда многоцветната аура, в *хармоничната* аура вижда хармонията на човека, когото сканира. Ако аура е *дисхармонична*, значи човекът също е такъв. Ако някой, например, е гневен, аура му се оцветява в червено; религиозните чувства я оцветяват във виолетово и т. н.

Ясновидецът чете и вижда това, което е вградено в енергийното поле на съответното лице. То може да бъде сравнено с компютърния харддиск. Този, който има достъп до него, може да получи цялата запаметена информация. Ясновидецът може да види в аура всички причини, заложили някога от човека, действията, надеждите и желанията му. Така приблизително може да се прецени какви ще са последствията от тях. Казано по друг начин: ако ясновидецът види какво е посял този човек, ще знае какво ще поникне - в случай че последният не промени нещо. Ето защо е трудно да се правят прогнози за фиксиран период. Тъй като причините са задействани, последствията ще дойдат, но обикновено ясновидецът успява да долови всичко само в образи. Той не вижда продължителността на периодите между тях. Дори и да може да го направи, преценката му е относителна.

Нека накратко разгледаме и една друга интересна дарба, позната на всички:

Виденията или пророчеството и четенето в хрониките на Акаша. Видението е непосредствен акт. Той въздейства върху хората *отвън* и *отвътре*. Пример за *външно* видение е *видението на Богородица*, по време на което пред даден човек се явява нематериално същество и „дава“ съобщение, което той по-късно предава на хората.

Вътрешното видение се явява чрез сънища, при нещастен

случай или клинична смърт. На човека, пред когото се явяват, е трудно да посочи точен период, защото обикновено вижда поредица от образи. Например, първо някой слиза от червена кола. После вижда колата на улица, зад която има църква. И накрая - как колата се е обърнала в канавката, а до нея има линейка.

Той по никакъв начин не може да каже нещо определено за времето и кога точно ще настъпи видяното. Но може да каже: „Внимавай, когато се качваш в червена кола...”

Четенето в **хрониките на Акаша**, т.е. когато медиумите имат достъп до данни за другите хора, обаче е друго. За разлика от пророците, пред тях не се явяват образи, а самите те проникват в съхранената информация.

Какъв е механизмът?

Както вече стана ясно, всички хора имат енергийно поле, в което са запечатани всички мисли, чувства и действия като на компютърен диск - ясновидецът ги вижда като аура. *Магнитното поле на Земята*, от своя страна, съхранява информацията на всички живи същества, живеещи на планетата, и в резултат световните събития са огледало на това, което живите същества носят в себе си. Световната памет, в която се пазят данните за всички живи същества, се нарича **хроники на Акаша**, тамплиерите са я наричали *космическо духовно поле*, а проф. Рупърт Шелдрейк¹ - *морфогенетично поле*.

Енергетичният модел на всяко чувство и всяка мисъл съществува като база данни. В случая е все едно дали запечатването е предизвикано от природно бедствие, животни или хора. Тъй като всичко е енергия, нещата опират до количеството съхранена енергия. Тоест, колкото по-силен е даден изблик на чувства, толкова по-отчетлив е моделът, съхранен в хрониките на Акаша.

Има хора, които освен човешката аура, т.е. индивидуалното *енергийно поле*, могат да четат и това на хрониките на

¹ Познат на българските читатели с книгата си „Седем експеримента, които могат да променят света“, Дилок, София, 2002 г. - бел. ред.

Изображение 81:

Човешката аура

Акаша. Те имат достъп до всички данни и виждат нивото на даден човек или на света като цяло. Ако едно духовно същество яви на някого определено видение за бъдещето на Земята, то пак е част от хрониките на Акаша. Говорим за моментна снимка на *колективните* данни, засягащи мига, в който са показани. Ето защо пророкът вижда кои действия на земните жители ще станат реалност въз основа на причинните предпоставки, в случай че хората не променят курса и не ги предотвратят.

Чрез виденията на пророците висшите същества ни карат да разберем какво сме „сътворили“ до момента и да осъзнаем последствията от действията си. Земята е нещо като материално двуполусно игрално поле, в което душите еволюират благодарение на най-разнообразни опитности: нещо като „училище на живота“.

Следователно виденията на пророците ни се дават чрез помощта и подкрепата на духовния свят (т.е. същества, които живеят извън времето и пространството и имат по-широк поглед от нашия) - като предупреждение, защото очевидно сме използвали творческата си сила съвсем произволно и негативно.

Пророчествата имат двойствен характер: те са предупреждение и предсказание. Ако предупреждението има успех и предизвика промяна у хората, те отпадат като предсказание. Ако човек познае начина си на действие и промени мисленето и действията си, залага нови причини, които ще изменят данните в хрониките на Акаша. Той ще се запознае с нови влияния и предсказанието ще е изпълнило целта си като предупреждение.

От тази гледна точка бъдещето е постоянно променящ се модел, податлив на мисълта, чувствата и действията на хората. То не е никаква произволна и непроменима съдба, планирана от някакъв си мъжки Бог, нашето бъдеще е действие на причините, които днес залагаме!

Освен ясно-чуването, ясно-мирисането, ясно-чувстването, медиалната музика и пътуването на душите (или астралните пътувания), съществуват деца с телекинезични сили.

Вероятно повечето от вас знаят кой е Ури Гелер - мъжът, който криви лъжици със силата на мисълта. Гелер използва уменията си и за да търси диамантни, въглищни, златни и нефтени залежи и вече е много богат човек. Беше тестван в няколко университета и изследователски институти и способностите му бяха потвърдени научно.

Всеки човек притежава способностите на Ури Гелер. Става въпрос за концентрация, вяра и упражнения. Забелязал съм, че на децата се отдава много по-лесно да правят подобни „чудеса“. Вероятно причината за лекотата, с която движат предмети (със силата на мисълта) е в убеждението им, че го могат, респективно, че разумът им - който при повечето възрастни моментално казва: „Това е невъзможно, не го вярвам!“ - все още не е толкова повърхностен и ограничен.

Лично аз експериментирах с три деца на Хаваите, които пред очите ми изкривиха лъжици след като майките им направиха същото със силните си телекинезични сили.

Възрастните също могат подобни неща. Вече приех този факт за „нормален“, след като на един конгрес за духовно лечение прекарах цяла вечер с група руски лечители и т. нар. *магнетични хора*. Двама от тях ей така, между другото, за да подразнят ръководителя си, изкривиха приборите му и вързаха ножа му на възел. Третият си налепи приборите по челото, които си останаха там, а един друг, след като свършихме с яденето, взе черпака и го закачи на косматите си гърди. Друг започна да движи чиния със силата на мисълта си. Разбирате ли, съвсем нормална вечеря!

Наблюдавал съм как деца със силата на волята си местят предмети по гладка маса, но само едно от тях, красивата тринайсетгодишна **Татяна** от Узбекистан, накара една химикалка да лети пред очите ми. От дълги години тя работи за КГБ (който продължава да съществува и днес); способностите ѝ са използвани за целите на шпионажа. На срещата ни в Чехия тя разказа, че имало още много деца като нея, но повечето били по-малки. За тях имало специални центрове за отглеждане отделно от родителите им (който не остава-

ли с празни ръце). В тези подобни на интернат учреждения освен обичайните си училищни знания те получавали и па-рапсихично образование.

Всичко е възможно! Проблемът на съвременните консуматори е, че вече не вярват в чудеса, не вярват и не се доверяват достатъчно на самите себе си. Предали са се на внушенията, на банките, на политиците, на папата... Все някой ще сложи нещата в ред... Самостоятелното мислене отдавна вече не е цел на нашата политическа система и по никакъв начин не присъства в препоръките на религията.

Хора, които със силата на мисълта си кривят лъжици, карат чаши да се реят във въздуха или затварят открити рани са „опасни“ за този свят. Уменията им биха могли да преобърнат устоите на всичко (науки, религии...). А ние не искаме хората да мислят с главите си; в един момент ще започнат да не искат да ходят на работа, а като Ули Гелер да търсят злато и нефт.

„Уменията ми са реалност! Може би това е причината, поради която някои хора искат на всяка цена да ме накарат да мълча!“

Ури Гелер

По същата тема се сещам за един интересен пример. Друнвало Мелхиседек - един американец, който преподава комбинирана техника от медитация, знания и чувства за активиране и дематериализация на светлинното тяло (наречено *меркаба*), и материализацията му на друго място - разказа следната история на един семинар:

При транспортно произшествие едно момче загубва крака си. След няколко седмици родителите му, както и лекарите, забелязали, че кракът му отново започва да расте. „*Невъзможно*“, възкликват всички. Никой няма обяснение и процесът започва да се заснема на видео. Друнвало твърдеше, че когато научил за събитието, вече растели пръстите. Каква тайна се крие зад случката?

В един момент родителите си спомнили, че като малко момчето постоянно си играело с гущери. Както всички зна-ем, откъснатата или падналата опашка на гущера израства отново. Както лекарите, така и родителите пропуснали да

обяснят на момчето, че при хората крайниците *не* израстват повторно. То не знаело, а от видяното при гущерите малчуганът явно е мислил, че и при хората е същото.

Виждате, че силата на мисълта (и представата) може да предизвика истински чудеса. Но дали това изобщо е чудо? Дали не е нормално крайниците отново да израстват? Дали ограниченото ни мислене ни възпира?

Преди повече от десет години се запознах с една учителка, която ми разказа подобна история. В час по трудово обучение малко момиче си било отрязало част от пръста. След като било в болница и няколко дена след това отново отишло на училище, учителката дръпнала малката настрана и си поговорила с нея, но доверително. Тя обяснила на момичето, че пръстът ѝ отново ще порасне, но ако не каже на абсолютно никого! Учителката ѝ казала, че това било нейна лична тайна и не трябвало да я издава. Какво се случило? За две години пръстът на момичето израснал повторно.

Защо е поискала от момичето да не казва на никого? Защото реакцията на другите относно убеждението на момичето, че пръстът ѝ ще порасне, щеше да ѝ повлияе отрицателно, ако не и унищожително. Възрастните или другите деца вероятно щяха да ѝ „докажат“, че пръстите не могат да израстват отново, и вероятно момичето повече нямаше да вярва в това.

Непоколебимата вяра е предпоставката за успех. Трябва да го знаем. Всяко раздвоение има унищожителни последици.

Естествено силата на вярата може да бъде използвана и в негативна посока. Много хора се разболяват или хващат рак, защото се страхуват, че може да се разболеят от рак, а други дори са убедени, че ще се разболеят, защото брат им вече имал рак, и леля им...

Но да се върнем на младия **Харалд** - синът на политика, който ще ни разкаже нещо, което е узнал като медиум. След като загубва свой приятел, загинал при автомобилна катастрофа, той му се явява и споделя: *„Когато една душа напусне тялото си - след нещастен случай, убийство или естествена смърт - преминава във финия свят. За тези, на които животът на Земята е бил пълен с любов и грижовност, това е хубаво мяс-*

то, защото са посрещнати от приятели, познати и членове на семейството, които вече са преминали тук. Има градини, къщи, поляни и Слънцето никога не залязва. Тук човек никога не е изморен и може да продължи да учи, да чете, да се дообразова, да води разговори и да прави всичко останало, което му е по сърце...

Онези, чиито живот е бил изпълнен с омраза, завист, раздвоение, себелюбие или унищожение, се свързват с подобни, вече починали хора. Хората наричат това „ад“.

Оттук душите приемат ново тяло, за да изживеят един по-добър живот. Но също така могат да се учат и да се стремят към светлината. Който има нужда от помощ, я получава веднага. Съществуват много същества от светлина, които приемат душите и им помагат в по-нататъшния път.

Факторите, от които зависи колко дълго ще престоят душите на това място, които ще се въплътят в нови тела, са много. Починалите деца обикновено се връщат почти веднага. Може да се каже също, че колкото по-рано душата напусне тялото, толкова по-бързо се връща обратно, защото задачата ѝ често остава незавършена.

Починалите възрастни остават различно време. Някои седмици, години или дори десетилетия. Времето за нас няма значение. Тук то не съществува.

Фино-материалният свят обаче се е променил: за Земята е настъпило особено време, ще се случват големи промени и много души искат да „участват“. Много искат да учат. На Земята има само ограничен брой от тела, а идват все повече души, живели преди това на други планети, които също искат да се инкарнират. Би могло да се каже, че тук чака дълга опашка. Понякога душите не чакат нечие зачатие, а заемат тела, чиито души са приключили задачите си, и се разменят. Така се пести време и по пътя на раждането поема друга душа. По-късно с помощта на духовни помощници - които наричат ангел-хранители - те търсят родители, съпадащи с плана, изготвен за новия им живот."

Вероятно повечето от Вас смятат, че отвъдното се намира на небето, отвъд Слънчевата система или може би дори извън галактиката ни, но това е толкова погрешно, колкото и вярата, че Бог е някакъв мъж с брада. Отвъдното всъщност се намира между нас. Ние не го виждаме, защото вибрацията му е много по-фина, по-висока и днешният типичен гражда-

нин не може да го възприеме. Само един тънък воал разделя нашето битие от отвъдното. Умишлено казвам „типичен гражданин“, защото духовният свят, както вече разбрахме, не е отворен за всекиго. Ясновидецът е този, който вижда у хората светлото тяло, светлинното енергийно поле или аурата. Как така? Той има способността да възприема по-висока вибрация, повече честоти. (Подобно на човешкия слух.)

Да вземем за пример кучешките свирки. Кучетата ги чуват, но хората не. (Естествено има и такива, които чуват кучешката свирка.) Ако кажете, че постоянно чувате звуци (от кучешката свирка на съседа Ви), ще Ви сметнат за луд. Но Вие знаете какво сте чули. Същото е и с отвъдното или със света на природните духове. Те се намират в междинно поле, във вибрацията, по-висока от честотите на материалния ни свят, но не толкова висока, колкото на отвъдното. Съответно много от децата, които с детски отворения си дух все още възприемат трептенията на отвъдното, могат да виждат природни духове. Същото става със земеделците и най-обикновените хора, които не са потънали в материалния свят или в интелектуалното мислене.

От психологията знаем, че животни, особено кучета и котки, реагират на умрели - вият или стават неспокойни: те също възприемат финия свят.

В този случай дори и сухата наука е на наша страна, защото доказва, че „умиране“ всъщност не съществува. Ние сме съставени от енергия, а енергията не може да умре. Тя само може да приема други състояния, така, както и леденото кубче не може да „умре“, когато го стоплим - то става на вода; сменя само агрегатното си състояние. По същия начин стоят нещата и с нас, живите същества. Ние притежаваме физическо тяло със съвсем определен, специфичен модел на вибрация. Душата обаче има по-висока вибрация, където „времето“ тече по съвсем различен начин. Ако потърсим аналогия с водата, бихме могли да сравним тялото с леденото кубче, душата с водата и духа с водната пара. Всичко е съставено от една и съща субстанция, само частта на молекулните трептения - вибрацията, се различава.

Трябва да добавим, че понятията *време* и *пространство*, не съществуват в отвъдното.

За улеснение можем да си представим не-съществуването на времето по следния начин: от гледна точка на отвъдното, нивото на физическото съществуване изглежда като диск или топче, в които всяко пространство и всяко време съществуват в един и същ момент, а душата ни може да избира кога и как да се „включи“.

Следователно и една секунда в отвъдното тук на Земята може да бъде век, хилядолетие или една минута. Зависи кога ще се инкарнираме отново. Съгласно това същността би могла да се прероди през 6012 г. сл. Хр. или 100 години пр. Хр:

- според това какъв опит искаме да придобием.

В самото отвъдно обаче не се чувстваме нито млади, нито стари, а по-скоро в разцвета на силите си.

След като чухме думите на Харалд, отново ще рискуваме със същия въпрос: съществуват ли „тъмни сили“?

Едно от пътуванията ми в Централна Америка, свързано с изследването на населени подземни градове, ме срещна със семейство, живеещо в немска колония, което имаше забележителен син. Казва се **Ариан** и тогава, 16-годишен, беше висок 1,90 метра. Той има най-сините очи, които някога съм виждал в живота си. Освен това има златно-руса коса и е абсолютният блян за всяка жена. Освен особено красивата си външност, той има дарбата да вижда аури, разговаря с мъртви, с извънземни и лекува хора с поставяне на ръка.

Ежедневно прави упражнения с руни, като контактува с духовни същества. Веднъж ми направи демонстрация. Седна в центъра на хола и започна да заема различни пози. Който познава упражненията на руните, знае силата им. Той каза, че в четирите ъгъла на стаята щели да се явят четири огромни същества, ако заеме определена руна-позиция (руната на мъжа) за около една минута. Ариан ги описа по начина, по който си представяме северните божества Тор или Один

- с дълги руси коси и бели роби. Те пазели не само него, а и цялото помещение, в което той лекувал или прогонвал демони. Каза, че повечето от местните експериментирали с вуду и комуникирали предимно с низки същества. Затова нямало нищо чудно, че улавяли демоничните енергии. Често препоръчвал на хората да изоставят практиката от миналото, но

най-често го чували едва когато го викали, за да гони демоните. Не се страхува от тях. Само се смее. Каза, че „неговите“ същества, които понякога наричаше *светлинните богове*, не допусkali никакво друго същество, независимо колко силно е то.

Хората от съседните села често търсят Ариан заради способностите му на ясновидец. Той пътува с мотора си и „преглежда“ къщата за „духове“.

Ариан различава най-общо:

- **Починали**, които разбират, че са напуснали физическите си тела;
- **Духове** на починали, които не разбират, че са мъртви (наричани привидения или призраци), които не желаят злото никому, и
- **Демони**, които са наясно с безчинствата си и съзнателно предизвикват вреда.

Обяснението на Ариан: *„Повечето души на умрели са вземани от духовните им спътници (ангели-хранители), виждат живота си последователно в обратен ред и после решават дали отново да се инкарнират или да останат в духовния свят. Има и умрели, които научават за своята „смърт“, когато са в духовния свят, но по някаква причина се явяват пред хора като мен. Когато ме посещават, се спускат от високо-вибрираща духовна сфера. Затова и за мен не е лесно да ги видя. Обикновено те идват скоро след смъртта си, когато спомените и чувствата им към семейството и приятелите им са още много силни и искат да ги видят още веднъж. Те ми говорят, а аз превеждам на присъстващите, на роднините. Тези души не са свързани с определени места и ако искат, могат да придружават човек навсякъде - на гробищата, на работа. С времето емоциите избледняват и душите се изкачват в по-високи вибрационни светове. По принцип тогава вече не ги виждам.*

Духове наричам душите, които не знаят, че са „умрели“ и се явяват на различни хора. По някаква причина те не приемат смъртта и не се пренасят в отвъдното. Често засядат в междинното пространство, да, някой път не са в състояние да видят своя

ангел-хранител. Понякога са объркани и твърдо смятат, че не са умрели и че живеят така, както самите нас. Хората ги виждат като „привидения“ и това обикновено става на мястото, с което приживе са били свързани особено силно емоционално - къщата, двореца, там, където е настъпила смъртта... те, така да се каже, са свързани със Земята. Понякога обаче е заради съпруга/та, децата, ревност или печал.

Тъй като в последния си живот силно са се привързали към тях и не искат да ги изоставят (т.е. са най-близо до нашия материален свят), те се превръщат в души-привидения и за мен е по-лесно да ги видя. Те най-често са забелязвани от „нормалните“ хора, които след това казват, че са видели дух или призрак. Заради убеждението си, че живеят съвсем „нормално“, призрачните души искат да получат и вниманието на хората. Те ни виждат, но ние тях не - принципно. Много съм спорил, че тези души често не искат да повярват, че са умрели. Вълнуват се, че говорили с партньора си, но той не им обръщал внимание. Това е едно... Често ме досмешава от какви неща продължават да се вълнуват починалите. Дълго говоря с тях, показвам некролозите им, ако са на разположение, отиваме заедно до гроба им, и така те постепенно разбират, че няма какво повече да правят в дома си...

Мога да виждам и чувам душите-призраци по-ясно, отколкото другите, които са осъзнали прехода към духовния свят."

За „тъмните сили“ и за демоните той казва: „Светлинните богове разказват за земята Ур, създадена от Твореца - вселената. Възникването на вселената, т.е. на страната Ур (Ur), е наречен Ur-Sprung¹. По онова време Ур бил едно. После Създателят сътворил светлината и автоматично - тъмнината (затова се говори за ur-teilen²). Ур станал полярен, бил разделен. Ние обаче не трябва да съдим (ur-teilen) и да виждаме творението разделено, защото двете половини са едно цяло, и двете са „добро“. Ето защо ние се чувстваме добре, когато в нас и в духа сме едно и безмълвно се свързваме със Създателя.

Следователно когато творецът създал светлината, автоматично възникнала и тъмнината. Тя не е зла или лоша, тъмнината просто е област, където няма светлина. Но светлината е и

¹ От немски - произход, начало - бел. прев.

² От немски - отсъждам, съдя - бел. прев.

любов, значи тъмнината е област без любов.

Създателят е сътворил всички същества от светлина; той не е създал злото, още по-малко лошотията или „дявола“. Някои от създадените същества решили да се откажат от светлината, направили това без-светлинно място свой дом и там се чувствали „добре“ по свой начин. Това е техният свободен избор. Светлината, съответно Създателят, не се отвърща от никого, но и никого не приема обратно. Създателят знае, че съществуването на светлината и съответно собствената динамика на творението предполага двойственост, която днес наричаме полярност. И. тя дава възможност на съществата да избират. Така възниква състоянието, познато днес като - светлина и тъмнина, ангели и демони, любов и омраза."

Образно можем да си представим отвъдното (духовния свят), където са духовното тяло, духовните водачи, ангели-те-хранители и т. н., като високо здание. Ще е още по-ясно, ако си представим това здание направено от стъкло, прозрачно. Има само един светлинен източник някъде високо на покрива, следователно партерът ще е мястото с най-малко светлина. Там ще е мястото, което наричаме „ад“, то е най-отдалечено от светлината и в него пребивават душите на престъпниците, убийците, лихварите... Въпреки това става дума за част от същата постройка, а не за отделно помещение. Групата, която се задържа в партера, не е свързана с наемодателя, а с резонанса на наемателите - в зависимост от собствените трептения на духовните тела, които предпочитат тъмните области.

Има една древна история, че Бог, като разбрал как все повече същества се отказват от светлината, попитал своите архангели кого да изпрати в тъмнината, за да могат другите да се върнат. Най-красивият и най-светлият ангел взел думата и казал: „Татко, аз ще сляза вместо теб и ще занеса светлината ти там, където е най-големият мрак, за да могат те отново да разберат кои са." Този ангел бил Луцифер, носителят на светлината!

Това е само приказка. *Луцифер* някога е бил римското име на Зорницата, която оповестява настъпването на новия ден. Но дали в това няма някаква истина? Във всеки случай всич-

ки деца-медиуми по този въпрос са на едно мнение: създателят не е създал никакъв дявол, за да ядосва малките хора. Но защо много от нас са избрали този път, пътя на тъмнината? Ние чуваме глас от две посоки и усещаме две спотаени в нас страни - тъмната и светлата. Понякога в ухото ни шепне ангел, който иска да ни изведе към светлината, а друг път чуваме демон, който иска да ни задържи в тъмнината.

Може би, това е имал предвид Христос, като казва: „*Небето и адът са вътре в нас.*” От нас зависи кои от силите ще използваме - за светли или за тъмни, мрачни неща.

Естествено по-лесно чуваме тъмната страна, когато *не сме самите себе си* - интоксикирани с отрови, алкохол, наркотици, бързане, агресия, омраза или депресия ...

Ариан продължава: „*Демоните, съществата без светлина, не завладяват хората по заповед на мнимия княз на мрака; те имат нужда от енергия, за да живеят, и я вземат от хората, които внасят тъмнина в мислите, чувствата и действията си, които нямат любов, с което повреждат и правят дупки в аурата си. Има и хора, които са доста преуспели в живота си на бизнесмени, да, и в политиката, и в религията, постигнали са всичко безцеремонно, без съвест, студено. Те са натрупали много тъмнина в себе си. Убеден съм, че съществуват инкарнации на мрака, които се опитват тук, на Земята, да пропагандират тъмнината. Всеки ден виждаме резултата по телевизията или в децата, които посягат към оръжия, измъчват животни и други безобидни създания.*”

В живота си често се сблъскваме с такива хора. Те говорят за духа, смеят се и говорят за любов. Но това е само игра, действията им показват друго. Понякога човек се опитва да види в тях и „доброто”, но доброто е колкото се може по-бързо да се разделим с тях, защото ние не можем да „спасим” никого. Всеки може да спаси само себе си, ако изобищо говорим за „спасяване”.

Тъмната страна постоянно се опитва да ни подмами. Отчасти, за да ни привлече на своя страна, което всъщност е много трудно, защото светлината не може да бъде угасена толкова лесно. Тя може да бъде помрачена само за кратко. Тъмните сили се опитват да живеят от светлината и едновременно да изтощят

емоционално светлинните същества. Тъмните сили не желаят да се променят, а да унищожават...

Въпреки че няма дявол, съществуват силни демони, които, от своя страна, предвождат орляка на демоните. Те обаче никога не са врагове на светлината или дори врагове на творческата сила."

Естествено изказването на Ариан, че наистина има „тъмни“, зли сили е сериозно. Реалността го доказва. Защо иначе някой ще иска да продава наркотици на деца, да принуждава своите да проституират, да ги изнасилва или продава, да прожектира детско порно, в което накрая децата са убивани (детската порнография, в която пред работещата камера накрая разкъсват телата се нарича *Snuff*)? Кой има интерес да произвежда филми с насилие и видеоигри с убийства? Само липсата на любов, липсата на светлина - мракът. Няма човек, усецащ дори един-единствен квант любов в себе си, който би могъл да направи нещо подобно; значи би трябвало да са *другите*.

Наричаме ги същества без съвест. Немислимо е да ги променяме; би било глупаво да се борим с тях, защото всичко, което излъчим, като енергиен бумеранг се връща при нас. Най-доброто, което можем да направим, когато срещнем човек с подобна аура, е да го избегнем и да направим дъга около него. Може да ви звучи безсърдечно, но повярвайте, казвам го от собствен опит. Някога Исус е съветвал: „*Не трябва да хвърляме бисерите си на свинете.*“ И наистина става дума за „свине“, защото когато някой - най-вече пред децата - се държи като свиня, той трябва да бъде избягван. Христос естествено е съветвал да се молим за тези души...

Искам обаче да отправя предупреждение срещу прекалено бързата преценка и присъда. Обикновено бързо започваме да ровим в спомените си кой от познатите ни влиза в кастата на *тъмните същества*. Не Ви приканвам да изпадате в другата крайност! Само защото някой ни е накарал да страдаме, не означава автоматично, че той е „от другите“. Разбрахме, че „страданието“ е огледало на качеството ни на живот и подканва към промени. Наистина има и хора, които стават по-горди и самоуверени, ако са причинили вреда на някого или са го наранили, ударили, измъчвали (и търсят

следващата си жертва, но трябва да се опитаме да разберем каква кармическа игра извършител-жертва се разиграва).

Съществуват хора, които никога не могат да направят подобно нещо на себеподобните си, но - съзнателно или не - се наслаждават да измъчват животни.

Защо „добрите“ енергии са по-силни?

Ще отговоря със следния обикновен пример:

Да си представим стая през светъл ден. Никаква - колкото и да е голяма - сянка не може да измести напълно светлината от стаята. Дори навън да е тъмно, все има и малко светлина. Нека обърнем нещата: намираме се в напълно затъмнено помещение. Достатъчен е и най-малък лъч или най-безобидна свещичка, за да „разгони“ голяма част от тъмнината.

De facto светлината може да прогони тъмнината, но тъмнината не може да прогони светлината, защото реално мрак не съществува, той не е нищо повече от липса, отсъствие на светлина! Следователно тя винаги е по-силна!

Пренесено към тъмните сили означава: радостта и смехът премахват и най-мръсното енергийно блато, или казано по друг начин - светлината, любовта и радостта се спуска там, където е „нищото“: липсата на светлина, на любов, на радост.

Какво представлява обсебването?

Задължително повтаряме още веднъж! Разбрахме от Ариан, че душите без светлина, наречени демони, вземат необходимата им енергия от хора, с които успяват да влязат в резонанс - от тези, които с мислите, чувствата и действията си продуцират мрак.

Никой демон или друго енергийно същество не може просто ей така, от нямане какво да прави, да се нахвърли на някого. Ако обаче се навъртат около човек с дефектна аура (подобната на пашкул енергийна защита на душата ни), на повредените места се задържа нещо демонично и тогава говорим за „обсебване“. Силните демони предизвикват в нас страх, защото страхът е една от най-силните емоции, която дава енергия на съществата без светлина. В книгите си баща ми нарича това *енергиен вампиризм*. Всъщност тези същества не могат да причинят нищо повече.

Обсебване в случая означава, че някакво чуждо тъмно същество или демон прониква в съзнанието ни или се закачва за нас. Вероятно подобни същества се намират близо до нас и чакат слаб или подходящ емоционален момент, когато „не сме на себе си“ - това понякога се случва в живота. Ако се отворим, т.е. изпаднем в резонанс с тъмното същество и започнем да се държим като него - агресивно, изпълнени с омраза, гневно, търсеци отплата, с желание за бой, изпълнени със страх или опиянени - то, така да се каже, получава входен билет. Законът е „*Подобното привлича подобно*“. Виновен е не демонът, а обсебеният, защото съзнателно или не го е допуснал в себе си. Едно дете-медиум веднъж ми разказа какво ставало в дискотеките и при хората, употребяващи наркотици. Невероятно...

Нека не забравяме и филмите на ужасите. В Холивуд често се случва артистите, участващи в подобни продукции, внезапно да починат по време на или малко след снимките. Най-известният пример е „Полтъргайт“.

Не става дума за „случайност“, а за Закон за подобие. Ако гледаме филми за демони, вампири или полтъргайт-сти, не трябва да се учудваме, че те се чувстват привлечени. Следователно и чрез тях, т.е. заради предизвиканите от екрана емоции, може да се стигне до обсебване. През последните си години актьорът от „Дракула“ *Бела Лугози* наистина спеше в ковчег. Той не само силно се беше идентифицирал с ролята, но вероятно е влязъл в резонанс с чуждо същество, което се е чувствало добре от постъпката му.

Това всъщност са тъмните сили, които инспирират нашите илюминирани приятели и им дават страхотните идеи, че на хората трябва да се имплантира чип, че всички раси по света трябва да се смесят, че е необходимо всичко да се следи и контролира и - което е заклетата им цел: че част от населението трябва да бъде заличено. Това са съществата, вдъхновили Албърт Пайк; те инспирират днешните властници - илюминатите, които държат политиците в ръцете си и в края на краищата не ни позволяват да спим спокойно.

Положението обаче изобщо не е безнадеждно - надеждата има нещо общо със светлината.

Иска ми се още веднъж да резюмирам това, което узнахме за финия свят (отвъдното), защото то е основата за новия светоглед, който ще Ви изложи малко по-късно.

Обобщавайки, можем да кажем:

- Освен грубо-материалния свят съществува фино-материален свят, наричан *отвъдно* или *духовен свят*.

- Душите ни произхождат от него. Той е това, откъдето всичко идва и където всичко е изпълнено с живот. Съществуват фини същества, населяващи този свят, които грубо можем да разделим на две групи:

1. Такива, които никога повече не се прераждат, защото вече имат много висока вибрация и са близо до божественото единство и

2. Такива, които се инкарнират на Земята или на някоя друга планета, за да могат отново и отново да трупат опит във физическия свят. След смъртта душата, която влиза в тялото, отново се връща в духовния свят. Смъртта сама по себе си не съществува.

Основа на всички закономерности в творението - както физически, така и духовни (метафизически) - е *Законът за причината и следствието*, който *прави* така, че до нас да достигне това, което преди сме заложили като причина. Сами (като следствие) си причиняваме болка, радост, омраза, любов, имаме успех или търпим провал. Ако накараме друго същество да страда, в този, или в друг живот ще разберем какво е изтърпяло то. Ако сме доволни от направеното във физическия свят, ние оставаме във фината материя и там продължаваме по други еволюционни пътеки.

Трябва да наречем първичната енергия на всичко съществуващо, обозначаваема с мъжки съществителни като „Създател“, „Творец“ или „Бог“, „Абсолютна любов“ или „Абсолютна светлина“! Всички създадени някога духовни същества някога са били в нея - ние също! Някои се отдалечават и за известно „време“ (ако там времето съществуваше) се намират в зоните на мрака - отчасти съзнателно, отчасти несъзнателно. Заради липсващата светлина, от която те обаче имат нужда, за да „живеят“, тъмните съ-

щества (наричани демони) се залепват за хората, които са ги допуснали или „поканили официално“. Поканили означава, че в аурата на човека е имало пукнатини или дупки - *пристанищни* точки, в които съществата на мрака могат да се закотвят, за да изсмукват животворна енергия. Дупките, пукнатините или тъмните петна обаче не са тяхно дело, а на самия човек - следствие от всички форми на интоксикации, както и на ситуации, в които засегнатият е „извън себе си“ (например употреба на наркотици, пиене на кръв или алкохол, омраза, яд, депресия, самосъжаление...). Чистото гностично учение говори за *светлина и сянка в нас*, без които *светлината и сянката отвън* никога не биха могли да влязат в резонанс. Въпросните тъмни същества от само себе си не биха могли да навредят, а се нуждаят от „зареждане“ (резонанс), предизвикано от самите хора според закона: *„Подобното привлича подобно“*.

- Съществуват междинни светове - те не са съвсем физични, но не са и съвсем отвъдни - световите на прозирните природни духове.
- Съществуват ангели, ангели-хранители и духовни водачи, т.е. същества, които водят и се грижат за душите, инкарнирани в материалния свят. Те обикновено са част от нашето духовно семейство и ни съветват преди да слезем в материята. След като отново „умрем“ във физическия свят, те ни вземат и ни отвеждат „у дома“. В тяхно присъствие ние разбираме дали престоят ни на Земята е бил ползотворен или отново трябва да „слезем“, за да съберем още опит.
- „Починалите“ не са „мъртви“, а се чувстват добре в духовния свят. Понякога те се свързват с нас. С помощта на медиум можем да получим директен контакт с тях (или с други същества от финия свят), което не трябва да се прави за удоволствие или от любопитство, а само когато случаят го налага.
- Ние получаваме послания от духовния свят, получаваме най-вече със *сърцето* и *интуицията* си, т. нар. *вътрешен глас* (някои го наричат *съвест* или *инстинкт*). „Специализираната“ комуникация с финия свят принципно се осъществява от медиум.

Ако сте чели Библията, вероятно знаете защо контактърството започва да се проявява все по-силно, и особено при децата: *„И в последните дни, казва Бог, ще изля от духа Си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, юношите ви ще виждат видения и старците ви ще сънуват сънища; още и на слугите си и на слугините си ще изливам от духа си. [и те] В ония дни ще пророкуват...”* (Деян. 2:17-18)

Нека преди окончателно да разясня каква ще е съдбата ни в *Новия световен ред*, се спрем на още една компонента.

Започнахме пътуването си от Тибет и видяхме хората, подслонени в пещерите-самадхи. Нека още веднъж прекрачим границите си и се отнесем до днешен Китай, за да видим каква лудост се разиграва там. Сред китайците, наричани от тибетците *„безбожни комунисти”*, също живеят някои свръхинтересни личности, които владеят силата на мисълта по изумителен начин. В следващата глава ще Ви разкажа за...

СУПЕР-ДЕЦАТА ОТ КИТАЙ

За какво става дума?

През март 1979 г. в Китай нашумя случай, в който малко момче можело да „вижда“ с ушите си. Вестникът *Sichuan Daily* тогава съобщи, че дванайсетгодишният Танг Ю виждал с ушите си, както другите хора с очите, и то дори по-добре. Репортерът Цанг Найминг направи свой подробен репортаж и тества момчето по следния начин: стискал сгънат на шест лист хартия с изписани със синьо мастило букви. Танг Ю задържал бележката до ушите си и прочитал съдържанието. По-късно прочитал без грешка цели стихотворения.

Това обаче се оказа само началото. По повод на статията, която по онова време изуми цял Китай, се обаждат и родители на други деца с подобни способности; те също са изследвани. Китайското правителство дори твърди, че междувременно хиляди китайски деца със завързани очи можели да четат не само с ушите си, но и с езика, носа, ръцете или краката. Всяко от проверяваните китайчета имало различни заложби.

Две сестри например са изследвани интензивно от много журналисти и експерти на образованието, науката и медицината. Сестрите заявяват, че когато сложат бележка до ухото, носа или под мишницата си, в духа им се появяват думите и образите, изписани на хартията. Само след миг образът изчезвал. Те не знаели кога ще настъпи видението. Някой път трябвало да чакат минути, друг път половин час, а понякога то се появявало моментално.

Провокирани от информациите, с феномена се заемат и други хора; оказва се, че той съвсем не е толкова нов. През Втората световна война е направено откритието, че някои мъже, работещи в радарните станции, можели да „чуват“ микровълнови сигнали. През 1964 г. е открит младеж, който можел да вижда през стени и други обекти⁽³¹⁾.

Списание *Licht Forum* пише за децата-медиуми от Китай следното: „Приблизително през 1984 г. китайското правителство за пръв път откри дете, едно момче, със способност, която надхвърляше всичко, което бяхме чували до момента. След като правителството проверява медиумните му способности, несъмнено се оказва, че твърденията са верни. По-късно то открива друго дете, след това още няколко, впоследствие стотина и в крайна сметка те се оказват хиляди. По покана на китайското правителство американското списание *Omni* проведе проучване. Журналистите от *Omni* подходили с презумпцията, че можело да става дума за измама, и били крайно предпазливи. Правителството им дава на разположение около сто деца, с които можели да работят. Хората от *Omni* изготвили тестове, като например късали страница от някоя книга, правели я на малки късчета и я поставяли под мишницата на проверяваното дете. Детето прочитало съвсем точно всяка отделна дума! След като много от децата били тествани, хората от *Omni* ги обявяват за изключителни, но феноменът остава необяснен. Репортажът им може да се прочете в януарския брой на *Omni* от 1985 г. Оттогава и в други държави бяха намерени подобни деца, като например в Русия, Япония, Канада, Европа и САЩ.“⁽³²⁾

Това са силни репортажи. За тези китайски деца писа и научното списание *Nature*, което е убедено в автентичността на събитията.

В извънредно интересната книга на Пол Донг и Томас Рафил „Индиго-училища - китайски методи за тренинг на надарени деца-медиуми“, от която взех повечето от тези примери, авторите изреждат имената на момчетата и момичетата (придружени отчасти със снимки), които при тестовете показват следните способности:

- четене и познаване на цветове с уши, ръце, подмишници, чело, китка, крак, нос;

- местене на предмети и чупене на клони на дървета -чрез духовна сила;
- рентгенов поглед: виждане през човешко тяло, картон и стени;
- пресмятане наум по-бързо, отколкото с калкулатор;
- увеличаване на предмети с гледане и движението им със силата на мисълта;
- отключване на катинари със силата на мисълта;
- виждане на думи или образи върху смачкана или накъсана на парчета хартия⁽³³⁾.

Тези феномени не са концентрирани само в Китай, а се случват по целия свят.

В столицата на Мексико например бяха открити повече от хиляда деца, които са в състояние да „четат“ с различни части на тялото си. Изглежда така, сякаш способността на китайчетата се е пренесла в Мексико и по други места. И явно това е доказателство за библейското „изливане на Духа“...

След като китайското правителство започва да изследва феномена за „четене“ при децата, се оказва, че той е само върхът на айсберга. Пол Донг разказва как на едно от събранията хиляди от посетителите получили по една пъпка от роза. След като всички заели местата си и в залата се възцарила тишина, едно малко момиченце излязло съвсем само на сцената и се загледало в публиката. Тогава, след като леко помръднало с ръка, пред очите на всички розовите пъпки започнали да се отварят и се превърнали в истински рози.

Донг пише и за друго демонстрационно представяне, в което взели участие около пет хиляди китайски деца. Едно от тях имало пред себе си затворено стъклено шишенце с хапчета. След като пред очите на публиката му сложили капачка и го облепили със скоч, то било поставено пред детето. Отстрани имало инсталирана видеокамера, която запечатала всичко на лента. Детето казало, че започва, и публиката напрегнато зачакала. Внезапно таблетките, които били вътре в стъкленото шише - без детето изобщо да е помръдвало, т.е. само със силата на мисълта, преминали през стъклото и останали да лежат на масата. При друг случай дете направи-

ло същия опит с монета, която безпрепятствено преминала през стъклото и останала да лежи отвън.

Според Пол Донг има и други феномени, демонстрирани в Китай и междувременно те са признати от китайската официална власт. Естествено първоначално правителството решава, че става дума за трик *à la* Дейвид Копърфийлд, но броят на децата-чудо продължава да расте. Когато през 1997 г. книгата на Пол Донг излезе в САЩ, се твърдеше, че властите в Китай са регистрирали повече от сто хиляди такива деца.

След като реалността на събитията вече не можела да се опровергае и хората разбрали какво значи това за Китай, се започва изграждане на специални училища и образователни центрове, в които да бъдат развивани дарбите на децата-феномени. Междувременно, ако днес бъде открито дете с подобни умения, то веднага е давано в специално училище за отглеждане⁽³³⁾.

Интересен страничен ефект е, че деца, които нямат такива дарби, започват да проявяват подобни качества в присъствието на супер-децата.

Това подсеща за Ури Гелер, който в книгата си „Моят живот, пълен с чудеса“ твърди, че имал контакт с извънземни. Те му помагали. През 1973 г. Гелер участва в едно радио- и по-късно в едно телевизионно предаване, в което огъва лъжици и други метални предмети със силата на мисълта. Освен това приканва слушателите и зрителите да сложат на

Изображение 82: Високопоставени ръководители на американски петролен концерн наблюдават как чрез мисълта си момичето отваря цветна пъпка (1992). С телекинеза другото момиченце кара таблетка да „премине“ стъклената стена на шише.

масата си лъжица или нож и да видят дали ефектът може да се разпространи. Действително има съобщения, че и други лъжици се деформирали, без някой да ги е докосвал. Също и вилици, ключове, игли, верижки, гривни... Дори в чекмеджетата имало изкривени прибори. Спрели часовници отново започват да работят. Регистриран е и друг страничен ефект - деца, които гледали телевизионното предаване, при това само един-единствен път, започнали изведнъж да кривят лъжици. В началото на 2004 г. Ури Гелер повтори това по германската телевизия.

Изображение 83:
Китайският „суперкомпютър“: тринадесетгодишният Шен Кегонг, на когото са необходими 20 секунди, за да отговори на въпроса: колко прави 625^9 ? -14 551 915 228 366 851 806 640 625. Забележете, смята наум!

Най-известното китайско „дете“ с такива дарби междувременно стана на 30 години, казва се Цханг Баошенг. Цханг е знаменитост в Китай, няколко пъти гостува на телевизията, демонстрира изумителните си способности пред високопоставени чуждестранни посетители и китайското правителство дори му даде служебна кола и два бодигарда от китайските тайни служби.

Цханг освен това кара предмети, намиращи се в стъклени шишета, да преминават през стъклената стена, а други - например изписан лист хартия - да влизат в тях. Професор Сонг Конгцхи подлага Цханг на тестове и доказва, че той е в състояние да премества ключове, термоси, обувки, а в един случай дори и чувал захар през дървени и каменни стени.

Експериментирайки, държавни служители заключили Цханг Баошенг в стая; когато единият от тях се прибрал, го

заварил вкъщи. Той се телепортирал. От този момент нататък Цханг започва да работи за Министерство на отбраната.

Не мислите ли, че днес не бихме разпънали Христос, а бихме го ценели заради свръхестествените му способности?

За разлика от Германия „необикновените деца“ в Китай не са обект на подигравки и дискредитация, а са закриляни с гордост от собствената си страна. Китайското правителство отдава голямо значение на тези дарби и интегрира хора като Цханг в свръхсекретни военни и научни проекти. Веднъж той „накара“ хапчета да излязат от отвора на здраво затворено аптекарско шише, което Китайското Космическо министерство (еквивалент на американската NASA) засне с високоскоростна камера (400 образа в секунда). На проявените филми се вижда как едната от таблетките се намира наполовина в отвора на шишето.

Цханг кара монетите от джобовете на якето на бодигарда да „пътуват“ към джобовете на шофьора, ябълка от един километър разстояние да „долети“ до ръката му, възпламенява дрехи в ръцете на този, който ги съблича.

Пол Донг ни информира за китайското момиче Яо Донг, което също „транспортира“ хапчета от затворено аптекарско шише, изкривява предмети и възпламенява дрехи. Всички тези умения могат да бъдат използвани и по друг начин. През 1994 г. в присъствието на изследователски екип момичето открило залежи на петрол и вода за *Bohai Oil Company*⁽³³⁾.

Внимание заслужава и *бързото смятане* на тринайсетгодишния Шен Кегонг, за когото не е никаква трудност за 20 секунди да изчисли наум колко е 625^9 и да получи отговора от двайсет и шест цифри (14 551 915 228 366 851 806 640 625) Той направи това в *China Agricultural Bank*, наблюдаван от целия персонал.

През септември 1997 г. в китайската провинция Шанкси се провеждат състезания по „абакус“ (абакус е сметачна дъска на римляните и древните гърци). В тях вземат участие две хиляди души от цялата провинция. В категориите на шампионата влизат многоцифрени редни цели числа, десетични числа, дробно смятане, квадрати и корен квадратен Победител е Шен, който пресмята $639 \times 33 + 3 \div 884\,736$ по-

Изображение 84: Мощните сили на телекинезата не са явление на съвременността. Още през 1852 г. британецът Даниел Д. Хоум показва уменията си пред стоици свидетели, между тях репортери, издатели на *Hartford Times*, Марк Твен и император Наполеон II: той не само можел да накара предмети като маси и столове да левитират, но и самият той се издигал до тавана и летял из стаите.

бързо от който и да било *абакус* или електронен калкулатор (за това са му необходими 3,4 секунди!). На друго състезание по смятане, което е спонсорирано от *Главната колегия за стопанство и финанси* и *Китайския Абакус съюз*, той пресмята $4\,789\,240 \div 45$ за 1,6 секунди (106 427,555), а $35 \times 45 \times 25$ - за 1,8 секунди (39375)^(33, s. 143).

Изображение 85: На редица снимки от *Illustrated London News* от 6 юни 1936 г. може да бъде видян този левитиращ йогин. Пред 150 зрители репортерът П. Т. Планкет заснема това събитие в различни стадии на левитацията, както и от различни перспективи.

Изглежда, пред очите ни се разиграват странни неща. Такива деца ще променят света, и трябва да признаем: ако *те* не променят света, никой няма да може да го направи. Феноменалните им дарби ще принудят науката и света да се променят.

В Китай (вече) има училища, в които се поощряват и развиват подобни деца (те не са обект на подигравки) и някой ден това ще се случи и на Запад, в Германия също.

В случай че супер-децата-медиуми от Китай Ви интересуват, можете да намерите повече информация в книгата на Пол Донг. В нея се разказва и за деца, които могат да спират движещи се коли, да минават през стени, да променят цветове или структури на молекули, както и за такива, които владеят силата на телекинезата и левитират.

Нека далновидно обобщим, че:

1) Извън изкуството да смятат, децата демонстрират метафизична техника на де- и рематериализация. Това могат всички „посветени“ от всички религии и двата от най-популярните примера са -

- превръщането на водата във вино и нахранването на пет хиляди души слушатели на Христос и
- по-малко познатите експерименти от Монтаук (най-северния край на Лонг Айланд, Ню Йорк). В *Проекта Монтаук*, както вече споменах в началото на книгата, са извършвани не само експерименти с времето, но и с материализацията. С помощта на специално създаден усилвател мислите на изследваното лице (Дънкан Камерън) са усилвани до такава степен, че се материализират. В началото Дънкан си представя кутия Кока-кола, която с подкрепящата технология действително се материализирала. По-късно се експериментира и с представите за живи същества, но резултатите са хаотични. Междувременно научих от един мой много добър приятел, чиито тъст работи по таен проект в Алма-Ата (Казахстан), че те също имали подобна технология и вероятно още я имат. Там пред очите на този мъж първо „се материализирало“ куче, а след това и човек, който с течение на седмици останал полу-материален, преди отново да изчезне. С него можело да се разговаря и той можел да се движи свободно.

2) Тези деца ще променят света ни. Имам предвид външно - с обществените импулси и отчасти с реформи. Индиректното им послание с помощта на тези „божествени чудеса“ обаче е много по-дълбоко. Те демонстрират актуално и доказано това, което е казал Христос за своето лечителство и „чудеса“: „... *всичко това го можете и вие, и дори повече...*“

Ergo: по пътя на разширеното съзнание съвременните хора трябва най-накрая да приемат собствената си божественост, *божествен портрет, по-висше Аз* или *настоящето на АЗ-СЪМ* (все прастари мъдри наставления).

Децата ни показват, че всичко това не са „дадени от Бога“ чудеса (както теолозите богобоязливо заявяват (лат.: sanctus = *свещен*)), а че те се вършат и от хора, с напълно атеистична или дори комунистическа култура, без значение в коя част на света.

Ясновидецът Христос го е знаел, когато е казал: „... *докато не станете като децата...*“

Но ви питам...

СТРАХУВАТЕ ЛИ СЕ ОТ НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД?

Да? Мога да си го представя. И вероятно се питате какво да правите в бъдеще.

След като светът действително ще бъде контролиран в такава степен и щом илюминатите са толкова близо до целта си, тогава какъв е смисълът на живота, защо да ходим на работа, защо да имаме деца - нали всичко върви надолу... (Но преди всичко: нещата трябва да се влошат още, за да може хората, най-вече от водещите държави, да се събудят.)

С удоволствие Ви препоръчвам написаното в послеписа на „Банки, хляб и бомби“, том 2.

Освен репресивните мерки заради забраната на първите ми две книги, на мен все пак ми се случиха и много хубави неща.

Казвам това, защото постоянно ме питат как, натъпкан с всичките тези знания, продължавам нормалния си живот и поддържам семейните си отношения.

Не искам да Ви отвличам с дълги истории. Факт е, че заради контактите си, възникнали вследствие на книгите ми, изживях и видях неща, които силно промениха живота ми към добро, толкова радикално, че едва ли мога да го облека в думи.

Бих искал да изтъкна четири факта, от които ще стане ясно защо нещата съвсем не са безнадеждни; двата от тях са от външния - т.е. *екзо-теричния* - свят, а другите два от вътрешния свят - *езо-теричния*.

Екзотерично: преди повече от десет години в Нова Зеландия за първи път видях, както вече казах, малка машина - магнитен мотор, която захранваше с електричество малка къщурка, разположена в джунглата.

Години по-късно, поради забраната на книгите ми, съдбата ме среща с хора (според максимата на Гьоте „силата, която ми желаше злото, ми направи услуга“), които ми показаха технология, която - ако не бях видял с очите си, щях да нарека *научна фантастика*. Имаше летящи машини, които вместо да горят каквото и да било, се движеха с електромагнитната енергия, наситила космоса - както впрочем и нашата Земя, която профучава през космическото пространство с над 2 000 км/ч без дизелов или Ото-мотор. Видях (имаше и други свидетели) как един господин движеше облаците в небето и ги караше да образуват разни форми... и още много неща.

Вторият факт от външния свят е политиката..

Нека кажа направо какво мисля: *Новият световен ред* ще стане реалност. Но без паника! Той няма да продължи дълго (както ще стане и с еврото). Защо?

От една страна, сегашните световни владетели са убедени, че ще постигнат целта си, но ние също можем да сме сигурни, че те имат жестоки противоречия помежду си.

Това се подкрепя и от едно обръщение на Михаил Горбачов, който през март 1999 г., в началото на въздушната война на НАТО срещу Сърбия, каза: „*Западът маме Русия. Ние бяхме единни за Новия световен ред. Обединените щати - през Европа, Атлантическия океан до Урал, трябваше да са под управлението на Русия. Русия няма да забрави тази измяна.*”

Излиза, че тези хубавци се мамят взаимно...

От друга страна, те не само са арогантни и деспотични, но и високомерни. Щом един Джеймс Варбург заявява: „*Ние ще постигнем световно правителство, искате или не - с подчинение или съгласие*“, това доказва, че илюминираниите ни приятели изобщо не допускат, че нещо може да се обърка. Но какво показва опита? *Високомерието води до провал...!*

Ще споделя това, което те подценяват:

Кои са особеностите на *Новия световен ред*?

- безкасовите плащания,
- пръстови отпечатьци и сканиране на ретината,
- заместването на трафика на писма с електронна поща (e-mail и SMS),
- абсолютен надзор с камери и по-късно с лазерни тагуировки или имплантиран подкожен чип и
- откриване на всеки отделен човек чрез сателити...

Досещате ли се накъде бия?

За да бъде въведен *Новият световен ред*, са необходими две неща: компютри в комбинация с Интернет и сателити. А от какво има нужда апаратурата, за да работи?

Правилно - от електричество!

Какво ще стане, ако хакер успее да вкара вирус, който унищожи шпионското гнездо отвътре? Допуснете, че може да става дума за някой, който е програмирал и създал системата на илюминатите и познава слабите ѝ места или съзнателно е оставил такива?

Какво ще стане, ако съществува електромагнитно оръжие, което да парализира доставката на електричество или се окаже толкова мощно, че извади от строя радиоприемниците в сателитите, и комуникацията стане невъзможна - завинаги? Електронен блиц, който унищожава всякакъв софтуер?

Какво би станало (както видяхме от „Книга 3 - Третата световна война“) в случай на урагани със скорост над 400 км/ч? Не би останал нито един електрически стълб! Ясновидците са описвали астероидни удари, които по-рано по естествен начин са помитали сателитите...

В този контекст не трябва да премълчаваме, че електромагнитното поле на Земята продължава да отслабва и това ще засегне цялата Слънчева система и електрониката.

Досещате ли се накъде бия?

Нека видим и **езотеричната** страна на „играта“ на земния дуализъм.

Срещнах се с децата-медиуми и се запознах с тези малки „ангели“, които променят нашия свят дори само с присъствието си. Със собствените си очи можах да видя как със силата на мисълта малки деца изкривяват посуда или карат химикалки да левитират; срещнах такива, които диагностици-

раха болести и виждаха минали преживявания в човешкото енергийното поле; имаше младежи, които четяха мислите ми и говореха за миналото ми - и това наистина е вълнуващо. Те предсказаха събития от личния ми живот, както и от глобалния свят, например за случилото се на 11 септември. Естествено видяха и неща, които ще настъпят в бъдеще...

Едно от тези деца дори успя да се докосне до първичната матрица, т.е. жизнената или „компютърната“ програма, в която се намираме и живеем (*първична матрица* наричам това, което за християните е *план на сътворението*, за евреите - *библейски код*, а за мюсюлманите - *инсалах* или *кисмет*¹).

Друго дете четеше в *Книгата на живота* - подобно на четците-*нади* на индийските палмови библиотеки - в които е записан животът на всички живи същества на планетата: също и на илюминатите...

Какво искам да кажа? - че съществуват неща, от които и илюминатите се страхуват. Те рушат концепцията им, предизвикват съмнение, раздори и недоверие... (Виж примера с Михаил Горбачов.)

Именно тези деца ще ги унищожат - въпреки умишленото затъпяването чрез телевизията и загрубването от порнографските и пълните с насилие филми. Защото така не става. Вероятно много от тези малки и нежни мозъци могат да бъдат размекнати и задръстени, или да бъдат извадени от строя с *Риталин*², но това е временно. На тях не им трябва много, за да променят енергетично мнозинството. Както знаете, тези, които го потискат и го насочват в своята желана посока, реално не са много. А какво ще стане с милионите, които участват в изграждането на *Новия световен ред* и на свой ред управляват? Те ще изчезнат по-бързо, отколкото на илюминатите им се иска. В случая става дума за майки и бащи, които от днес за утре могат да променят мнението си, когато става дума за собствените им деца...

¹ Съдба, провидение - бел. прев.

² Метилфенидат с търговски имена *Ritalin*[®], *Equasym*[®], *Medikinet*[®] и др. - медикамент от семейството на амфетамините със стимулиращи свойства. Предписва се при нарушено внимание - бел. прев.

В крайна сметка нещата опират до човешкото сърце, а то е божествено (всъщност и единственият човешки орган, който не е поразяван от рак).

Вече научихме за супер-децата от Китай, Какво би станало, ако много от тях един ден се съберат и решат да противопоставят силите си на илюминатите? Какво би станало, ако обединят силите си срещу един или няколко от най-големите световни калкулатора и с помощта на телекинезичните си умения ги извадят от строя?

Разбирате ли защо Ви говорих толкова за тези деца?

Бъдете сигурни, че повечето от тях са чели не само моите книги. Забелязах, че тези малки магьосници знаят какво „добро“ да направят със силата си... (Да виждате да намигам?)

Изображение 86: Нашата Слънчева система винаги се движи в елиптична орбита към центъра на галактиката (първичното Централно слънце) - и след това отново се отдалечава.

Но има и още нещо, което ще накара илюминатите да се разединят. Става дума за покачването на вибрацията на нашата Слънчева система.

Слънчевата ни система се движи към центъра на галактиката по елиптична орбита в цикли от 25 920 години, а след това отново се отдалечава (един цикъл се подразделя на два-

найсет периода от по 2160 години). Днес ние сме в процес, в който Слънчевата ни система отново се приближава до центъра на Галактиката и като следствие получаваме повече „енергия“.

Когато тя се отдалечава от първичното Централно слънце, може да се каже, че хората заспиват. Вибрацията на божествената светлина се забавя и „потъмнява“. Напротив, когато Слънчевата система се приближи до Централното слънце, съответно центъра на галактиката, говорим за период на растене. Днес ние бавно се движим от най-отдалечената точка спрямо „светлинния източник“, обратно към светлинния център или към първичния енергиен източник.

Нека да допълня, че според съвременните познания елипсата не е затворена в кръг, а е отворена спирала. Обратите *-изпадане-в-сън* и *пробуждане* са свързани с мащабни промени - промени в съзнанието на живите същества, както и промени в магнитните полюси на планетата ни. Сега се намираме точно в момента на обръщане, след който отново започваме да се приближаваме към центъра на галактиката и да се събуждаме. *Астрономически* погледнато, ние сме достигнали най-външната точка, „афела“ и се обръщаме отново в посока към центъра. *Астрологично*, става дума за скоро завършилата епоха на Рибите, последната „спяща“ стара епоха, в момента вземаме завоя и навлизаме в новата епоха на Водолея, *Новата епоха* или *New Age*, за да бъдем събудени (или да се събудим сами).

Моментът на „завоя“ може да бъде смятан за връхната точка на сегашния еволюционен цикъл на душите. Тази „Златна епоха“ е като неделата на една земна седмица или „седмия ден“ от еврейската история за Сътворението - продължаващия 2160 земни години почивен ден в борбеното, дуалистичното развитие. След това отново настъпва нов опитен период.

В древноиндийските Веди двете фази са изразени като *вдишването* и *издишването на Брама* и това ни напомня формулирания още през Античността Закон за полярността, за прилива и отлива, за вливането и изливането, за деня и нощта, за живота и смъртта и т. н.

Диаграмата представя нашия прецесионен цикъл (от 25

920 години) на Слънчевата система, като от дясната страна виждаме първичното Централно Слънце (което се намира в центъра на Галактиката ни). Левият зенит (Кали Юга) е точката, която е най-отдалечена от първичното Централно слънце. Десният зенит е точката, която е най-близо до Централното слънце. Периодът на Кали Юга е наречен *Тъмна епоха*, защото за 2160 години нашата Слънчева система се намира в най-отдалечената точка на „светлинния или електрически източник“.

Това, което в момента се извършва със Земята, е само по себе си относително лесно за разбиране. Въпреки това ще дам пример, за да се запомни по-ясно.

Да погледнем още веднъж диаграмата. Нека на мястото на централното Слънце си представим една свещ (символ за източника на светлина и енергия), а нашата Слънчева система - като кубче лед. Това ледено кубче се движи по елип-тична орбита, като в единия зенит то е в най-отдалечената точка, а в другия - най-близо до свещта.

Когато е на далечния край, то е най-студено, т.е. си остава ледено кубче, защото молекулите му се движат съвсем бавно и плътността му е най-голяма. Нека придвижим бавно кубчето към свещта. Какво става? От лекото затопляне молекулите ще започнат да се движат малко по-бързо, плътността му ще намалее и ако го приближим още малко до свещта, ще започне да се топи. При определена температура (в случая градуси по Целзий) то ще смени агрегатното си състояние от твърдо в течно. Бихме могли да сравним това със случващото се с нашата Слънчева система. Много от духовните хора, а и много от вярващите говорят за новото време, което ще дойде - за Златната епоха, царството на мира; други говорят за преминаване в четвъртото измерение. Може би последното сравнение е най-сполучливо, защото най-точно описва ставащото. Ние ще постигнем нова степен на материално съществуване.

Да се върнем отново на леденото кубче. Точно както при нула градуса то не се превръща във вода за една секунда, а прави това малко по малко, по подобен начин се развиват нещата със Земята и Слънчевата система. Този процес може да се сравни с изгрева на Слънцето. Слънцето не изгрява по

начина, по който светваме крушката - а постепенно, хармонично и плавно.

Леденото кубче се е трансформирало във вода, но продължава да се движи към свещта. То ще запази формата си известно време, но от един момент нататък водата започва да се затопля и бавно да се изпарява.

Или - въз основа на ускорението на молекулите настъпва промяна в агрегатното състояние. Тя също протича хармонично. Водата не се превръща в газ за една секунда, а се изпарява бавно, хармонично, почти невидимо и тихо.

Ако сравним казаното с нашата Слънчева система, ние ще се озовем в петото измерение.

За нас, външните наблюдатели, леденото кубче е изчезнало, няма го. Ако се появи някой, който не е гледал как то изчезва, на него ще му изглежда невъзможно и няма да повярва, ако кажем, че тук има голямо количество водна пара. Може би ще добави: *„Нищо не виждам, каквото и да ми говориш. Вярвам само на това, което мога да видя.“*

Водната пара обаче все още е тук, съществува и ако се отдалечи от свещта, т.е. от източника на светлина, ще стане отново на вода, а по-късно - на лед.

Нека свържем всичко това с нашата Слънчева система и планетата Земя. Ние бавно се придвижваме към Централното слънце, източника на сила, енергия и светлина. Замрялото развитие на Земята започва бавно да се раздвижва, то се активира, появява се напрежение, всичко става по-бързо. Състоянието продължава, докато осъществим промяна в пространствата. Но - както с превръщането на леденото кубче във вода - това става бавно, едва забележимо, тихо и почти не се забелязва от земляните. Ние няма да станем невидими. В крайна сметка и молекулите на леденото кубче също не изчезват, те само се отдалечават една от друга (плътността намалява). Следователно ние самите почти не забелязваме промяната в пространството. Само външен наблюдател би могъл да види как малко по малко изчезваме. Рано или късно ще изчезнем както водната пара.

Нека включим и твърденията на баща ми. В книгата си „Исус 2000 - Царството на мира идва“ той пише: *„Това яйце видно-елиптично обикаляне на нашата Слънчева система трае 25 920*

години. На полу-времето от 13 000 години се преминава през т. нар. Манаски пояс, който продължава един еон от точно 2160 години. За повечето религии това е очакваното райско време или Златната епоха, или както казва Христос, Царството на мира, с по-висока вибрация на цялата Слънчева система. Последният отрязък от едно полу-време, в чиито край се намираме, е известен още от древността и носи името **Кали Юга** - мрачната епоха, защото сме възможно най-отдалечени от първичното Централно Слънце. От средата на Кали Юга, с нейните 5200 години, започва предстартовото броене за деня X, който според тази бройна система **попада в годините на смяната на епохите**. От един момент нататък се явяват все повече религиозни учители. Кришна, Заратустра, Буда, Исус, Мани и Мохамед са най-популярните от всички благородни светци, които подготвят хората за деня X, учейки ги на перманентна еволюция на съзнанието, необходимо за идващата „епоха“. Следващият еон ще е този на Водолея, който с високите си етически и духовни вибрации ще предизвика пробуждане след обрата на елипсата. Обратът ще е от извънредно значение за развитието на човечеството от земното кълбо и ще се наблюдават все повече „предизвестия“ като смяна на парадигмата или пространствен скок, или мутация на съзнанието, или обикновена смяна на времето.." (13, §. 82)

Още по-изчерпателно темата е разгледана в специализираната му книга „Към 2012 - възходът на човечеството“.

За несигурните илюминати всичко това означава, че те наистина имат проблем. Доближаването на нашата Слънчева система до Централното слънце носи със себе си по-висока слънчева активност и това има своето въздействие върху Земята. С интензивността на слънчевите изригвания се покачва и броят на самоубийствата, на земетресенията, както и на други природни катастрофи, и на случаите на прекъсване на тока, тъй като по-високата фреквенция оказва въздействие на уредите - особено на тези, които се захранват с променлив ток.

Същевременно се покачва и количеството на откритията, военните действия и качеството на съзнанието.

Тъй като в живота всичко става на цикли, всяко нещо има своето време. От много векове илюминатите работят за голямата си цел, но другите - светлите - също работят.

Ако направим сравнение с едно живо семенце, само по себе си то не служи за нищо. В случай, че климатът е неподходящ или почвата е пясък и гранит, семето няма да покълне. Ако обаче сезонът е подходящ, а почвата плодородна, няма защо да го поливаме и торим - то ще изникне от само себе си.

Същото е и с женската бременност. Жената забременява, когато е готова да приеме нова душа. Това се случва и със сърфиста и вълната или парапланериста и въздушното течение. Всичко в нашия пространствено-времеви континуум се нуждае от правилния момент.

Сегашното човечество е стигнало до зенита на развитието си - до точката, която се смята за решаваща. Повечето хора са забравили, че някога са били свободни и са им отнели свободата. Ето защо възможването на илюминатите е допуснато от висшите сили: те искат да насочат вниманието ни към това, че сме божествени същества, които поемат отговорността за действията, мислите и чувствата си. Илюминатите (както и самите ние) са част от една голяма игра и те ще подадат оставка, когато изпълнят задачата си за „възпитателния процес“ на човечеството. Естествено не доброволно...

Затова не трябва да се страхуваме или да се борим с тях и с техните цели. Както вече обясних, техният *Нов световен ред* е колос, стъпил на глинени крака. Ако променливият ток спре, никакъв компютър няма да работи, няма да има никакви сделки на Уолстрийт, никакви връзки със сателитите, никакъв надзор, никакви изправни ядрени бойни глави и т. н.

Дали електроосигуряването на съоръженията им ще бъде прекъснато от хакер, електромагнитно оръжие, от надарени с телекинеза деца или от нарастващата радиация на Слънцето, е чиста подробност.

При всички случаи бъдете сигурни, че *Новият световен ред* няма да продължи дълго...

С тази мисъл възнамерявам да оставя „негативната“ тема да отзвучи и да се настроя за мечти. Сънувайте ***Вашиите*** сънища, а не внедрените от илюминатите кошмари. Сънувайте ***Вашиите*** собствени сънища и бъдете смели. Не се бойте да желаете нещо - и то ще се изпълни, защото **Вие** сте божествени същества и творци на собствената си съдба. Всички ние сме създатели на един нов свят и всичко започва от нашата мисъл!

Стигнахме отново до сърцевината на темата - нашите мисли, т.е. духовната сила, която управлява материята!

СИЛАТА НА ДЕЦАТА

Ако вярваме на казаното от децата, в много от тях са се преродили душите на атлантите. Ернст Мулдашев твърди че най-висшите същества в пещерите-самадхи, притежаващи мощни психически сили, са древните атланти, защото в тяхната цивилизация (за разлика от нашата) третото око е било силно развито. Така кръгът се затваря. Децата-медиуми притежават силен телекинезичен потенциал - и то най-вече китайските супер-деца. Вероятността атлантическите думи да продължават да се инкарнират е много голяма.

Както ще разберете от следващата глава, още от детството си имам контакт с граф Сен Жермен. Питал съм го Зй тези деца. Той отговори, че много от душите, които били на Атлантида при потъването ѝ - става дума за хиляди - отново щели да се инкарнират: от една страна, за да разчистят старите сметки (според кармическия принцип), а от друга - с импулса си да оповестят новата епоха. Звучи доста смислено...

Говори се и за души, които се инкарнират на Земята сега, и за такива - вярвате или не - които никога преди не са били тук.

Между тях има духовни същества, които абсолютно никога не са се инкарнирали (т.е. не са били в грубата материя). както и такива, които до момента не са били на тази планета - т.е. *извън*-земни.

Съществуват много книги (включително и мои), които биха могли да осветлят повече темата. Има същества, които

преди хилядолетия и десетохилядолетия са взели участие в развитието на тази планета и сега уреждат някои неща. Към тях доброволно се включват нови, за да се влее повече светлина (а някои просто са любопитни).

Нова душа се оказва вече споменатият **Флавио**, който казва, че: *„Сега ще се раждат нови деца. Това са други хора, въпреки че външно нямат разлика. Аз съм един от тях, един от първите. Човечеството се променя. Връзката с Духа е много по-чиста [...] Хората ще се променят; децата, които се раждат сега, ще са по-отворени към Духа. Хората вярват в Бог, но не го усещат! Други не вярват, защото не приемат това, което казват религиите, но усещат, че са част от живота, а животът идва от Бога. Ако всички човешки същества си спомнят, че са част от Бога, тази планета няма да изглежда по същия начин.“* (28, S. 6)

На моя въпрос кои са новите деца, които сега се инкарнират, **Ариан** ми отговори по своя директен начин: *„Знаеш ли, не е толкова лесно да се каже. Ние идваме от всички точки на вселената, за да присъстваме на големия прелом на тази планета; понякога дори от по-висши степени на съзнание - т. нар. пространства и от бъдещето. Тази планета ще премине към по-висша степен на съществуване и земният живот в бъдеще ще протича по-различно от досегашния.“*

*С тези, които наричаме „извънземни“, вече няма да се работи тайно, както досега, а ще се осъществи открит контакт и **всичко на Земята** ще стане различно. Религиите ще изчезнат - заедно с тях и повечето войни. Хората повече няма да се оставят да бъдат манипулирани, защото заради собствените си медиумни способности, които постоянно ще се засилват, ще имат, така да се каже, „собствена връзка с Бога“. Историята за възникването на хората, съответно на различните народи от космоса, които някога са населявали тази планета, ще бъде пренаписана, лихвата и сложната лихва ще изчезнат и успоредно с всичко властовите отношения ударно ще се променят, както и технологиите... просто всичко!*

Преди това хората ще минат през големи изпитания и много от тях ще се простят с живота си. Това обаче не е пречка. Ще има голяма чистка. След него тази планета отново ще заблести.

В много от днешните деца се крият мощни стари души, които влияят с присъствието си; има и нови души като мен, които

идват от планета, населена само с един народ - високо развит технически и непознаващ такова нещо, наречено „болест“.

Както казах, аз съм нов тук, за първи път съм на Земята - в човешко тяло. Но моят народ, т.е. този, в който съм се инкарнирал последните пъти, преди да се затворя в човешка обвивка, вече е бил на Земята. Преди много хилядолетия от нашата планета тук на Земята са идвали космически кораби и са създавали малки колонии. Хората нарекли летците ни, повечето от които са били учени, „богове“. Те са участвали в развитието ви. Имали са общи деца със земляните, вършили са се и генетични интервенции. Както казах, по-голямата част от екипажите били учени, които изследвали Земята и жителите и. Имало е опити, подобни на тези, които вие днес правите с животните. По тази причина и заради генетичната връзка, в началото на последния век моите хора се върнаха и работиха заедно с твоя народ (германците, бел. авт.). В книгите си ти пишеш за тези неща. Тъй като аз за пръв път съм на тази планета, се инкарнирах в немско семейство в Централна Америка, т.е. при хора, които имат психически контакт с моя народ, с когото са обменяли технологии. Тук мога свободно да се осъществя като „човек“ и съм желан заради уменията си.

Аз самият съм един от точно сто други, които се инкарнираха в първата вълна. Идват нови сто, после двеста. Междувременно тези, които са на Земята, са повече от хиляда. Повечето от нас живеят в Германия, защото там ще се случи нещо голямо, но първо хората трябва да се събудят и да се освободят от духовните си окови. Тогава свободата ще настъпи.

Тук съществуват и народи от други планети, с които народът ми води война. Но този път целта ни е една и съща: да изчистим старите грешки. Ти знаеш, че на планетата си ние изглеждаме така, както и вие, защото сте наше наследство, но във вселената съществуват и други. Няма защо да се страхувате. Котките също изглеждат различно, но това не пречи да се галите взаимно. Много души, инкарнирали се преди в „чуждо изглеждани“ извънземни, са човешки чада и само по очите и поведението им може да се разбере, че не са оттук.

Душите и духовните същности, които идват от **по-високи вибрационни нива** и междувременно са в детски тела, вече не могат да бъдат преброени. Става дума за мащабен проект, в кой-

то взема участие целият духовен свят. Ако хората само можеха да видят тези същества от светлина... заедно с телевизора щяха да изхвърлят и много други неща от дома си. Толкова е вългнено и вълнуващо!

Съществата от светлина слизат във всички държави, включително и в бедните. Те имат нужда от светлината, която децата носят със себе си. Дори изведнъж да умрат много деца, светлината ще продължава да се проявява, така да се каже, завинаги.

Древните души от тази планета, които днес отново се инкарнират, се залавят отново за минали теми, структури и модели, които те самите някога са създали, и ще ги извадят от употреба. Това е тяхна задача. Те са създали настоящата структура на властта и затова ще я премахнат - имат това право.

В комбинацията на стари и нови души кармата на планетата ще изчезне. Всичко, което е било потискано - исторически лъжи, престъпления - ще стане известно и измамниците ще бъдат наказани. Посятото през последното хилядолетие ще бъде пожънато и ние, новите деца, съответно нашата светлинна енергия, ще е това (манифестират дори само с раждането ни), което ще задейства големите промени на тази планета в две посоки. Тъмнината ще бъде прогонена, но тя ще се съпротивлява. Ние, така да се каже, сме спусъкът на кармата, която ще донесе силата, доброто, но същевременно и разрушението. Старото ще бъде унищожено и от него ще се появи нещо ново. Ние не се страхуваме от това. Не се страхуваме от смъртта и не се страхуваме от живота. Много хора обаче се боят от нас (правителства и корпорации).

Не е ли смешно тези мъже с власт да се страхуват от деца!

Със способностите ни, които някога бяха напълно нормални за хората и отново ще станат такива, защото всеки човек носи в себе си медиумни сили, животът ще се промени. Ние няма да се приспособяваме - е, някои от нас, може би, ще бъдат принудени от родителите, учителите, военните или обществото, но няма да е задълго. Ще ставаме все повече и скоро знанието, което носим със себе си, няма да може да бъде потискано.

Ние не само притежаваме вътрешни сили, но и технологии, с които светът ще се промени - ти знаеш какво имам предвид: летящите дискове."

По дяволите!

Младежът има трън в гащите! Ако се навъдят още такива като него... Тогава, добро утро, нова епоха!

Знаем, че възрастните действително се страхуват от децата. Ирод, а и други владетели преди него са „разчиствали“ подрастващите от страх. Какво стана с Каспар Хаузер¹?

Нека отново се разделим с децата, защото дойде моментът да Ви срещна с този, който стана повод за възникването на тази книга...

¹ Загадъчно, непознато на никого около 16-годишно момче с клошарски вид, появило се на 26 май 1828 г. на един площад в Нюрнберг. Първоначално не може да говори, отказва месо и мляко и се храни само с хляб и вода, но най-вече остава в историята със забележителната си смърт (5 години след намирането му), когато по неизвестни причини е пронизан с нож - бел. прев.

ГРАФ СЕН ЖЕРМЕН И АЗ

*„Най-голямата ви задача е
да постигнете лична свобода и майсторство!
Така ще станете способни
и ще разпределяте светлината,
без да си влияете и пречите,
в човешките творения, сред които живеете.“*

Сен Жермен

Нека отново се върнем към най-интересната и най-тайнствената (по мое мнение) личност от последните две хилядолетия. Има 1,9 милиарда християни, които познават преданието за Исус Христос и вярват в „чудесата“ му, и още толкова, когато става дума за Мохамед, Буда, Кришна или Мойсей. Те обаче са живели преди хиляди години. Очевидците в повечето случаи са неграмотни, не можели да пишат и делата им са записвани след години, в случая с Христос чак след десетилетия. С други думи, истинността на устните предания донякъде е несигурна. Няма нищо чудно, че съвременната младеж, която е настроена по-критично, отколкото поколенията преди нея, е скептична към съвременните религии.

Толкова по-интересен се оказва граф Сен Жермен, чието съществуване и поява пред високопоставени европейски личности са доказани и документирани. Той е живял най-малко двеста години, не остарявал или това ставало едва за-

бележимо и бил несметно богат. Запазени са негови портрети, рисувани от съвременниците му, и много, много подробности за деянията му.

И така, защо го повтарям? Може би, за да разкрия тайната му? Не, за съжаление, не мога; но мога да Ви разкажа за „срещите“ си с него и за това, на което ме научи той през последните десетилетия.

Графът ме съпровожда от детството ми. По онова време баща ми помагаше на един „контактър“ от далечния север, пишещ под диктовката на висши същества. Графът се свързваше с мен чрез него (накрая баща ми го настани в нашето южногерманско село). Тогавя бях около десетгодишен и често слушах какво е говорел за мен.

Историята е твърде дълга, за да я разкажа в подробности, но във всеки случай той изникваше в живота ми винаги, когато имах нужда от съвет за бъдещи постъпки, за да осъществя пълния си духовен потенциал.

Ако днес трябва да формулирам живота си с няколко изречения, поглеждайки назад от моите 37 години, то те наистина биха се покрили с казаното от граф Сен Жермен. Например, че *Духът владее материята*.

Египетските пирамиди също се оказаха един от решаващите фактори в живота ми - говоря за обучението ми „във“, „над“ и „със“ тях. Чак през февруари 2003 г. заедно с Шефан Ердман (едно от известните имена на платото Гиза; вероятно той е човекът от Запада, който е пренощувал най-много пъти в Голямата пирамида) отново видях пирамидите. Имах възможност да прекарам дълго време не само в Камерата на царицата, но и в Камерата на царя, а една нощ - и 1 час на върха на Голямата пирамида, което доведе до нови прозрения.

Дори самото изследване на пирамидите води до промяна на светогледа - човек наистина е бомбардиран от *свещена геометрия*; конфронтира се с фини сили (например изостряне на бръснарски ножчета или предизвикване на мумифициращ ефект), които водят до вътрешно посвещение и когато по-късно започне да изследва свещената геометрия, се натъква на тайно знание и в крайна сметка стига до космоса - по-точно казано, до Сириус!

Изображение 87: Ян ван Хелсинг пред входа на Голямата пирамида в Гиза. Много от хората, които са били в Камерата на царицата или са лежали в т. нар. „саркофаг“ в Камерата на царя, разказват за „инициации“ - Ян също.

Изображение 88: Двама приятели - Фергани Ал Комати, познат като „The shan of the pyramid“, с Ян Удо Холай или Ян ван Хелсинг пред пирамидата в Саккара.

Много автори, от Чарлс Берлиц до Ерих фон Деникен, вече са писали за фантастичната геометрия и връзките с космоса и затова няма да се повтарям.

Много по-интересно е да се знае, че през есента на 1991 г. се запознах с една американска дама от САЩ, която е висш розенкройцер. С годините станахме близки приятели (посещавал съм САЩ много пъти, до момента 26 от 51 щати, а през 1995 г. се ожених на Хаваите). Веднъж тя ми каза, че един от най-големите розенкройцери и неин личен майстор е много известен египетски археолог (обещах ѝ да не съобщавам името му). В продължение на единайсет години той работил на платото Гиза и открил тайна камера. За нейния Велик майстор разбрах, че още през 80-те години е направил три съществени открития:

- 1) Текстове, които доказват, че Библията предава истината за божествените синове (анунаките) в „Битие“.
- 2) Намира голям кристал, който очевидно е съхранявал някаква информация - подобно на днешните CD-та.
- 3) Открива механичен уред, който не пожелал да опише.

За съжаление, не научих нищо повече за него, но всичко казано се подкрепя от други публикации, както и от моите собствени разследвания.

Но да се върнем на графа, който е казал: *„Човек трябва да е учил в пирамидите, както направих аз!“*

Да допуснем, че и той също е имал достъп до текстовете от Атлантида, знае за свещената геометрия и космическите закони, използвал е това знание и дължи славата си на него.

Неговата забележка: *„Аз имам много имена; посещавал съм този свят и преди катастрофата с Атлантида, която вие наричате потоп...!“*, е ясен намек за това. Всичко води към Атлантида!

Думите му *„Важните находки се откриват само на пътуващите!“*, ме карат да се усмихвам. От дете пътувам по нашата планета - по-рано с родители и роднини, а по-късно, и до ден днешен - сам. Всичко, което днес знам и съм преживял, не е дошло от Интернет, а както графът каза, от самия живот

(който ни разкрива най-големите тайни), от личните си контакти с другите. Дори само погледът в очите - огледалото на душата - понякога отваря вратата към другия.

Да прекъснем за момент.

Сен Жермен винаги е присъствал в живота ми, но истинското ми образование започна едва през 1992 г. По онова време бях заедно с един американски экс-генерал (по-точно казано, най-младия до момента генерал в историята на САЩ, работил дълги години в Белия дом) в Роки Маунтийн, Колорадо, когато чух Сен Жермен да ми казва, че трябва да се оттегля за три дена, да не говоря с никого и да създам свой собствен житейски план.

Няколко дни по-късно го скипирях в жилището си в Седона, Аризона. С него манифестирах съдбата си, която две години по-късно започнах да реализирам. (Как точно се манифестира, ще стане ясно по-късно.)

(Кратка бележка: Докато пишех главата за Сен Жермен, позвъни баба ми и попита дали няма да мина на чай при нея. Излязох от къщата и прибрах пощата си. Какво намерих? Писмо от издателство „Сен Жермен“, от които получих писмо за последно, може би, преди една година.

Ето знак на потвърждение! Всъщност всички хора ежедневно получават знаци, но обикновено не им обръщат внимание, а дори и да ги забележат, не могат да си ги обяснят.)

През годините имах много възможности да задавам въпроси на Сен Жермен. При мен нещата стоят така: в даден момент мислено и целенасочено си задавам въпрос, на който след това получавам точен отговор. Някой път виждам образ или поредица от образи, друг път идва контра-въпрос вместо отговор. Това постоянно се променя. В повечето случаи ми отговаря моят ангел-хранител; понякога, в зависимост от това къде и в каква ситуация се намирам, отговорите идват от починалия ми дядо или някой непознат. По резултатите разбирам кой е бил, т.е. по качеството и изразната сила на предаденото.

Естествено съществува и обратната страна, която също иска да бъде чута (като у всеки човек) и която ми шепне на магистралата: „*Хайде Ян, сега го изпревари...!*“

Знам, и за съжаление, често падам в капана...

Изображение 89: Ян с приятеля си Рене пред Torres del Paine, Чили, 2002 г. Един чилийски автор твърди, че това било подземна база на германските военни части през Втората световна война.

Изображение 90: Ян в Мачу Пикчу. Тук има вход към подземна тунелна система, който обаче е затворен от местните власти, след като в него постоянно изчезвали хора. На заден план се вижда Хуана Пикчу, който Ян също изкачи. От другата страна също би трябвало да има подобен вход. Това е цел на друга експедиция.

*Изображение 91: Ян ван Хелсинг в езерото Титикака, Боливия, 1999 г., с
междувременно починалия лечител Конрад Зеелман.*

*Изображение 92: Ян ван Хелсинг пред храмова постройка недалеч
от Мадрас, Индия, януари 2003 г. Ведическите текстове говорят за
"виманас" - въздушните кораби на нашите предходни цивилизации.*

Но нека бъдем сериозни. Разпознавам графа по топлата атмосфера, която чувствам в стаята и директния му маниер - пряк и все пак забавен. Той се опитва винаги да стигне до същността и да не ме отдалечи от мен самия.

Рядко записвах контактърските ни беседи, състояли се през годините, защото отговорите обикновено се отнасяха до конкретни ситуации. Естествено, получавах отговори и на политически теми и т. н. В тази книга се говори за личния опит и манифестиране на собствената съдба. Ето защо, настроен по този начин, задавам следващия въпрос. Нека видим какво отговори той...

Скъпи Сен Жермен, ще можеш ли да ми откриеш поне малка част от тайната си - ти не остаряваш, бил си невероятно богат... Да не си пътник във времето или безсмъртен, или какво...?

Ян, ти някога, още преди да се затвориш в сегашната си телесна обвивка, ме помоли да те уча и да ти помогна да създадеш сам живота си - точно това и правя. Още няма да ти издам тайната си - независимо че и да ти я кажа, тя не би ти послужила. Но ще ти дам средството, с което ще можеш да вървиш по собствения си път, и евентуално един ден да имаш това, което постигнах. То опира до теб и до твоята готовност да работиш.

Ти, донякъде, все пак знаеш тайната ми. Тя се казва: „*Духът владее материята!*“ Това беше и тайната на Исус. Той казваше: „*Всекиму ще се случи според вярата му!*“, и имаше предвид същото. Ако вярваш, че попадаш винаги на подходящите хора; ако вярваш, че винаги си щастлив; ако вярваш, че можеш да ходиш по горящи въглени или да огъваш метални предмети, което уж противоречи на природните закони, но не е точно така..., тогава ще можеш и да левитираш, да накараш пулса ти да замре или да забавиш процеса на обмяната на веществата.

За теб е важно това, а не дали аз съм пътник във времето, или извънземен, дали съм открил еликсира на безсмъртието, или идвам от дълбините на Земята. Всъщност ти

познаваш себе си най-добре - ако ти кажех, че бих могъл да пътувам през времето, ти щеше да се впечатлиш и да забравиш задачата, която в момента стои пред теб, и да се занимаваш само с пътуване във времето. Не се грижи за нещата от бъдещето, а за настоящия си живот и за това, което срещаш сега; към него трябва да насочиш вниманието си. Ти вече пропътува половината земно кълбо и се запозна с невероятни хора. Време е да станеш *самия себе си*. Няма да бъдеш втори Исус или втори Сен Жермен, но ще станеш стопроцентов Ян. Разбра ли? Аз не преследвах пътя на Исус или на Буда, или нечий друг, а се водих от моето творческо настояще АЗ-СЪМ - и еволюирах. С удоволствие искаме да сме като някого, който е успял да постигне целта си. Това означава, че щом *той* е успял да я постигне, можеш и ти. Не е нужно да преследваш някого или да повтаряш нечий действия, а да създадеш и да манифестираш собствената си съдба. Бог не иска последователи, а пионери...

Най-важното, върховният закон, който трябва да знаеш, е: *творческата сила е в теб!* Използвай я и вярвай в нея. Ако повярваш, всичко ще ти се даде. Това е голямата тайна. Дали ще постигнеш момента, в който ще си безсмъртен, несметно богат или ще притежаваш висшо ниво на съзнание, зависи от теб. Ти искаш това, нали?

Духовните ти помощници - аз съм един от тях, най-интимният, защото с теб ме свързва дълго, продължило в много животи приятелство - са ти обещали да те водят към твоята цел. Ние винаги показваме най-добрия възможен път, но ти сам трябва да се реализираш. Сам си дошъл на тази планета и сам ще я напуснеш. Така го е решил създателят ни. Затова от спиритуална гледна точка всеки човек е призван да измине своя път сам. Той е в състояние да го направи, сам да постигне целта, обожествяването или просветлението. Човек няма нужда от организации или помощни средства, за да постигне абсолютно съзнание - Създателят го е снабдил с всичко.

На мен също никой нищо не може да ми вземе, за щастие.

Иначе нямаше да стана *себе си*.

Целта ти е да станеш майстор; и аз ще ти помогна. Искаш ли да си мой слуга или оръженосец, който прави това, което му заповядам?

Не, споразумението ни беше да те обуча за майстор и сега правим това. Необходимо е време и ти ще поправиш грешките си. Бих искал да контактуваме и разговаряме разумно - като майстор с майстор, мъж с мъж, а не с някого, който повтаря след мен - но така или иначе ти не си такъв.

Аз също извървах пътя от А до Я. В даден период също се бях загубил в Его-то си, бях арогантен, изпълних лошо задачата си и трябваше да се откажа от нея, но опитът води до знание.

Ти също претърпя неуспехи, отчасти твои, отчасти не - за да изпитат силата ти. Това се случва на всички, но ти имаш предимство - никога не се предаваш! Такъв бях и

Моето мото винаги е било: „Ще го направя сега.“ Същото качество виждам и в теб. Не е ли така, скъпи Ян?

И именно тази позиция: да продължаваш винаги, да не се спираш, да вземеш нещата в ръце - точно това ще те отведе до твоя вътрешен Бог, до божественото в теб.

(Насълзиха ми се очите, трябва да прекъсна за малко... По тези (мокри) плодчета познавам, че това наистина е той, моят стар приятел...)

Бог се гордее с тези, които не седят със скръстени ръце, а *вършат* нещо. Защото той иска да се представим добре, както бащите очакват същото от децата си. Колкото повече научаваш за себе си и се опознаваш, толкова повече се учиш да познаваш Бога - неговите механизми, как е творил, какви са били намеренията му, защо ни е дал свободна воля - и когато достатъчно познаеш себе си, ще разбереш, че можеш и да го почувстваш. Ти ще усетиш божественото и ще приемеш неговата любов. Тя е неописуема...

Каква ще е ползата, ако ти кажа как съм успял да въздействам върху материята? В момента ти не го умееш, поне не като мене. Но мога да ти помогна да повярваш в себе си и че някога ще го разбереш. То става крачка по крачка - аз ще поставя в живота ти много изпити, за да се шлифоваш и да бъдеш по-проницателен, готов да рискуваш, но също така да прощаваш на себе си и на хората, разумно и умело да се поставяш на мястото на другия, така да се каже, да се промъкнеш в ума и чувствата му, в душата му. Защото това е едно от нещата, които можеш най-добре.

След като издържиш на изпитите или, нека кажем по-добре, на изискванията, ще се доверяваш повече на себе си, съмнението няма да те тормози и така ще постигнеш това, което си искал.

Ако желанието или целта ти е никога да не остаряваш, това някога ще се сбъдне. Но не това е желанието ти - аз знам. Твоята истинска цел (която не искам да споменавам в момента) скоро ще бъде достигната. Намираш се пред голям изпит и се страхуваш дали ще го издържиш добре. Ще се справиш. Вярвай в себе си. Погледни назад, бил ли си някога сам? Нали винаги казваш: *„Когато мислиш, че нищо вече не помага, все отнякъде се появява светлинка“*?

Винаги си бил предпазван, както и другите хора. Но ако не се вслушаш в интуицията си, и дни наред да шепнем, Ян няма да чуе нищо.

В този изпит отново ще трябва да надскочиш сянката си, отново да изоставиш стария светоглед, и хората, с които си свързан. Знаем, че е болезнено, но това е още една крачка в образованието ти.

От последните си изпити ти научи много. Преди всичко за силата на думата НИКОГА. Сега знаеш, че животът винаги намира начин да те убеди в противоположното -стопроцентово. Не е ли така, Ян?

В живота си ти имаше няколко много емоционални момента и по емоционалния начин, по който казваше думата НИКОГА, ги запечата дълбоко в енергийното си тяло. Ти сам създаде изпитите, които ти предстоят, защото жи-

вотът ще ти предложи това, което НИКОГА не би искал да правиш. Не се тревожи, ще разбереш, че по онова време си видял само едната страна на медала - и че тя, може би, не е толкова неприятна, колкото си мислел. Условието, които ще откриеш, ще са нови за теб и ще са голямо предизвикателство - дори и изкушение.

Сен Жермен, защо по онова време не си споделил знанието си с всички, а само с най-богатите и най-властните?

По ред причини: първо, всички бяха неграмотни и не разбираха какво им обяснявам. Аз трябваше да проникна в образованите кръгове. От друга страна, нямаше изобщо какво да кажа на масите. Затова се насочих към върховете. Успеех ли, такава беше идеята ми, да изкуша със знание някой крал, той, от своя страна, щеше да го предаде на народа си. Изглеждаше ефективно. Но, за съжаление, не стана, както си го представях. Трябваше да взема предвид свободната воля на хората. Ако някой решише да поеме по трудния път, аз уважавам избора му. Затова споделих с тези господа част от алхимичното си знание и онова, което знаех за тайните на живота. Дори днес да звучат неразбираемо, един ден смисълът ще е ясен. Изчакай. Ще стават още чудни неща, които дори властниците на този свят няма да могат да променят.

Нека продължим беседата си по-късно, повече не е нужно. А и хората, които ще четат тази книга, ще трябва да пороботят вътрешно, преди да станат отворени за по-голямото знание. Защото всичко, което тук ти доверих, а отнася и до останалите, не само до теб.

Бъди здрав, приятелю мой.

*„Странник и откривател в света, аз намери
принципи и опора в космоса и земята, позна силата
на златото на дъното на реката, видя строежа му
и овладях направата му.“*

Сен Жермен!

ЗА КАКВО МИ Е ВСИЧКОТО ТОВА ЗНАНИЕ?

За какво бяха всички тези невероятни истории?

Какво да очакваме сега, след като знаем, че някога сме дошли от космоса?

Какъв е смисълът, че и днес из пещерите-самадхи живеят атланти и лемурийци?

Какво от това, че пирамидите в Гиза са постройките от Атлантида?

Какво от това, че хората някога са били с по-високо ниво на съзнание и че е имало личности като граф Сен Жермен, които са се смесвали с обществото, за да споделят знанието си?

Какво като знаем, че преди шумерите са съществували други цивилизации, по-високо развити от нашата днес?

Какво като знаем, че не произлизаме от маймуните, а че високо развити цивилизации са извършвали генетични интервенции?

Какво като знаем, че глупакът, който ни е съсед, е толкова важен за Бога, колкото и аз, защото сме духовни братя?

Какво като знаем, че Исус не е умрял на кръста, а някъде съвсем другаде - и то след десетилетия?

Какво като знаем, че най-властните фамилии на тази планета искат да постигнат *Нов световен ред* и да наблюдават и контролират целия свят?

За какво ми е да знам всичко това, след като моят живот още преди (!) *Новия световен ред* е напълно объркан? Ако имам конфликт със съседа си, ми е все едно дали ние два-

мата сме произлезли от маймуната, или са ни създали пришълци от Сириус. Истината е, че ние постоянно се караме, а това не е в моя полза - отношенията ни се влошават все повече, а последствията направо ме разболяват - психически и физически.

Разбирате ли какво имам предвид?

Хората, които срещнах в живота си, знаеха толкова много за икономиката и политиката - кой политик към коя масонска ложа принадлежи, как функционира анти-гравитационният двигател и коя стара или нова безлихвена парична система би помогнала на света. Факт е обаче, че всички те живеят хаотично. „Хаотично“ вероятно звучи прекалено. Аз наричам дадена ситуация хаотична, когато човек не говори с бившата си жена, съди се със съдружника си, забранил е на тъщата си да стъпва в къщата му или въобще е развил някаква мания.

Има и по-лошо: има хора, които много умело сочат другите с пръст и злословят за тях, но самите те не си плащат дълговете, не държат на думата си, дори се озлобяват, ако им се направи забележка.

Други прочитат някоя религиозна книга, която ги убеждава, че казва цялата истина, но се отнасят към жена си, децата си и околните като с парцал и заобикалят личната си трансформация с някаква заучена фраза, на зубрили я от въпросното ценно писание, твърдо убедени, че това ще извини примитивното им поведение.

Някои дисциплинирано медитират сутрин и вечер, други не се отлепят от розовия си венец, трети знаят Библията наизуст и за всяка ситуация имат готов афоризъм. Всички ние познаваме този вид хора, които вече са станали наполовина светци. Много от тях наистина са добросъвестни, искат да се реализират на двеста процента, но заради чистата „духовна сияйност“ (дали не „духовно“ ограничение?) не успяват да постигнат и най-обикновени неща. Други от елитарност са станали твърдоглави и фанатични и са направо непоносими.

Хора, които нямат партньор или не са семейни, се гневят на „злите илюминати“. Направо са ми любими. Ще пропусна коментара...

Всъщност повечето жители на земното кълбо - виждал съм много такива със собствените си очи - живеят в малкия си ограничен свят, с точно толкова ограничен светоглед и на всяка новост първо се подиграват. Ако новото не изчезне, започват да се борят с него, вместо първо неутрално да го проучат, за да видят дали пък няма да обогати и техния живот.

След това залитат по някоя тема - подобна на тези, които разгледахме в отделните глави, например за пещерите-са-мадхи - вкопчват се в нея с две ръце, пригласят й, без изобщо да се замислят и да разбират взаимовръзките.

За такива хора не мога да направя нищо, а и не искам. Но за онези, които са настроени за промени, които са неудовлетворени от досегашния си живот и искат нещо повече, мога да кажа следното:

- 1) Имате възможност да се запознаете по-отблизо с това тайно знание, да го използвате лично за себе си и в професията. Ако например сте строителен инженер, за Вас би била полезна свещената геометрия, ако конструирате самолети - знанията за древните въздушни технологии. За един компютърен програмист ще е интересно да разбере как кристалите могат да съхраняват информация, а астрономът би могъл да научи нови неща за вселената. Това е външният подход;
- 2) Заниманията и проверката на древните познания са нещо препоръчително и разумно. Ще ги разгледаме и ще видим как бихме могли да ги имплантираме в нашия малък свят.

С удоволствие ще Ви разкажа как самият аз използвах това знание. То ме направи не само по-любопитен. Естествено потърсих факти и предприех още по-далечни пътувания, срещнах се хора от различни точки на земното кълбо, които отвориха нови врати пред мен - докато не намерих своите доказателства. Видях неща, които са толкова фантастични, че едва ли бих повярвал, ако не ги бях видял лично. Преди всичко обаче имах възможността да общувам със същества -контактърски и телепатично, които избистриха светогледа ми и ме накараха да съм по-наясно със себе си във света.

Бяха ми показани текстове и документи, които потвърдиха предположенията. В тях се разказваше за създателя ни - за божественото, за пра-единството - и за гледната точка на съществата, с които общувах. Тогава ми светна и животът ми още веднъж се промени.

С няколко думи бих могъл да кажа, че това знание ме направи по-смел, по-непривързан и настроен за авантюри и най-вече: по-горд, по-благороден, по-достоеен, по-силен и по-сигурен в себе си. Същевременно по-раздаващ се, по-невъзмутим, по-спокоен, по-обективен, пълен с повече разбиране, по-обичан и, съвсем между другото, по-заможен...

Превърнах се в този, който сега пише тук. Това не го направиха демокрацията или обществото - точно обратното. Всичко дойде като последствие от гледната точка към света, която приех под въздействие на заниманията и пътешествията си.

Затова нека да...

МАНИФЕСТИРАМЕ

Ще припомня още веднъж темите в книгата:

- 1) Срегнахме се с граф Сен Жермен, за който се твърди, че бил неимоверно богат и не остарявал. Самият той казва, че „е учил в пирамидите“ и от време на време си „почивал“ в Хималаите.
- 2) Проследихме изследванията на Ернст Мулдашев за съществата (атланти и други) от пещерите-самадхи, които със силата на мисълта са редуцирали обменните процеси до нула и са прекратили остаряването на телата си.
- 3) Разбрахме за шумерските клинописи и анунаките, чиито генетични интервенции (според древния епос за Сътворението) са променили развитието на Земята. Те учили новото човечество как да използва силата на мисълта и когато след хилядолетия напуснали планетата, завещали технологични средства за комуникация, както и документи, които свидетелстват за тях и смисъла на Творението.
- 4) Същите неща научихме и от текстовете, които през 1114 г. тамплиерите намират в Ерусалим. Те съхраняват знания от времето на атлантите и обясняват смисъла на Творението - Закона за резонанса и факта, че човек не е само част от Творението, но и част от божественото единство, което ние наричаме Творец, и съответно е отговорен за всички свои постъпки.

- 5) Очевидно Нострадамус също е имал достъп до тамплиерските тайни, защото можем да предположим, че (вероятно целенасочено) е изнесъл знание, касаещо бъдещето. В предсказанията си той учи, че всичко е променливо - включително и съдбата на хората: в случай че поемат по друг курс („*Каквото посееш, това ще пожънеш*“). Ако от днес нататък започнем да сеем по друг начин, в бъдеще ще се убедим в разликата. Такъв е случаят и с Леонардо да Винчи, който е притежавал безпрецедентни за онова време познания. От ерудицията му за свещената геометрия става ясно, че е имал достъп до същото древно наследство от Атлантида.
- 6) Бегло споменахме илюминатите, които са се вкопчили във висшото масонство. То от своя страна е получило древно знание от тамплиерите-масони. Илюминатите използват законите на духовното мани-фестиране безпогрешно, за да не се отклонят от целта си - *Новия световен ред*. Те експлоатират същите знания - но с обратна посока.
- 7) Запознахме се с медиумите и най-вече с изумителните китайски деца, които със силните си телекинезични дарби (респективно сила на мисълта) са в състояние да материализират и де-материализират различни неща.
- 8) И за финал ни остава добрият стар *плацебо ефект*, който ще приземи пътуването ни през времето на сигурна почва.

Всички тези примери казват едно:

Със силата на мисълта си ние можем да постигнем всичко, което си пожелаем - дори в този момент това да ни изглежда невероятно.

Примерите, разгледани в хода на книгата, показаха, че:

Духът владее материята!

Всичко, което днес притежаваме - машини, жилища, дрехи, дори тази книга - първоначално са били мисъл, която след това е приведена в действие и е застинала в твърдата

материя. Всичко в света, което е създадено от човека - без нито едно изключение, първоначално е било нечия творческа мисъл.

Плюс всичкия боклук, който ни заобикаля - „модерното“ изкуство, филмите с хорър, силиконовите импланти...

Мисълта е първопричината на всяко битие и *про*-изход на всяка реалност. Всичко, което има място в живота ни, е предизвикано от нашите мисли, желания, страхове според Закона/За резонанса, защото подобното винаги привлича подобното. В *космическото духовно поле (хрониките на Акаша)* всяка мисъл създава форма, която колкото повече храним, толкова по-бързо влиза в реалността. Такъв е законът. Тази мисъл-форма се задържа в космическото поле, докато в живота ни се появи подходяща ситуация, в която тя да манифестира. Това може да стане много скоро, но може да се случи и в следващ живот. Зависи от нашата карма и от мислите, с които живеем.

Възниква въпросът: ако ние сме причинителите на сегашните си житейски условия - за неприятните, както и за приятните - как да преоформим нашето бъдеще?

Със съзнателно манифестиране. Съзнателно, защото при повечето хора сегашните условия на живот са плод на тяхната несъзнателност. Например, когато някой каже: „*Не мога да слушам повече!*“, а после се чуди защо години по-късно, след като е повтарял това поне по един път на ден, има нужда от слухов апарат.

Но това вече е минало! Днес имаме нужда от добро творчество, не от играчки. Ние желаем да подредим начисто живота си и да създадем възможно най-добрите условия.

При манифестирането решаващият момент е вярата, т.е. трябва да сме убедени. Нека повтора за *неапинарството*. Ако участникът е убеден, че може, без да пострада, да ходи по горещи въглени, ще успее. Но ако започнат съмненията: „*Е, да, но май не съм много сигурен, всъщност май не искам да го правя, сигурно ще се изгоря...*“, наистина ще се изгори.

Същото е и с плацебо ефекта. Ако пациент приеме едно захарно хапче, за което е убеден, че съдържа субстанция, която ще му помогне, ще оздравее. Но ако лекарят му съобщи, че става дума само за захар, резултатът е нулев.

И е логично, нали? Защото негативната, раздвоената мисъл - неутрализира позитивната мисъл. Затова трябва убедено да формулираме положителната идея, която искаме да материализираме, и изобщо да не стигаме до представата, че тя би могла да *не* се случи. В допълнение, материализацията става реалност, когато манифестираме желанието си, без да го споделяме с никого. Чуждото съмнение е пагубно за нас.

Важно е целите, които искаме да манифестираме, да не са прекалено завишени. Те трябва да изглеждат правдоподобни за самите нас. Например, ако съм обикновен работник и си пожелаю за няколко години да стана ръководител в голям концерн, аз самият няма да си повярвам. Ако, напротив, си пожелаю в близко бъдеще да стана ръководител на отдел или да бъда самостоятелен в бранша, в който работя, душата ми ще го приеме и вероятността това да се случи нараства чувствително. Защо? Защото вярвам в желанието си.

Когато говорим за възможността да реализираме целите си, е добре да се вслушваме в душите си. Сърцето, т.е. божественото в нас, познава първичния план на живота - личната матрица, и ако тя и нашето желание съвпадат, целта ни ще се реализира.

МОЖЕТЕ ЛИ ДА СИ ПРЕДСТАВИТЕ, ЧЕ СТЕ НЕСМЕТНО БОГАТИ?

При цялата тази работа с желанията е важно да можем да си представим резултата образно (*визуализация*) - например как сме седнали и колко прекрасно се чувстваме в новата си кола; или как сме застанали пред собственото си предприятие, вратите му се отварят и ние поздравяваме колегите си; или поглеждаме към банковата си сметка с много цифри; или че най-накрая сме здрави, или че огъваме лъжица...

Нека сами се поставим в желаната ситуация и да се почувстваме така, сякаш това е реалност. По този начин мисълта и желанието се потенцират. За усилване на въображението е подходящо практикуването на автогенен тренинг или медитация, защото в случая целенасочено предизвикваме картини пред вътрешното си око.

Нека обаче сме честни. В манифестирането, ако не вярваме, резултатът винаги ще е половинчат. Съмнението убива всичко. Нека си пожелаваме само онова, за което наистина вярваме, че ни е по силите.

Вярваме ли, че от днес за утре внезапно ще станем милионери? Не, едва ли. А вярваме ли в двойното заплащане? Това вече е възможно - например чрез поощрения от работодателя или комисионна за идея, която сме прокарали във фирмата си...

Ще установим, че: след като сме манифестирали нашите първи малки желания, ще станем по-смели. „Щом това ста-

на на работното място, мога да се стремя и към по-висока цел". Няма граници - вижте илюминираните ни приятели, за които светът е достатъчно добър!

Нека обаче дадем възможност на вселената (космическото духовно поле) да изпълни желанието ни по най-подходящия начин. И нека не се блокираме сами.

„Искам много угари, надявам се да ги получа от лотарията или от някой богат мъж, или от откритието, което имам намерение да продам" са формулировки, които трябва да бъдат поправени. Откъде знаем, че голямата печалба трябва да дойде от лотария?

Не може ли например, отивайки до супермаркета, един ден да спасим живота на възрастна дама, паднала на улицата, и тя да ни завещае голямото си богатство (защото няма наследници)? Подобна ситуация отменя напълно предишните ни формулировки.

Разбирате ли какво искам да кажа? Божиите пътища са пълни с чудеса и ние не трябва сами да слагаме прът в колелетата с ограничените си желания. На това ще се върнем отново по-късно...

Манифестирането и образната визуализация могат да бъдат от полза при личните (човешките) конфликти. Например бихме могли да си представим - което реално все още изглежда почти невъзможно, че прегръщаме врага или опонента си и му прощаваме несправедливостта и неприятностите, които ни е причинил. Ще установим как за секунди енергията в нас се променя и други чувства завладяват сърцето ни.

С манифестиране аз лично експериментирам повече от 15 години; известни са ми много подобни книги - за промяна, за изграждане на нови житейски условия и т. н.; констатирах, че формулировката често е тази, която блокира проекта.

Например една жена си пожелава да се омъжи за човек на име Хайнц и моли любящия Бог да изпълни желанието ѝ. Майката, от своя страна, не харесва Хайнц и моли Бога на всяка цена да осуети сватбата.

А какво ще направи „любящият Бог"? Предполага се че ще послуша и двете жени, ще изпълни и двете желания. Какво става?

Сватба има и след една година идва разводът. Така и двете желания са се изпълнили. Кое е погрешното в тази форма на пожелаване? Тя предварително се ограничава само върху едно лице - Хайнц.

Кое би било правилно?

Евентуално биха могли да се молят така: „*Мили Боже, направи така, че аз (респективно дъщеря ми) да намеря(и) **най-добрия мъж** за себе си.*”

Съществуват хиляди варианти, с които да творим непълноценно, например: „*Искам ново Ферари, жена с руса коса и големи..., мъж с много пари и имот в някоя топла страна, къща с веранда и изглед към планините...*”

Не Ви съветвам да се поддавате на подобни желания и не съм отговорен, ако Вие си пожелаете нещо такова.

При пожелаването и манифестирането е важно да се знае, че желанието ще се изпълни - все някога, дори и да не ни направи щастливи.

Това ни напомня една стара поговорка, която казва: „*Внимавай за какво се молиш, защото желанието ти може да се сбъдне!*” или смешното „*Дано Господ ме опази от желанията ми!*”

Може би наистина ще получим нашето Ферари, но после ще се блъснем в някое дърво и ще куцаме до края на живота си, защото до момента сме карали само Голф дизел и не сме се научили да управляваме такъв „звяр”; или съседите ни ще започнат да ни избягват, защото ще решат, че сме станали мегаломани...

Или пък получаваме партньор с всичките му подробности - с къща в Испания, с много пари... Но може би той пие, или се затваря в себе си, или работи половината нощ, за да изкара парите си...

Виждаме, че не е толкова просто да пожелаем и да си представим нещо, а понякога дори е опасно.

НАЙ-ДОБРИЯТ ПЪТ КЪМ УСПЕХА

Бих Ви посъветвал да творите, колкото е възможно по-съвършено, и ще споделя това, което научих от Сен Жермен:

„Рибната кост“. Тя е показана на следващата страница. На лявата страна - контрааргументите, пишем всичко онова, което искаме да *променим* в живота си, например прическата си, стила на обличане, който от десет години е един и същ, работното място, партньора си, съседите, които всяка неделя сутрин, когато искаме да се наспим, звънят; а може би, старата ни кола или факта, че печелим твърде малко. В нас самите също има неща, които не ни допадат. Например, че сме прекалено страхливи или избухливи. Може би ни мързи или сме твърде песимистични. Може би ни пречи това, че не се доверяваме. М-да, естествено остава и темата за здравето...

Нека направим още една крачка. Докато пишем, да се попитаме защо всъщност сме болни. Възможно е да установим, че стомашните ни проблеми се появяват само по време на работа, защото там не се чувстваме добре или не се разбираме с колегите си. Или скандалът с партньора изцежда нервите ни докрай и предизвиква мигрената или ни депресира. Да го направим и да се наблюдаваме. Аз съм убеден, че всички ние добре знаем защо боледуваме от дадена болест. Дали причина за нея не е конфликтът с някого или невъзможността да се наложим като личности...

Тоест, ние знаем, че ако имахме друг шеф или не трябваше да вършим дадена работа, която винаги ни изнервя, здравето ни отново би се възстановило. Звучи ли разумно?

<p>ПРОТИВ <i>Какво искам да изоставя</i></p>	<p>ЗА <i>Какво искам...</i></p>
<p>Стария си начин на живот, дрехи, кола...</p>	<p>Започвам нов начин на живот, старият ме отегчава, вече твърде дълго правя това, което другите очакват от мен.</p>
<p>Работата ми вече не ми доставя радост.</p>	<p>Обичам да работя, но искам да върша нещо, което ми доставя радост (самостоятелност?)</p>
<p>Жилището ми не ми харесва - твърде малко, твърде шумно, с много малко зеленина, не харесвам съседите си.</p>	<p>Май е по-добре да живея на село - на по-голямо разстояние от съседите.</p>
<p>С тази работа наистина не мога да се реализирам.</p>	<p>Аз съм сръчен, по-добре да избера нещо такова, отколкото да седя пред компютъра.</p>
<p>Твърде съм боязлив.</p>	<p>Мога да свиря часове наред на пианото, без да се отегчавам - напротив...</p>
<p>Страхувам се да съм сам - нямам партньор. Вече дълго време боледувам.</p>	<p>Пътувам с удоволствие и говоря много езици, това ми се отдава... Аз съм отворен за новото и не зациклям.</p>
<p>Макар с удоволствие да работя с хора, оплакванията им ми идват в повече.</p>	<p>Аз съм добър слушател. Не обичам друг да ми определя какво да правя, аз съм господар на себе си.</p>
<p>Твърде съм дебел.</p>	<p>Ще променя начина си на хранене, ще отслабна, така ще се харесвам повече...</p>
<p>Твърде съм слаб.</p>	<p>Ще живея деня си по-спокойно, така няма да се стресирам - т.е. ще върша нещо, което ми доставя радост.</p>
<p>Почти не пътувам.</p>	<p>Обичам далечни страни, както и дълги престои.</p>
<p>Градът, в който живея, е твърде трескав, твърде...</p>	<p>Приятно ли ми е да работя на открито, да се занимавам с цветя или спорт, или с някакъв занаят?</p>
<p>Ако работех вкъщи, щях да съм със семейството си...</p>	<p>Аз работя най-добре сам. С удоволствие медитирам. Виждам много неща, силен интелект съм.</p>

И т. н...

Следователно веднага можете да напишете в „за“-страницата:
„Нова работа - по възможност самостоятелна дейност, която ми доставя радост, която ме радва, щом стана сутрин.“

В „за“-страницата е за всички неща, които искаме, които можем и владеем, които ни доставят удоволствие:

Вие сте сръчен или сте надарен музикално - дори може би свирите на някакъв инструмент; или обичате компютрите; може би, сте въодушевен спортист, обичате чистия въздух, планините, морето, гмуркането, имате дарба да говорите, често се случва да водите разговори, или по-скоро сте отшелник и обичате да работите на спокойствие (например като писател), работите по-интензивно и много по-добре сам, отколкото в екип... Така малко по малко картинката, която постоянно и по-продължително трябва да не забравяте, се оформя.

Нека си послужим с въображаем пример, за да илюстрираме начина на действие: майстор X.

Нашият майстор X е оригинален, притежава занаятчийски талант, умее да контактува с хора от всякакъв тип, с удоволствие общува и често е в центъра на компанията. С удоволствие кара кола или лети, и по принцип обича пътуванията. За него къщата не е важна, живее под наем, къщи почти не готви, обикновено се храни навън, обича красивото, жените, както и дрехите. Свири на китара - най-вече, когато е сам. Не обича да свири с група. Сам си композира парчетата.

Принципно е свободен. Не членува в никакъв спортен (или друг клуб), а не му и отива.

Какво бихме посъветвали този тип? Представете си за малко, че сте терапевт, той идва при Вас и иска мнението Ви за своята професионална ориентация.

Аз лично бих го насочил към самостоятелна работа, за да го направи наистина самостоятелен, или да работи индиви-дуално за някоя фирма, например като неин представител. Той ще продава продукта ѝ и постоянно ще пътува с кола, може би ще му се налага да лети до Азия, за да следи производството там...

Би могъл да стане и пилот или музикант - зависи колко

добре може да свири. Или да работи на половин ден, а вечер да свири на китара? Може би той ще има успех като аниматор?

Възможностите са много...

Затова не губете прекалено много време - най-много няколко дена. Сен Жермен ме посъветва да бъдат три дни, достатъчни да се успокоите и да стигнете до ясна идея.

Тя е от голямо значение, защото ако един ден срещнем фея, трябва да знаем какво да поискаме. Затова трябва наистина да стигнем до същността. Защото ако желанието не е формулирано ясно, феята освен да скубе дългите си коси, няма какво друго да направи. Ако желанието не е формулирано правилно, то не може да го придвижи във вярната посока.

Преди всичко не трябва да се страхуваме да напишем нашите най-тайни и съкровени желания, дори да са „твърде емоционални“. Бихме могли да напишем какво никога повече не искаме да работим, или че желаем да превърнем нашето хоби в професия (например музицирането), което за някои хора не е непременно „работа“.

Това работи идеално. Без-смислени са желанията, които задоволяват Его-то ни, които носят това, което НИЕ искаме. Но знаем ли винаги кое е най-доброто за нас?

На това бих могъл да отговоря с множество примери от живота си. Аз самият исках много неща и ги получих - страхотни коли, определени жени, много пари и пътувания в най-далечните страни...

Но това не винаги ме правеше щастлив. Затова Сен Жермен ме научи на още един начин на манифестиране.

От тази книга разбрахме, че сме божествени същества, поели божествена задача тук на Земята; няма нужда да спорим, ние **искаме** да стигнем до сърцевината на нещата, до същественото („*Нека се сбъдне волята ти*“), което е божествено в нас.

Затова ще Ви покажа един начин за пожелаване. Път, който не служи на Его-то, на увеличаването на властта и трупа-не на богатства, на нашето *имане*, а ни помага да изпълним жизнената си цел, нашето *битие*. Ето защо е важно нещата

да са формулирани така, че вселената да даде на душите ни най-доброто от най-доброто.

Става по следния начин:

Винаги формулираме в настоящето - като че ли целта вече е постигната. Не във вида: „Скоро ще имам до себе си мила жена...“, а: „До себе си имам мила жена.“

Но тук май чувам възраженията Ви, че и така не е добре. Правилно!

Сполучливата формулировка би била:

„До себе си имам жена, която най-добре ми подхожда.“

Но ето пак Его! Още по-добре: „До себе си имам жена и ние сме безкрайно щастливи.“

„Имам професия, която е много подходяща за мен, доставя ми най-много радост и с нея изкарвам парите си.“

„Аз успях, защото вече правя това, което ми доставя радост и ме развива.“

„Живея в жилище, което е точно за мен. Живея в жилище, в което се чувствам най-добре...“

„Живея в постоянно изобилие.“

„Карам колата, която е точно за мен.“

„Привличам в живота си само това, което е от полза за здравето и щастието ми.“

„Ставам все по-смел, отдавам се на идеите, на партньора, на децата си, на любимите занимания...“ (сърце вместо глава)

С такива формулировки едва ли нещо може да се обърка, защото помощниците ни от духовния свят винаги ни подкрепят и знаят колко е натъпкано портмонето ни за моменти или дали скоро предстоят професионални и жилищни промени, дали фирмата ни няма да фалира...

Да формулираме винаги така, че най-доброто да може да се случи, всичко да е отворено нагоре, без дребнодушни очаквания, защото в противен случай преди изпълнението има поучителни криволичения.

Ще издам тайната на най-властните хора на тази планета: те манифестират с този модел - повечето не както описахме според висшия принцип, а Его-истично само за собствените си цели. Начинът им на работа е такъв - били те розенкройцери, масони, тамплиери, магьосници - бели, черни... - впрочем всички те са *успели*.

Принципът на манифестиране винаги е същият, само желанията се променят.

Разликата между *светлата* и *тъмната* страна (за да не използвам думи като *добро* и *зло*) е тази, че тъмнината има ясна цел: например световно господство и контрол. Това е съвсем определена цел, съществува ясно структуриран път до нея (виж *Документи на Баварските илюминати*). Това е пътят на разума и за него той е много по-разбираем, отколкото дадена мъглява формулировка на езотерик, търсещ *просветлението*, който не знае какво точно е то. Неговият път е на сърцето и „чувствата“. Често не е лесно емоциите ни да бъдат изразени с думи и затова са *по-неясни*.

Ясно ли го казах? Едните имат пред очите си съвсем ясна цел и затова ясно ще манифестират. Когато обаче човек иска да се включи в добри проекти, т.е. във всичко, което „намира“ за добро, обикновено му липсват концепция и яснота как да постигне целта си.

Силите на Его-то (илиуминатите) знаят „добре“ да боравят с властта си. Те са наясно с кой принцип да работят и как да се настройват при манифестиране, какво да имат предвид. А наясно ли сме ние с целите си; знаем ли съвсем точно какво искаме? Какво желае разумът и какво сърцето ни?

Ако успеем ясно да кажем какво искаме да имаме в този живот, каква е целта ни, тя може да се изпълни. Ако нямаме точна, ясно дефинирана цел, нищо *ясно* няма да се случи. Или ще добием яснота едва когато започнем да страдаме.

Аз отново виждам пред себе си феята, която скубе златните си коси, защото човекът, чието желание е готова да изпълни, все още не знае какво точно иска.

Тези хора ще трябва да напишат домашните си. За щастие, не е нужно кой знае колко време, най-много няколко дни. Това обаче са най-важните дни от живота ни, защото ще станем съзнателни за самите себе си и в заключение ще открием божественото - когато започнем да творим!

БОГ Е БЛАГОРАЗПОЛОЖЕН!

Да се върнем още веднъж на нашия „велик“ Бог - големия шеф.

Ако сте имали вече изградена представа за Бога, която аз доста пообърках, вероятно се питате какво точно да мислите.

Откакто се помни, човек е чувствал, че съществува нещо силно и свръхестествено, което е наричал с различни и все мъжки имена - Вотан, Вишну, Ра, Яхве, Адонай, Аллах, Йехова, Зевс, Хелиос, Атон, Маниту и още стотици. Това обаче не може да е вярно, защото „Бог“ е чиста любов, което говори по-скоро за Богинята-майка.

В тези свръх-високи светлинни сфери или измерения не съществува двойственост, дуализъм, само безполово единство в смисъла на *Всичко е Бог* или *настоящото АЗ-СЪМ*.

Не само според казаното от Христос ние носим „Бога“ в себе си; всеки инкарнирал се човек е наследил (дете на „баща си“) божественото, той е негово копие.

Божественото единство няма тяло или уста, но говори (Марк). Бог ни говори - в миналото никой пророк или „божи син“ нямаше да се осмели да го признае, но днес всеки може да „говори с Бога“.

Отново искам да дам думата на няколко деца, които ще кажат това по-добре от мен.

Петнайсетгодишната американка **Стеф** расте на село и майка ѝ я смята за „дете-индиго“. На въпроса в училище как децата си представят небесата, тя отговорила на майка си:

„Небето е друго име за мястото, което идва след Тук, но самата дума е ограничена.“

А после обяснила: „Бог не е приключил с творчеството - нали вселената се променя. Той създава хората и нещата така, че те да се учат да го обичат.“

За предсказанията Стеф смята, че: „Бог не знае какво ще направим. Той те е направил според любовта и знанието си. Ти трябва да постъпиш така, както смяташ за правилно. Ти имаш съдба, но искаш ли я? Ако удариш някого, Бог не решава вместо теб, изборът си е твой. Той има една идея - създал е хората и сега те се опитват да я разберат. Сега аз съм идеята и аз съм човекът. Ние двете (майка и дъщеря) сме част от Бога и творението. Аз съм Богът и творението.“ (34, S. 163)

Маркос, големият брат на Флавио, още тригодишен описва божественото пред майка си: „Някой път знам какво мислиш и повече какво чувстваш. Мамо, знаеш ли, когато Бог ме направи на небето, ми каза: „Ще ме помниш, а аз ще помня как се смееш.“ И аз си го спомням. Знам как изглежда къщата му. Знам, че идваме от неговата къща, и като умрем, ще се върнем при него...“

Той ми каза и други неща, но ги забравих; спомням си ги само когато сънувам. Мога да виждам със затворени очи. Виждам го, той няма тяло, няма уста, но говори. Той е във всички неща - в храната и във въздуха. Той живее в хората, също и в крадците, въпреки че са лоши. Те са лоши, защото не знаят, че той е при тях, не го усещат. И в животните има Бог“ (28, S. 57)

А брат му **Флавио** на шест години казва следното: „Много животи накрая се събират в един: животът на хората.“

Бог няма време; той е навън. Във времето всичко започва и някога свършва. То е тук, някой се ражда, живее и умира, за да мине през него.

Бог е, но и не е процес. Той е това, което ни кара да живеем...

За какво ни е църква, когато всеки чува Бог в душата си.“ (28, S. 31)

Искам да цитирам и какво казва ясновидецът **Ариан** за божественото. То се различава от всичко, което съм чувал преди. Дръжте се здраво: „Почти всички религии, доколкото знам, изпитват страх от върховното същество, боят се от него, коленичат, молят се да им помогне и да им даде разни неща...“

В две от тях Господ дори наказва: едните изпраца в рая, а другите в ада. В тези системи вярващите умоляват „Бога“, Всемогъщия, като си крият главите.

Напротив, моят народ не се страхува от Създателя - ние го наричаме пра-баща. Този „Бог“, за да не променям понятието, е любящ, ведър Бог, защото се радва, когато децата му са щастливи и е горд с творението си. Той иска да се гордее, затова създава горди деца. Едва ли „иска“ рожбите му да коленичат пред него, а по-скоро обратното: винаги да го приемаме като родител - едновременно като майка и баща.

Нима родителите искат децата им да падат пред тях на колене, да ги молят и да хленчат? Едва ли! Всеки от тях се опитва да даде най-доброто. Родителите се стараят да предадат на децата си това, което са научили през годините, да ги предпазят от лошия опит, като им говорят за някои неща от живота и казват на децата си: „Изправи се и ме гледай в очите. Искам да се гордея с теб.“

Хората от моята планета си имат правило: **Ние не навеждаме главите си пред нашия „Бог“, ние сме изправени, честни и смели.** Затова не навеждаме глава пред враговете си или религията. Аз не съм изключение.

Бог желае да види пред себе си изправени същества, които могат да поемат отговорност за собствените си действия. Искане да се гордее с творението си, когато го види, да може да каже, че то е „добро“. Със сигурност той обича и слабите, както и родителите обичат своите слаби деца. Радват го обаче най-вече тези, които сами възлагат задачите си, поемат ги, експериментират, рискуват и приемат живота.

Бог е същност, изпълнена с любов и радост; той взема участие в живота, интересува се от опита на всички същества, радва се на новаторите, на хората, които се осъзнават и сами са започнали да градят; гледа ги с радостно любопитство как творят и колко са научили.

Допускаш ли, че би могло да му писне, когато всички само просят и молят? А представяш ли си да кажеш: „Виж какво направих в живота си. Гордееш ли се с мен?“ Така както детето се обръща към баща си, когато е сглобило нещо с конструктора Бог не иска от хората да се страхуват от него, защото няма причина за това. Той обича творението си - Бог обича човека. И иска да бъде

обичан, така както родителите искат да са обичани от децата си."

Интересно, а?

Такава впрочем е била представата за Бога на нашите прадеди (преди да бъдат „християнизирани“). Като се замисля за тълпите вярвачи, които лазят пред „Създателя“ си, като подкарат жалбите си и зареват... Тъжно, но е истина.

Бързо минаваме нататък и оставяме за малко мислите си да се реят свободно, а после да се стрелнат надолу като орел, който улавя плячката си.

СУПЕР СВЯТ - ВСЪЩНОСТ...

Защо Ви разказах за хора, които от хилядолетия или дори повече живеят в пещери и подземни градове; за Сен Жермен, който през десетилетията се е смесвал с хората, понеже самият той идвал от пещерите или бил пътник във времето?

Всъщност бих могъл да обясня само някои неща за манифестирането и това да е всичко. Аз обаче не съм такъв. Щеше да е прекалено елементарно. Задачата ми беше и си остава: да Ви приближа до една нова гледна точка за света, която вижда нещата малко по-глобално.

Днес почти всичко опира до броени години. Технологичното развитие е толкова ускорено, че ние изобщо не можем да планираме за десетилетия напред. Хората, за които говорих тук, пресмятат във векове и хилядолетия и се инкарнират доброволно. За тях е подробност дали една цивилизация идва, или си отива, дали има война, или някъде току-що е сключен мир; целият живот е включен в огромен, невъобразим цикъл, който с нашето късогледо структуриране изобщо не можем да разберем.

Това е причината да Ви разказвам за невероятните хора, които твърдят, че не са толкова различни от нас. Да, НИЕ сме тези, които от тяхна гледна точка сме особените - твърде несъзнателни и невежи!

Ето защо трябва да приемем един много по-глобален начин на мислене - защото днес ние сме изправени пред промяна, от която много хора се страхуват. Имам предвид *Новия*

световен ред, който от ден на ден става все по-видим в живота ни.

Новият световен ред наистина предстои. Дали ще дойде няколко години по-рано или по-късно, не е толкова важно, защото по същия начин ще изчезне: малко по-рано или по-късно... Възможно е нашата цивилизация да изчезне и да дойде следващата. Ще има голям прелом, по-голям от съществуващите досега, защото хората на Земята днес са много повече, отколкото в миналото.

За нашите „самаджини“ обаче, за Сен Жермен и приятели, *отново* ще изчезне една човешка епоха и ще възникне следващата. Те *отново* ще излязат от пещерите си, за втори път, за да обогатят хората.

Съветвам Ви да не се страхувате от промяната, която предстои. Тя е част от дълъг учебен процес за милиарди души, които доброволно са избрали да придобият опита си тук. Бъдете смели да продължите, да продължите да творите и съзнателно да участвате в живота.

Няма нищо интересно, ако приемем, че в училище можем да научим всичко възможно - история, математика, четене и писане; разбираме факти за религията, физиката и химията, за различни държавни устройства. Но не учим най-важното: какво представлява животът, какви са законите му, как да работим с тях, как да го обясним и да използваме механизмите на природата за себе си и за доброто на другите.

Факт е, че на тази планета - и то най-вече на дуалистично ниво - ние сме изложени на глобални закономерности. Как обаче да следваме закони, които не познаваме?

Причината, поради която няколко семейства и тайни ложи (подобно на тамплиерите) са постигнали толкова силна власт освен другото е, че те са познавали съдържанието на саркофазите, т.е. историята на предците и закономерностите на живота. Те крият тези закони, употребяват ги за лични цели, прикриват ги за останалата част от човечеството, за да не могат да бъдат „използвани“ от други.

Въпросът ми е: искате ли да продължават да Ви използват и да се чудите защо някои имат тотална власт, а Вие само трябва да работите? Или в края на краищата и Вие ще се възползвате от тях?

Няма защо да се ядосвате!

Имате добри шансове! Ясно е, че хората на планетата имат един и същ произход. Съществуват различни понятия, но в крайна сметка всички вярват, че „Творецът“ е този, който е създал планетите, физиката и закономерностите, на които се основава вселената и животът. Това означава, че всички ние сме деца на Създателя и че всички носим в себе си едни и същи възможности.

Символично виждаме това от факта, че всички хора имат една и съща големина на корнеатата.

Супербогатите и супервластните на земята също имат един мозък, две очи, две ръце и ходят до тоалетна като нас. Защо обаче те са постигнали повече в живота, отколкото Вие?

Да, попитайте се съвсем честно! Смятате, че Бог е несправедлив? Забравете това. Подобни изказвания са породени само от самосъжаление, защото нямаме достатъчно дисциплина и воля, за да реализираме себе си.

Всичко, от което се нуждаем, за да направим нещо в живота си, имам предвид ПРАВИЛНО, е закотвено в нас. То си седи недокоснато и иска да бъде използвано. Имаме възможност да помислим - и ще мислим успешно и осъзнато. Така постъпват и илюминатите. Те също имат само 24 часа на разположение за размисъл, но мислят по друг начин, и това е единствената разлика!

Душата и тялото ни са част от едно знание, но ние затваряме пътя към душите си и към намиращите се в тях способности чрез гледната точка, която сме възприели от традиции и остарели модели на мислене; затова сме блокирани.

Изказването: „*Аз не мога!*“ е неуместно. По-честно е да кажем: „*Не се доверявам*“ или „*Много съм мързелив!*“.

„Можем“ да постигнем всичко; не забравяйте, че имаме непрекъснат достъп до земната и универсалната база данни на вселената, както и до нашата божественост в сърцето и клетъчните спомени на тялото ни. Проблемът е, че повечето хора не знаят как да се „включат“, т.е. да получат достъп до тях.

Как аз успявам да се „включая“ в хрониките на Акаша или в сърдечния център, за да получа информация?

Различните видове медитация помагат, но е по-лесно да се помолим мислено. Аз лично го правя много отдавна: задавам въпрос и в рамките на няколко секунди получавам отговор; или правя това малко преди заспиване, като моля за определена информация; след това пред затворените ми очи се разиграват образи и определени сцени.

Убеден съм, че всеки го може, но повечето не се доверяват на мисълта и образите, които получават.

Естествено винаги е имало хора като Рудолф Щайнер, Якоб Лорбер, Елена Блаватска, Едгар Кейси и стотици други - т.е. медиуми, които реализират дарбата си в толкова силна степен, че книгите им преливат от космическа информация и детайли за Сътворението, възникването на живота, появата на различните цивилизации на тази планета, историята на Слънчевата система и т. н.

Тези, които имат достъп до хрониките на Акаша, научават за великите опори в човешкото развитие. Всъщност, съществуват определени указания за житейската игра, които през хилядолетията и милионите години са се превърнали в нещо като *маркировки и крайъгълни камъни*.

Нека сравним казаното с нещо популярно, например с играта „*Не се сърди човече*“.

Правилата и целта са известни. Какво ще е отношението на участниците, дали ще се сърдят или ще запазят самообладание, зависи от тях. Защото накрая играта приключва за всички.

Или да вземем училищното образование. От самото начало е ясно, че преди матурата предстоят 12 класа. От година на година материалът става все по-труден, предметите са известни и трябва да се справим с класните и новите знания. Преди матурата всичко се развива, индивидуално: човек хитрува, повтаря многократно, завършва с 6 или с 3,50, има нужда от помощ или се справя перфектно.

За играта тук, на Земята, това означава, че през хилядолетията има определени етапи за преодоляване, генералните изпити са фиксирани. Това е причината, поради която различни пророци и ясновидци са могли да предсказват големите събития. С годините наистина рядко има попадения, но в крайна сметка нещата се сбъдват.

Нека например вземем ясновидците, които предсказват Първата и Втората световна война. Те - включително нашият Сен Жермен, или френският цивилен, когото авторът на „Полевото писмо“ Андреас Рил среща - не предсказват датите, но събитията и процесите, довели до тях, са описани вярно.

Спомнете си, че и пророк Йоан в своето „Откровение“ е успял да опише неща от бъдещето, които ще се появят две хиляди години по-късно - говорещи книги, лентовия код и подкожния чип... Спомнете си.

Аз обаче не искам да Ви връщам към страховити теми, а да Ви измъкна от тях; нека не губим време с външни описания, които биха ни отклонили от същественото - от нас и от собствената ни съдба в този живот!

Всеки човек има свободата сам да избира дали да постигне зрелостта, дали да е нечий слуга или да се превърне в творец.

Сигурен съм, някои от Вас мислят, че в този живот са подчинени на конкретна социална и семейна йерархия, чиято посока не биха могли да променят. Това е много погрешно!

Ние сме тези, които преди да се инкарнираме, решаваме къде, кога и в какво семейство да бъдем родени. Защо? Защото душата, т.е. ние самите, знаем какво искаме, какво ни липсва за целостта - например кураж да рискуваме, смелост, умение да завършваме нещата или дисциплинираност. И така, от цялото игрално поле, което вече сме разгледали „отгоре“, избираме подходящото място, от което да стартираме новия си земен живот.

Например:

В отвъдното решаваме какво искаме да научим и след като сме напуснали предишното тяло, избираме следващата си инкарнация. Може би искаме да разберем повече за политическата власт и в следващите осем живота избираме политическата кариера, и то в различни държави, за да видим всичките ѝ аспекти.

Възможно е да поискаме да изживеем майчинството и отново да променим пола си. Не е изключено отпечатъкът от предишните инкарнации (от мъжкото тяло) да повлияе на

сегашната жена. В този случай често се стига до усложнения (например хомосексуализъм).

Много бих искал да разкажа за две деца, които все още ясно си спомнят живота преди да се затворят в майчиното тяло.

Първият е аржентинецът Флавио М. Кабобанко, който вече многократно цитирах. Тригодишното момченце променя светогледа на родителите си не само с думите си за Бога, живота, съдбата и др., но и с рисунките си. На единайсет години той пише книгата „Аз идвам от Слънцето“¹, която родителите му публикуват. В нея откриваме рисунки за строежа на вселената, за взаимодействието на материята и антиматерията, за времето и пространството, за съществуването на душата и проявленията ѝ, за енергията на планетите от нашата Слънчева система, за различните нива на отвъдното и още много подобна информация.

На въпроса на баща му как е възможно да си спомня всичко това, Флавио обяснява, че преди да се родят, душите знаели всичко и си спомняли божествените истини, но в момента на раждането били целувани от *Ангела на забравата* и били запечатвани. (При древните елини човек преплува реката Лета.)

Флавио казал на баща си, че когато Ангелът на забравата дошъл при него, той обърнал главата си настрана и той едва го докоснал. Затова можел да си спомня почти всичко от отвъдното. (Поголемият с 3 години брат на Флавио също притежава особени дарби.)

За времето преди раждането си деветгодишното момче казва следното: *„Повече си спомням за времето преди да се родя, отколкото за първите три години след това. Оттогава наблюдавам живота от всички гледни точки. Виждам навсякъде, защото не гледам с физическите си очи. За пръв път съм на тази планета, която е толкова плътна. Бях се подготвил на другите планети, където научих за тялото. Преди беше различно: все едно*

¹ „Ich komm' aus der Sonne“ - един от езотеричните бестселъри на германския книжен пазар от края на 20. век. Става популярен сред читателите с детската искреност и простота в описанието на невидимия свят - бел. прев.

да можеш да пишеш по въздуха, но тук е съвсем съвсем друго, аз имам физическо тяло. Малкото правила, които си спомням, за да мога да живея тук, са: Да и Не, време и пространство. Това тук е светът на противоречията [...] Спомням си стотици светещи топки, всяко живо нещо е светеща топка. Някои от тях ми помагат да се ориентирам на тази трудна планета. Виждам две майки, които са важни за мен - едната е със силно „аз“, другата е по-фина. Тази втората е свързана с топка, която свети много силно [...] Те ме привличат, защото са свързани с любовта. Те не са мои родители. Знам, че трябва да отида и все повече се чувствам привлечен от тях. После се появява един светец тунел, наоколо е тъмно. Когато влизам в него, аз се чувствам много натясно, заключен." ⁽²⁸⁾

Вторият случай, който искам да спомена, е за шестнайсет-годишната Антоанета от Саарбрюкен, която лично посетих и изследвах. Антоанета е ясно-чуваща - т.е. тя не вижда аури, но чува глас, който ѝ говори и твърди, че той е на духовния ѝ водач. Името му е Абронзиус. За влизането в майчиното тяло той ѝ казал, че: „Когато една душа намери родителска двойка, тя е с нея още преди инкарнирането си. Понякога тя се свързва с бащата, но най-често прави това с майката. Зависи, от коя страна на духовното семейство идва.

С присъствието си душата се настройва към характера и емоциите на родителите, преди още да бъде родена. Тя ги наблюдава и после избира най-добрия момент да влезе в яйцеклетката. Ако родителите са в тежък период, тя понякога изчаква, докато нещата се подобрят. Друг път идва в неспокойни времена, за да донесе мир с присъствието си и да ги успокои."

Тези думи подкрепят идеята, че ние сме тези, които избираме живота си. Дори детството ни да е било извънредно скромно.

Днес обаче сме възрастни, от днес нещата са други. Нали по онова време не знаехме нищо за Закона на резонанса, но вече знаем.

Ура! Тук и сега е дошло времето за промяна. Конфликтите малко по малко ще изчезнат; най-накрая започваме да правим това, което винаги сме искали...

Да, знам, че звучи по-лесно, отколкото е - и при мен беше така. Преди много години аз също имах друга професия, но

осъзнах, че постоянно се конфронтирам с колегите и шефа си. Работата в екип беше убийствена. Така стигнах до извода, че в моя случай трябва да се стремя към независимост. Размислих как би могла да изглежда тя и какво точно умея. Тъй като не намерих отговор, си пожелах самостоятелна работа, която да ми доставя удоволствие, да е свързана с чести пътувания, да ме среща с интересни хора и винаги да имам достатъчно средства, за да финансирам екскурзиите си.

МОЯТ ДОГОВОР СЪС СЪЗДАТЕЛЯ

Трябва да добавя, че по същото време - във вероятно най-важните за мен петнайсет минути - сключих договор със Създателя и с Живота, който беше не по-малко решаващ за моето бъдеще: че повече няма да бягам от съдбата си, а че ще приема това, което съм предприел в тази инкарнация - с всички последствия.

Изведнъж, две седмици по-късно чух вътрешен глас, който ме подкани да напиша книга (въпреки че по онова време бях квалифициран вътрешен дизайнер и нямах нищо общо с книгите). Две години по-късно моята независима манифестация се материализира точно по начина, който вече описах. Причината, поради която желанието ми се изпълни, беше формулировката, която оставих отворена. Така позволих на живота да ме изненада.

Това наистина проработи, но в замяна аз трябваше да изоставя цялостния си светоглед, старите си приятели, навиците си - и в замяна получих нов живот.

Същото ще се случи и с Вас (със сигурност). Сто процента. Само го пожелайте истински. Не забравяйте, че не е необходимо да правим кой знае колко, а да изоставим старото - на практика. Скъсайте с хората, които от години Ви ходят по нервите - приятелски, но категорично. Нека оставим резервираната маса празна, да напуснем спортния клуб, може би селото или града, в които от години живеем. Тоест - край с безползното минало.

Щом пожелаваме нещо ново в живота си, трябва да изо-

ставим старото - не е ли логично? Нали не можем да доливаме вече напълнена чаша...

Всичко, което описях в тази книга (всъщност не сте длъжни да го четете...), идва отнякъде. Говорих за опит, който лично съм преживял. Той не е следствие от Интернет или компютърни игри, а от живота, от преживелиците ми, от пътя.

Така е! Житетският опит идва винаги с действието.

Да сравним това с човек, който е прочел пет книги за *Кама сутра* - индийското изкуство на любовта, и на теория вече добре познава всички пози. Той ще разбере за Кундалини едва когато изпълни упражненията на практика.

Това естествено отново беше пример от областта на тялото и показва, че моментното развитие в живота и при мен не се е разминало без белези. Но, да оставим шегата настрана...

Книгата е успешна, защото седя тук от седмици и пиша по цял ден, което задвижва процеса (сутрин от 7.30 часа до 23.00 през нощта). Почти не говоря с никого - освен със семейството си, което уважава избора ми. Ям малко, дисциплинирам се... Тоест, зад този успех се крие количество енергия, която се излива тук, количество работа, която беше свършена. И това ми достави удоволствие. Смятам, че го усетихте.

Ако някоя дейност ни доставя удоволствие и радост, тя изведнъж престава да е работа - вече сме превърнали хобито си в професия; или казано още по-добре: направили сме *призванието си професия!*

Ах, Вие не знаете каква професия с удоволствие бихте работили?

Няма нищо, и аз не знаех. Нали затова Ви доверих начините на манифестиране.

Нека обобщим още веднъж:

Няма нищо случайно! Всичко, което се случва в този живот и ще се случи, го причиняваме самите ние. Всичко получаваме - т.е. привличаме - по Закона за резонанса.

И тъй като не е случайност, а резонанс, че държите тази книга в ръцете си, законът показва, че в живота Ви е настъпил моментът да промените нещо.

Чрез тази книга, която точно в момента е влязла в живота Ви, божественото, ангелът Ви или друга някаква невидима сила иска да каже: *„Приятелю, дошло е време за решения. Помисли и виж щастлив ли си от своя живот. Ако не си, тогава го промени. Не чакай някой да се появи и да го направи вместо теб. Става дума за великия въпрос дали искаш да си слуга, или господар, ученик или майстор. Искаш ли сам да решаваши, или другите (например илюминатите) да решават вместо теб?“*

Само за това става дума.

„Разгледай живота си. Той е хаотичен, затова въведи ред в него. Той е във война, умиротвори го, ако усещаш злоба - приеми любовта.“

Без значение е, дали аз или някой друг е написал тази книга. Става дума само за Вас - за Вашия успех, Вашата радост от живота, Вашето здраве!

ИЗВИНЕТЕ - ТОВА Е МОЯТ ЖИВОТ

Вътрешно много хора усещат, че животът, който водят, не изразява истинския смисъл на битието им. Въпреки че са заети по цял ден, те все пак чувстват, че нещо им липсва. При всички виртуални впечатления, които ни се вгълпяват

- от телевизия, видео, компютърни игри, Интернет и т. н.
- малко хора забелязват, че животът им е станал доста безсмислен. Човек трябва да живее. А все по-малко (и най-вече млади) хора, мислят за живота и се питат: Какво всъщност правя тук?

Чисто материалните привидни ценности, които Западният свят ни предлага - благополучие, слава, кариера, собственост - не карат хората днес да мислят критично, да изследват по-висшия смисъл на живота, БИТИЕТО (питайки се *Как* и *Защо*). Ако хората замлъкнат за секунда и поразсъждават по-задълбочено, при повечето от тях се появява вътрешен страх - страхът, че тук има нещо непознато; всъщност ние би трябвало да знаем много повече за живота - да не говорим, че може би трябва да правим и други неща. Но тогава на вратата се позвънява и - слава Богу! - не се налага да отговаряме на такива сложни въпроси...

Религиите също не предлагат особена помощ. Виждаме съвсем ясно в какво са се превърнали „вярващите“ в Израел, Ирак или Ирландия... Междувременно християнската църква толкова „отживя“, че е идеал за все по-малко хора. Какво ще стане, ако продължим твърдо да се придържаме към посланията на Стария завет - смесица от изстребване на народи

и отмъстителни акции - вместо да си спомним Христовото учение и посланието на любовта? Това, че църквите ще се опразват все повече, не ме учудва. Днешният човек *постепенно* започва да *усеща*, че нещо не е наред - и новото поколение на децата го *знае*.

Преди всичко, изказването на папа Йоан Павел II: „*Не искайте опрощения за греховете си от Бога, а от мен!*” ме кара сериозно да се замисля...⁽³⁵⁾

Налице е една комунистическо-социална тенденция, че всяка религиозна мисъл трябва тотално да се ампутира от живота - естествено това е другата крайност, означаваща безбожие и бездуховност.

„*Тя вече няма място в нашия свят*”, казват за религията. Типове като Исус са минало... Ние живеем в хищническо общество, без прошка и внимание. Хората се стремят към удобно житейско пространство, което не ги кара да мислят.

Изкушеният консуматор се подиграва, когато му кажем, че се занимаваме с отвъдното. И той не е сам. Подкрепят го както атеистите, така и общности, наричащи се „християнски”, за които умъртвяването на неродения живот не е убийство; в същото време живеем с бундесканцлер, който вече не намира за необходимо да завършва клетвата си с думите: „*Нека Бог е с нас*”. Останалото е работа на масмедииите. Те са оръжия на истинските властимащи на тази планета.

Освен че най-големите информационни агенции са в ръцете на същите ложи, всички те имат и чудесни съветници -например *Едуард Л. Бърнайс*, „майсторът на изопачаването”. В продължение на не по-малко от четири десетилетия той доминира в американската PR-индустрия (от 30-те години насам); усилията му бяха насочени към манипулация върху мисленето на масите. Той винаги е бил наеман от най-големите концерни и дори от самото американско правителство, за да налага продукти, които са дефинитивно вредни. Най-големият му успех беше, когато със слогана си „*Нека демокрацията направи света по-сигурен*” продаде на американската общественост Втората световна война.

Цел на живота му (при това с хонорар по избор) беше чрез новините да набива в подсъзнанието на хората скицирани от него идеи, да вмениява изкуствени представи, да създава

нужната почва или да представя дадена идея в необходимата светлина. Негови са впрочем и слоганите: *медикаментите лекуват; имунизациите укрепват имунната система; никое дете не ходи неимунизирано на училище; на прага сме на лечението на рака; месото е здравословно; HIV е причината за СПИН-а; млякото е добър източник на калций...*

Самият Бърнайс смята обществото за „стадо, което трябва да бъде водено“. Стадното мислене правело хората „податливи на управление“ и той никога не се е отклонявал от основния си принцип „да контролираме масите без тяхно знание“.

В своите хроники под заглавие „Пропаганда“ той пише: *„Който манипулира скритите механизми на обществото, създава несигурно правителство, и той всъщност представлява истинската власт в нашата страна. Ние сме управлявани, разумът ни се моделира, вкусът се възпитава и идеите в голямата си част ни се внушават от хората, за които никога не сме чували нищо. Това е логичен резултат от начина, по който е организирана нашата демокрация. Големите групи хора трябва да се кооперират, когато им се налага да живеят в едно уравновесено функциониращо общество.*

В почти всяко действие на живота ни - било то в сферата на политиката или търговията - ние сме управлявани от малко на брой субекти, които разбират менталните процеси и модели на масите. Онези, които дърпат конците, контролират публичното мислене. ” (36, 30-31)

Тези хора искат още дълго да управляват света, те имат интерес масите да останат непросветени и да се занимават с всичко възможно, само не и с важните въпроси на собствения си живот. Междувременно всеки е подиграван или дори има славата на шарлатанин или член/създател на секта, ако се опитва да намери отговори на откритите въпроси извън установените „велики секти“ (религиите). Всичко, което не съвпада с манипулирания дух на времето, се осмива.

Но ако някой е на смъртно легло или е тежко болен, нещата мигновено стават различни. На помощ са викани онези, които иначе се осмиват и оплюват - свещеници, духовни учители, духовни лечители и хора, преживели клинична смърт. Едва тогава всички внезапно започват да се интересуват от въпроса какво наистина се случва след физичес-

ката смърт. Тогава всеки иска да разбере - по най-бързия начин - с какво са се занимавали останалите в живота си. Обикновено само в такива ситуации предимно едностранчиви и материално ориентирани субекти прозират, че само знанието е недостатъчно.

В крайна сметка то не само трябва да бъде разбрано и погълнато (което мнозина днес наричат *мъдрост*), а да бъде практикувано и използвано в живота.

Затова аз казвам: в книгите или в каменните постройките ние можем да открием истината само в ограничен вид; истината е в сърцата ни и с нея се отваря пътят към духовния свят и към това, което наричаме „божествено“.

Истинският търсач, или по-добре, този, който намира истината, иска лично да знае и търси директна връзка с „шефа“ - не мъртвата буквоядна вяра на древните книги. Знанието може да бъде пренесено, но не и мъдростта, която трябва да постигнем сами.

Затова е толкова важно да разберем законите на живота, които изложих! Сами по себе си са достатъчни наистина две важни неща: „*Не прави на другите това, което не искаш да ти направят!*“ (т. нар. „златно правило“) и „*Каквото посееш, това ще пожънеш!*“ (каузалният принцип), респективно „*Дръж се с другите така, както искаш те да се държат с теб!*“

Ако тези две изречения се врежат в паметта ни и си ги спомняме при всяко наше действие, нещата ще спрат да вървят накриво.

В момента се сещам за таксиметровите шофьори в Кайро. Добре знам, че почти всеки от тях лъже, и ако не внимавам, ще платя повече. Но това не се ли отнася до тях? Нали те също не искат да бъдат лъгани и да не плащат повече от необходимото?

Да не би, защото шофьорите в Кайро изповядват друга религия, която вероятно им разрешава лихварство спрямо „неверника“, могат да измамят естествените закони?

Забравете! Всичко сто процента се връща.

Днес имаме нужда от разбираемо обяснение за живота на Земята, за това как функционира той. Вече изложих част от космическите закони, които всеки на този свят разбира и кои-

то дадох някакъв отговор. Всичко започва с нас и никой безсмъртен няма да ни спаси или да ни прости дълговете. Сами сме отговорни и затова само сами можем да простим.

Един директен въпрос:

Можете ли утре сутринта да застанете пред огледалото и да се погледнете в очите с чувството, че сте начисто с живота си?

Гордеете ли се от себе си? Или след като сте отишли при работодателя си, сте продали душата си - вашето Аз - и сте подвели опашка? Доставя ли Ви удоволствие да лицемерни-чите и да вършите неща, които отдавна Ви лазят по нервите?

При подобни само-предизвикани ситуации никой спасител не може да ни помогне. Само ние самите ще се отървем от тази мъка, ако вземем решение да приключим договорните си отношения и започнем работа някъде другаде, или заявим мнението си и станем самостоятелни. Вероятно ще сме щастливи, ако изникне спасител - някой като Нео („Матрицата“), който да реши проблемите ни...? Нека не се заблуждаваме. Няма кой да ни освободи от злото. Създателят ни е „обзавел“ с всички специфични способности, от които имаме нужда, за да се измъкнем от притеснението, да се спасим сами!

Никой не ни е принуждавал да работим там, където днес работим. Никой не ни е изнудвал и никой друг освен нас не е подписвал трудовия ни договор. Не Бог, Христос или Аллах е този, който вече не харесва работното ни място, а ние самите. Ние самите сме свободни да променим ситуацията. Не е ли така?

Как стоят нещата с партньорството, с брака? Не очакваме ли съвместният живот да е по-добър и по-хармоничен от самотния? Днес само се караме? От години? Коитус... Какво беше това? Отдавна липсва, а дори да го има, не носи никакво удовлетворение. Каква връзка е това?

Кой ни принуждава да останем с партньора си, с когото само се караме? Навикът? Страхът на съществуването?

Трябва да помислим и за това, да се замислим дали случайно проблемът не е в нас. Защо вече не изслушваме или

сме твърдоглави? Дали не управлява само главата? Тогава раздялата не би подобрила нещата, защото със следващия партньор ще имаме същите проблеми. Трябва ясно да осъзнаем, ясно да изследваме кои са причините за проблемите. И когато намерим решенията, да заживеем истински.

ПРОБЛЕМИТЕ СА МОИ ПРИЯТЕЛИ

Най-големият проблем при хората на Земята е, че не вземат решения, защото тук всичко е двойствено, противоположно, „да-не“.

Обзалагам се, че почти във всеки конфликт, спор или проблемна ситуация добре знаете причината и решението. Но бездействате.

Това е най-лошото, което можем да направим. Да не решаваме, означава да линеем. Отново не е нито студено, нито горещо, а така да се каже - хладно. Какво казва Исус за тези, които се страхуват да вземат решение: *„Така, защото си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата си.“* (Откр. 3:16)

Ако сме нечий ангел-хранител и нашият довереник е изправен пред дилема, но не знае накъде да продължи, ние също не можем да му помогнем. Възможно е той да се страхува от неизвестното, да не може да спечели това, което го чака там, колебае се и протака. Иначе казано - няма развитие.

Не-подвижността означава смърт, движението означава живот.

Ако обаче избере едната от двете посоки, тогава идва ангелът-хранител, т.е. ние ставаме активни и започваме да му нашепваме съветите си. Дори да избере „грешната“ посока, той пак ще стигне до целта, но по *заобиколния* път, защото на практика „грешно“ не съществува.

Същото е и в ежедневието. Толкова много хора избягват да вземат решения и затова са блокирани, разболяват се, преживяват загуби, линееят.

Дванадесетгодишният контактър **Торстен** предава казаното от един извънземен на име *Адин*: „*Не се притеснявай, приятелю, едва впоследствие, когато си спомниш миналия живот, ще разбереш различните събития, плана и необходимите процеси, които лежат в основата му... Обикновено съществата (хората) не могат да видят смисъла зад болезнените или неприятните процеси - защо е трябвало да се случат толкова много неща по определен начин. Защо те, за да направят възможно рас-тенето и узряването на душите си, са избрали да имат такъв опит. Не им остава друго, освен да застанат, колкото е възможно по-добре пред ситуацията. Нали не сте сами.*

На Земята се казва: „*Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.*” Това означава, че ти винаги трябва да направиш първата крачка. Трябва първо да станеш активен, тогава ние и духовните ти помощници ще сме ти от помощ и ще те водим по най-добрия начин: чрез интуицията, чувствата, сънищата и ще ти даваме знаци с това, което наричаме синхронност. Решението да предприемеш нещо трябва да бъде избрано от **теб**. Нещата не опират само до това колко добре те водим, а и доколко ще се оставиш да го направим. Зависи от нас двамата.

Не трябва да се безпокоиш за миналите си постъпки. Приятелите ми в космическите кораби и аз винаги сме на твоя страна. Ние също имаме същества, които ни подкрепят, съпровождат развитието ни и ни водят... И на нашата планета действат законите, които са валидни на Земята и във вибрационното пространство, което наричат отвъдно. Аз също съм изложен на тях. Ако не позволя да бъда воден от моите духовни водачи, не мога да бъда твой добър водач. Разбираш ли?

Още в началото на съвместната ни работа ти обясних, че ви посещаваме, докато спите. Тогава ви даваме информации, които си спомняте едва на другата сутрин, но не винаги. Понякога опитваме пак. Всички, които посещаваме, са дали съгласието си (както вие казвате, на небето, т.е. на нашето поле на съществуване) да работим заедно, защото ние трябва да ви помагаме.”

Ето и моя начин:

Нека гледаме на проблемите като на наши приятели, които стимулират живота ни и ни задължават да растем.

Аз си имам принцип на действие, който използвам вина-

ги в ежедневието и работата си. Когато се появи неприятна (проблематична) ситуация, аз я разглеждам като:

- 1. Разтърсване** (Аз-състояние): какъв е проблемът, кой го е причинил? Трябва ли да участвам и какво ме възпира да го променя?
- 2. Разбиране**, че нещо трябва да се промени, защото иначе се ядосвам. Последствията водят до неразположение, неразбирателство, болести. И след това остава само
- 3. Решението:** то може да е в една или друга посока. Важното е да ми допада - тогава болестта преминава, разумът се избистря и животът може да продължи.

Това е грубата структура. В книгата си „Всичко е Бог“ баща ми изразява това във формулата:

R³ = разтърсвам - разбирам - решавам

Не винаги е възможно веднага да се вземе решение; някой път трябва да пренощуваме „класическата нощ“, да говорим с родителите си или с бизнес-партньора. Понякога са необходими няколко дена. Все по-често обаче решавам на момента, т.е. Сега.

След дългите години практика това ми се отдава все по-добре.

ИЗПРАВИ СЕ ПРЕД ПРОБЛЕМА!

Много е важно не да бягаме от проблемите и да си намираме нови претексти, а да се изправим пред тях.

Според *Закона за резонанса* ние винаги силно привличаме в живота си това, от което се страхуваме.

В повечето случаи избягваме страховете си, а те съществуват в множество форми.

Как да се изправим пред тях?

Нека разкажа нещо от собствения си живот. Много хора, след като се запознаят с мен, решават, че не се страхувам от нищо, защото явно изглеждам много самоуверен. Това обаче винаги е така, и преди двайсет години също изглеждах самоуверен, но нещата бяха различни.

Явно съм се самозалъгвал и го разбрах от един постоянно повтарящ се сън. Сънувах, че се намирам в кръчма и някой внезапно ме нагрубява. Очевидно мъжът си търсеше жертва. Понякога ми писваше в лицето чаша бира или ме блъскаше. Треперех от страх, защото беше поне с една глава по-висок от мен, и побягвах. Той ме преследваше заедно с бандата си, настигаха ме и в момента, когато ми се нахвърлеха, се будех.

След като започнах да сънувам това през няколко седмици, се запитах от какво бягам в реалния си живот.

Тогава бях на двайсет и няколко години, учех за вътрешен дизайнер, а външният ми вид подходеше повече за пънк сцената. Дори само заради него бях обект на лоши погледи и неодобрителни забележки. По онова време все още изпитвах

езически страх от всякакви изпити - за автомобилна книжка, зрелостни, за квалификация или класни проверки. Ясно съзнавах, че мога да се справя само с две трети от курсовите работи, защото винаги бягах от лекции - заради страха от изпитите. Другото, от което вътрешно се боях, беше да бъда сам. По онова време за мен беше немислимо да пътувам сам по широкия свят.

Спомням си за едно пътуване като ученик до Англия.

Реших да не се поддавам на страховете си и започнах да правя малки пътувания из Германия, за да видя какво ще усетя, но моментално имаше рецидив. Малко преди изпита си за калфа имах двуседмична ваканция и аз я използвах за пътуване из околността. Сам. Първо заминах за Амстердам, възнамерявах с колата си да се прехвърля в Англия, за да продължа към Шотландия. Но реших друго, върнах се в Южна Германия, взех влака и заминах за Атина, а оттам - за Кикладите, островите под гръцката столица. Почувствах се толкова добре, че мислех да не се връщам. Старият ми страх се надигна отново, когато седмица по-късно изпитът наближи.

Какво си мислите, че стана?

Разболях се и трябваше да пътувам обратно към вкъщи. Ама че „случайност"... Виждам своя ангел-хранител, застанал над мен, който казва: „*Виж ти, майстор Ян иска да избяга. Я да видим какво да направим, че да се яви на изпит...?*”

Отидох на изпита, който между другото мина добре.

(От примера ясно се вижда, че никоя болест не настъпва случайно, а иска да ни покаже нещо.)

След завършване на образованието си реших да замина за Мюнхен - сам, за да посещавам училище за лечители. След решението ми да зарежа всичко и да застана пред живота сънищата ми започнаха да се променят.

Отново сънувах кръчмата, после бягах, но се оставях да ме набият.

Записах се на курс за лечители, а вечер започнах да чистя автомобили към UPS¹; по-късно и да сортирам пакети, за да

¹ Международна спедиторска компания, основана през 1907 г. в Сياتъл, САЩ - бел. прев.

мога да се издържам. След взетото решение сънят ми отново се промени. Все още бягах, но сънувах, че намирам паднал клон, с който се защитавах.

Отново промених нещо във външния свят. Вечер по-често започнах да излизам сам - без приятелите от училището по лечителство, правих малки забежки от Мюнхен в Алпите и т. н... - сънищата ми отново се промениха.

Сънувах не само, че се защитавам от преследвачите, но дори ги отблъсквах.

„Интересно“, помислих си.

След като в реалния ми живот куражът отново ме завладя, се реших да осведомя света за следващото си решение и изрекох към вселената: *„Първият пакет с проспекти, който падне от поточната линия в UPS, ще бъде моята първа туристическа цел.“*

Вечерта докато работех, от поточната линия изпадна пакет туристически проспекти от TUI¹, на чиято главна страница имаше снимка на Хаваите. На следващия ден отидох в туристическото бюро и резервирах полет до Хаваите.

Така започнаха пътуванията ми. Първият ми престой там продължи четвърт година, оттогава пътувам. Междувременно минаха 15 години. В мен се събуди авантюризмът и страхът ми се превърна в любопитство.

Колкото повече пътувах, колкото по-голямо ставаше предизвикателството, толкова повече се променяше сънят ми.

Следващият етап в него: аз продължавах да тичам, но се обръщах, принуждавах единия да избяга, а другия наистина го пребивах от бой.

Следващата фаза - самият аз се учудих: оня в кръчмата замахва към мене, аз го цапардосвам и нещата приключват на място...

Така сънят изчезна, защото се изправих пред страховете си и животът ми в някаква степен се промени. Сънищата ми показваха какво съм постигнал.

Преди една година обаче отново сънувах нещо подобно. Този път вървах сам по улицата и бях нагрубен от група мла-

¹ Touristik Union International - германски туристически концерн със седалище в Ханوفر - бел. прев.

дежи. Сбихме се, аз сграбчих единия за гърдите и го ударих няколко пъти. Когато той се свлече под мен и за последно замахнах към лицето му, се спрях и, както бях готов да го ударя, го попитах дали това е достатъчно. Изправих се, подадох ръка на падналия и той стана. Очевидно не беше подготвен за такъв обрат. Учуди се, че няма да направя лицето му на кайма, въпреки че не ми беше трудно. След това се заговорихме и сънят свърши.

Това ми показва, че продължавам да се развивам. Най-вече, че не смятам противника си за враг, с когото трябва да се боря, а осъзнавам (заради ситуацията), че не боят, а само разбирателството и комуникацията имат смисъл. Преди всичко осъзнах, че дори и неприятните хора в живота ми имат нещо общо с мен - по Закона за резонанса.

Ако мога да се изправя пред ситуацията, проблемите и неприятностите, аз винаги ще раста и ще успявам в живота.

Немалко са хората, които се страхуват от смъртта. Съветвам ги вместо да се измъкват с „*О, Боже, не започвай пак със смъртта, че ме досмешава...*“, да се поинтересуват повече и се запознаят с разказите на хора, преживели клинична смърт, за да се уверят, че в нея няма нищо страшно.

НЕКА ЖЕЛАНИЕТО ТИ СЕ ИЗПЪЛНИ!

Показах рибната кост. Възможно е някои от Вас вече да са започнали да записват предимствата и недостатъците си (всъщност няма да съжелявате, ако закачите този лист на хладилника, на огледалото в банята или до леглото, за да може винаги да записвате новото, което Ви хрумва).

Ние трябва да използваме тези моменти и да се вгледаме в душата си, за да разберем къде се крият нашите таланти. Трябва да ги открием и да помислим как да ги активираме! След това ще си представим какво искаме да постигнем с тях и ще визуализираме картината пред духовния си взор.

Пред всички нас стои задачата да намерим собственото си призвание, т.е. да осъзнаем талантите и способностите си, с които разполагаме в тази инкарнация. След това да превърнем призиванието си в професия; да изкарваме препитанието си по начина, който ни доставя най-много радост, удоволствие и успех.

Ако например някое дете е надарено музикално, дарбата му трябва да се поощрява - по-късно то може да избере кариерата на музикант и тогава заложбите, хобито, се превръщат в професия. То би могло да печели парите си с това, което най-добре може и (!!!) което му доставя най-голямо удоволствие. Ще е твърде глупаво, ако то получи образование за механик или търговец на коли, просто защото баща му е на мнение, че така ще има по-високо обществено положение. Но какво знам аз?

Как стоят нещата при Вас? За какво най-много Ви бива?

Сръчни ли сте? Правите ли мебели за собствено удоволствие, въпреки че сте търговец? Или обичате да готвите и се виждате като главен готвач или кръчмар? В момента работите в експортното бюро на голяма фирма? Може би ще успеете да комбинирате и двете неща и един ден, когато започнете да печелите като готвач, да промените ситуацията...

Вие сте домакиня и имате дарба на медиум? Тогава се опитайте да доразвиете таланта си. В Англия медиумите се подготвят професионално. Нещо такова може да се намери и при нас. След като станете достатъчно добри, когато попаденията станат повече и започнете да помагате на други хора, тогава можете да давате лични сеанси или напишете книга за това, което приемате контактърски...

Граници няма...

Сънувайте наяве... Да помислим... какво ни се отдава, какво ни спори, какво можем да си представим, че ще правим по цял ден, без да ни доскучае, без да загубим приятелите си?

Моля, Вие обичате детските влачета, въпреки че сте възрастен? Помислете дали да не отворите магазин, специализиран магазин за колекционери и професионалисти в бранша - може би (малко по-съвременно) интернет магазин за влачета-игралки?

Днес всичко е възможно. Можете да превърнете всяка дарба в професия. Осмелете се! Най-малкото опитайте. Ако нещата тръгнат наопаки, ще продължите със старото, но поне ще знаете: аз опитах, не седях със скръстени ръце. Възможно е, все пак, да постигнете и пълен успех...

„Нищо не е добро, ако човек не го направи.“

Да го направим!

Ако ни е трудно да открием какво обичаме най-много да вършим, за какво най-много ни бива, има един малък трик: да си представим, че сме мултимилionери и повече никога не ни се налага да работим - с какво бихме се занимавали тогава?

Какво ще правим, ако не ни се налага да работим? Веднага го запишете, това вече ни води в правилната посока.

Друга виртуална нишка, която на мен лично ми помогна, бе да си представя, че съм на смъртно легло и мислено си

спомням живота: какво съм искал да постигна и какво никога не съм искал?

Ако рискуваме нещо, ние се променяме и изоставяме старите си навици!

Ако нямаме куража да приключим работните си отношения, едва ли ще имаме опита да изкарваме парите си с дейност, която ни доставя удоволствие. Естествено самостоятелността би могла да ни извади доста от джобовете и да загубим много. Но колко струва свободата? Аз лично се примирявам с някои неща преди да стана зависим или да сервилнича пред някого.

И наистина, лично от всеки зависи какво ще направи със своята инкарнация. Потвърждава се старата немска пословица: „*От нищото нищо не става.*“ Казано по друг начин: „Който се страхува от мечки да не ходи в гората.“ Или според Закона за причината и следствието: „*Каквото посееш, това ще пожънеш.*“ И ако някой не посее нищо, няма да пожъне нищо. Освен тези, които живеят на гърба на другите. Но и те са изложени на Закона за резонанса: „*Който взема, ще му бъде взето.*“ Тоест: „*Който копае гроб другиму, сам пада в него.*“

Терапевтът-консултант Петер Кумер е убеден, че на света има милиони „живи-умрели“. Така той нарича хората, които „умират“ на 25 години, а ги погребват примерно на 75. Съгласен съм с него! На 25 години мнозина вече са избрали професията си, омъжени са и големите житейски предизвикателства вече са преодолени. За мнозина това означава край на промяната. Вероятно те вече са построили къщата си, естествено с кредит, за да е сигурно, че следващите десетилетия ще са обвързани с банката... Промяната е станала табу.

Защо толкова много хора са потънали на двайсет и пет? Защото средностатистическият човек изобщо не желае да се променя. Той не е по предизвикателствата, не харесва превратностите и проблемите. Мнозина изпадат в стагнация още на млади години.

Дори тези, които имат образование или са завършили някакъв курс, където са практикували ментален тренинг, позитивно мислене или успешно манифестиране, след известно време се предават, защото не са постигнали успех веднага.

М-да, понякога трябва повече време. Като със семето, което посаждаме в земята - то също има нужда от време, за да покълне. Можем да подскачаме насам-натам от нетърпение, но това не ускорява процесите в почвата.

Не се предавайте веднага, ако в началото манифестацията удари на камък. Важното е да сме убедени, че желаем това, което искаме да получим от живота.

Нека желанието ти се изпълни...

казва духът от лампата, когато я потъркаме, а в Новия завет пише *"Искайте и ще ви се даде!"*

Принципът винаги е един и същ. Проблемът е само, че повечето от нас не знаят как да се молят. Защо не знаят? Защото наистина не знаят кои са, защо живеят на Земята и за какво да се молят.

Ако някой се моли лошо, резултатът няма да е добър. Лошо ли се молиш, лошо получаваш. Причина - следствие!

Много автори са ни оставили книги по темата; вижте например „Поръчки към вселената“ на Бербел Мол или написаното от Петер Кумер.

В случая аз само мога да Ви ориентирам в тази посока и да подтикна любопитните към по-дълбоки изследвания.

Някой си мисли: *„Да бе, ако беше толкова лесно...“*

Не съм казал, че ще е толкова лесно! Каква е цената на свободата? Не само на финансовата, а и на духовната? На мен лично моят живот ми е скъп. Ако Вие допускате всеки ден да ходите до фабриката или бюрото със стиснати в джобовете юмруци и да вършите работата си, която е всичко друго, но не и интересна, изборът си е Ваш. Ако карате кола, която не Ви харесва, изборът си е Ваш. Ако за Вас не е от значение, че се скапвате от човека насреща, или че колегите Ви общуват тъпашки, моля, изборът си е Ваш.

Много хора рано осъзнават, че не биха си причинили това и вслушвайки се в себе си, разсъждават, вземат решения, работят много и днес вече са самостоятелни и изпитват радост от дейността си.

Всички го можем! Бъдете смели и рискувайте нещо. Какво ще загубим? Неща, които така и така няма да вземем в отвъдното - от там идваме голи и голи ще си заминем.

Не трябва ли да гледаме като на голяма възможност, че сме на тази планета, и да използваме съзнателно всеки ден за творческа дейност, самопознание и самонаблюдение, за да разберем по-добре живота? Не трябва ли да използваме възможността да научим житейските закони и с така възникналото разбиране да вземем участие в проекта на божественото и да действваме конструктивно?

Нека мислено се върнем в детството си, в нашата младост, когато сме били малки. Какво сме си пожелавали тогава? Не сме ли искали да станем велики, известни или такива, които помагат на другите - например добри феи или благородни рицари?

А днес? Седим полузаспали до типове, които всъщност едва издържаме, или работим като лекари и предписваме на пациентите лекарства, за които се знае, че имат сериозни странични ефекти, но получаваме комисионна от производителя...; или за да получим ролята, лягаме с продуцента...

Какво е общото? Знаем какво: имате чувството, че обезобразявате душата си (още по-брутално: „*продавате душата си*“). Предадохте единственото, което Ви е дал Бог и за което трябваше да внимавате. Свободата си, свободната си воля!

Смятате, че това са тежки присъди? Не падайте толкова бързо в собствения си съд. Как мислите, че ще се почувствате, когато в отвъдното заедно със своя ангел-хранител и с духовното си семейство наблюдавате земния си живот? А после духовният Ви водач попита: „*И така, какво направи? Имаше толкова таланти, но влезе в тази фирма само от страх, че животът ти нямаше да е подсигурен? А искаше да ставаш доктор и да помагаш на хората... Защо офейка?*“

Когато някога отново се приберем в отвъдното, ще е твърде късно и ще се срамуваме, че не сме използвали шансовете си, да, че твърде често сме офейкували. Ще трябва да чакаме да се преродим и отново и отново сами да започнем да се учим като деца. Не е ли по-практично сега, след като вече сме тук, и училището е вече зад нас, да вземем най-доброто от живота?

Ами страхът от смъртта?

Страхът от *смъртта* е само един от многото страхове

Често страхът от *живота* може да е по-голям! Например много хора се страхуват да кажат мнението си за партньора, за шефа или за политическата система и за щастливите господа в сянка. Липсва смелост за професионален обрат или за раздяла с партньора. Страхуваме се да напуснем родината си и да последваме привлекателни предложения - въобще ни е страх от промяна. Липсва смелост и готовност за риск. А страхът да сме сами? Страхът от дълбокото и високото, страхът, че за някого се говори зле; страхът от загуба на пари, собственост, да, може би дори на дете или на член от семейството; страх да променим светогледа си и да направим това пред колегите си... Хората се страхуват да не отидат в *ада*, да, дори на *небето*, страх от откази, от болест, от болка, от възраст, от разочарование, от подигравки или да не би да ги вземат насериозно, или че повече няма да ги обичат, или ще им изневерят...

Не се ли страхуваме всички ние от нещо или някого? И то най-често необосновано? Страхът, и това трябва да го знаем, е най-силното средство за манипулация - както телесна, така и духовна. Чрез него хората могат най-добре да бъдат контролирани и управлявани (гневни богове, безработица, данъци, крах на борсата, самота и още стотици, най-вече интимни страхове).

С духовното пробуждане - разбиране (познание), ясно решение и действие - малко по малко страховете изчезват. От ключово значение е да научим нещо за живота преди и след смъртта, за да може сам по себе си смисълът му да стане по-ясен. Важно е също да слушаме добре какво разказват децата ни за отвъдното, за финия свят и смисъла на съществуването, защото така страховете намаляват. Ако знаехме, че в духовния свят имаме ангел-хранител, духовен водач и безброй приятели, които са с нас, които ни пазят и активно ни подкрепят, защо тогава да изпитваме страх вместо радост? Виждате ли колко е важно да проучим из основи тези елементарни въпроси *Откъде* и *Накъде*?

Ако ги зададем, може да се окаже, че е добре, че сме се разочаровали от много ситуации, условия и връзки, лични или професионални. Разочаровани от това, че бихме могли да живеем съвсем иначе. Учудваме се, че толкова дълго сме

скромничели. Е, и? Именно затова сме *раз-очаровани*, т.е. очарованието си е отишло! Тогава най-накрая ясно ще разберем, че виждаме не това, което *искаме* да видим, а как наистина изглежда реалността, дори от това понякога да боли.

Да захвърлим старите дрипи означава: да ги изоставим и да се пробудим за настоящето, за да не изпадаме повече в подобни *измамни* ситуации. Да продължим да живеем и да намерим съмишленици, които не мамят. Фиксацията в старите спомени и страдания не върши работа, те така и така нищо не могат да променят, нека погледнем напред.

Всъщност, няма защо да се страхуваме от нашия *съюзник смъртта*, той е симпатичен младеж. През 2002 г. си бях внушил, че на всяка цена трябва да си купя спортна кола. Речено-сторено. И бях доволен. Междувременно беше настъпила есента, когато сънувах странен сън. Намирах се в дома на родителите си, а един мъж, целият в черно, седеше срещу мен. Той беше доста блед, но голям и мускулест и ми се усмихваше. След това ми показа как взема душите - т.е. как ги превозва от тук до отвъдното - но не го коментира. Първата душа, която ми показа, беше на непослушно малко момиче, което някаква жена блъснала надолу по стълбите. Той взе душата на момичето - очевидно, когато бе мъртво. Аз видях как тя премина в един отвесно намиращ се светлинен кръг и изчезна (подобно на звездната порта в холивудския „Старгейт“). Втора през светлинния кръг мина душата на един набит господин на средна възраст, за когото мъжът в черно не ми каза нищо. И така, аз гледах този черен мъж и го попитах дали той е *смъртта*, при което той се засмя и кимна. На въпроса ми защо взе онзи мъж, който още изглеждаше твърде добре, получих отговора: „*Той ще се яви на генерални поправка.*“ След това отново ми се усмихна, пое ръката ми и ме прегърна сърдечно, обърна се и изчезна.

Когато се събудих, естествено бях прекалено възбуден. „*Як тип*“, помислих си, „*Трябва да направя едно интервю с него и да го питам как се чувства, когато взема душите, дали лично е виждал шефа...*“

Стигнах до хиляди брилянтни идеи, само до една не - а именно, че може би той е дошъл при мен по друга причина, а не да дава интервю.

Три седмици по-късно за малко го срещнах отново...

Бях със сина си няколко дни в планината - така да се каже, по мъжки - тъкмо излизахме от Берхтесгаден след вечеря и щяхме да се връщаме в хотела, когато на един „твърде тесен“ завой се блъснахме с колата си в едно дърво и се свлякохме в урвата.

Накратко: всичко стана много бързо. Последствията - и Амадеус, и аз се отървахме с натъртвания и рани. Но можеше и да е другояче. Внезапно се сетих за моя черен събеседник от съня ми... О, да...

Както вече казах преди, нещата винаги се известяват предварително. Какво исках да кажа за нашия спътник смъртта? -Той наистина е мил и няма защо да се страхуваме от него...

ТОВА Е ЗНАК!

Да се концентрираме повече върху знаците, които животът ни предлага.

Базирайки се на *Закона за причината и следствието*, ние знаем, че всичко, което правим на другите, един ден ще изпитае върху себе си като компенсация. Логичният извод е, че трябва да обръщаме внимание на мислите, думите и действията си и да „сеем“ още по-осъзнато, за да имаме повече хубави и сладки плодове в бъдеще.

Ако сме изправени пред болест, загуба или страдание, нека потърсим и да *открием* каква е причината за това, какво сме направили някога, за да изпаднем в нея.

Обстоятелствата около дадено събитие обикновено предлагат решения и демонстрират модела, тъй като в перфектната-творческа-игра всичко става по Закона за резонанса, т.е. „неслучайно“. Да обърнем внимание на указанията около нас! Всеки ден получаваме „знаци“ от хора и животни, от случки, на които ставаме свидетели по пътя за работа. Тук обаче влизат и т. нар. случайности или синхронности.

На всички ни се е случвало: мислим за някого и той се обажда. Това по-скоро е телепатия - другият усеща, че мислим за него, което е резонанс. Друг пример: имате нова работа, например сте учителка в детска градина. Чакате пред духовния лечител и заговаряте жената, която е до вас. Каква е по професия? Учителка в детска градина. „*Ама че съвпадение!*“

Включвате телевизора и какво върви в момента? Доклад

за новата детска градина. „Толкова много съвпадения наведнъж, не може да бъде!“

Горе-долу така реагират повечето хора, които до момента не са забелязали, че живеят във вплетен свят, който е изграден върху ясни закономерности.

Феноменът за синхронността се базира на Закона за резонанса: *Подобното привлича подобното*, което значи, че финоматериалната вибрация се привлича при съвпадение. Следователно всичко, което излъчваме, вибрира и отново *идва при нас*, както всичко, което е наше и с което имаме подобна вибрация. Това е един вид *знак*, който ни показва къде се намираме в живота си.

Синхронността е по-различна. Понятието е на швейцарския психоаналитик Карл Густав Юнг. Когато един ден седял в кабинета си със свой пациент и разговаряли за Египет, внезапно един египетски бръмбар-скарабей полазил по бюрото му. Как е дошъл от Египет до Швейцария, не е ясно, но в това Юнг видял доказателство, че вселената не е хаотична, а следва перфектен ред - по думите на Юнг: тя е *синхронизирана*.

Ето няколко примера за синхронност:

Седите си на закуска, четете вестник, дъщеря Ви се катери по стола, бърби с мама, а за фон може би звучи радио и вървят новините. И изведнъж осъзнавате, че дъщеря Ви е казала същите думи, които току-що сте прочели във вестника. Или говорителят казва нещо, което е заглавието на статията, която в момента четете.

Или седите в ресторант и си говорите с някого. Той казва нещо и в същия момент някой на съседната маса казва нещо подобно.

Или пътувате по магистралата и говорите с някого по телефона; той Ви казва, че синът му изрисувал цялата си стая със звезди, а в този момент изпреварвате един тир „Мерцедес“, чиято каросерията е обсипана със звезди. Или разбирате от някого, че телефонният му номер завършва с цифрите 999, а Вие тъкмо карате зад кола с номер 999.

Какви са тези феномени? Какво трябва да видим в тях? Отново се налага да поговорим за матрицата на живота. Както вече се каза, ние си създаваме матрицата - модела (шаблона) на живот. Така да се каже, зареждаме програмата за

това, което искаме да постигнем в един живот. Възможно е повечето хора да постигнат деветдесет процента от задачите си. Само някои се доближават до стоте процента.

Колкото повече правим това, с което сме се заели, т.е. колкото повече сегашният ни модел на живот се покрива с това, което сме предположили преди инкарнацията, толкова повече тези синхронни вълни зачестяват. Защо? Защото ние все по-често сме *на правилното място в правилното време*. Защото това е изкуство.

Как обаче да сме на правилното място в правилното време?

Като следваме интуицията си. Виждате, че се въртим в кръг. Винаги става дума за интуиция. Тя е ключът! Тя е *божият глас* в нас. Интуицията не може да се купи или някой да ни я даде, не можем да я глътнем като хапче, никоя църква не може да я обложи с данък и никоя секта не може да я експлоатира. С интуитивната работа ние се учим да сме на правилното място с правилните хора в правилния момент - *само* това. Привидно сме оставени на самите себе си - което не е така (божественото, ангел-хранител, духовно семейство), и обратната връзка за това дали сме последвали правилно интуицията си, идва директно от живота във формата на подобни синхронности.

Синхронността е, така да се каже, „термометърът“ на нашата инкарнация и ясно показва къде точно се намираме. Колкото повече случаи на резонанс (*случай*-ност) и повече синхронности идват в живота ни, толкова по-близо сме до матрицата на живота, до нас самите и до собствения си път.

В зависимост от новите решения, които вземаме, това естествено се променя всеки ден. От този момент нататък става вълнуващо, защото реално усещаме общуването с живота; усещаме, че сме привлечени към една перфектна система и постепенно започваме да чуваме мистериозния ѝ глас. Въпреки това тя си остава система на свободната воля.

Духовните закони ни позволяват да сме ковачи на собствената си съдба. Вече не можем да приписваме вината на друг, защото сами сме отговорни за това, което става с нас и около нас. От тази позиция животът ни изглежда като подарък, в който с всяка глътка въздух еволюираме към любовта и духовното разбиране.

УРА - АЗ ТВОРЯ СЕБЕ СИ!

Разликата между този, който търси, и този, който намира, е, че търсещият *следва* нещо - закон, гуру, вяра или идеология. Този, който намира, пише собствени закони и *води*. Той решава дали иска да възне през зимата, или да се топли на тлеещи въглища. Сам решава коя храна му вреди и кое питие е изпълнено с божествен дух - защото търси точно това.

Това е пътят от „творение“ към „творец“. Нашата задача тук, на Земята, е да разберем, че ние самите творим и можем да местим планини с вярата си (нямам предвид малката планина от сняг пред къщата:..). Ние решаваме дали нещо ще ни навреди, или ще е благотворно. Ние сме част от Твореца и имаме всичко, което и той има - само че в по-малка степен; във всеки случай в количеството, с което можем да боравим. „Характеристиките“ обаче са същите - както малката капка има същите свойства като океана. Ние сме тук, на Земята, за да осъзнаем, че сме част от Създателя и можем да творим сами всеки ден.

Нека забравим всичко, което сме чели, чули и учили. Да погледнем навътре в себе си и да се запитаме какво ни подсказва интуицията. След това да се запитаме способни ли сме да постигнем целта. Ако в нас отекне „Да“, трябва да я последваме, и наистина ще я постигнем, **ако вярваме**. Няма кой друг да го вярва. Така, както никой не е вярвал, че когато Бил Гейтс е бил само компютърен програмист, някой ден ще стане един от най-богатите хора в света. Потенциалът е в нас! Всичко е положено в нас, семето е тук. Дошло е време да му дадем вода, за да порасне.

Спомнете си какво каза Бил Гейтс, когато го попитаха за формулата му за успех: „*Прави това, което най-много ти доставя удоволствие.*“

ТОВА МЕ ИЛЮМИНИРА!

Нека за последен път се върнем към най-богатите семейства в света: независимо дали те имат „небесни“ (ориентирани към сърцето), или „диаболчни“ (ориентирани по ума) цели, не може да им се отрече, че съзнателно са използвали интелекта си. Не мислите ли?

Нещата са елементарни - разликата между тези субекти и повечето граждани на света е, че първите имат ясно формулирана цел. Едва ли вярата, по-скоро *сигурността* е това, което ги различава. Илюминатът не само вярва, че може; той го знае и го прави (подобно на „мъдреците“ от всички времена).

И точно това е разликата с много от съвременните езотерици и т. нар. „бели магьосници“: те нямат *ясна* цел. Макар че познават космическите закони, на Земята проблемите им не свършват. Често *просветлението* се визира като някаква свръх-цел, но когато попитам какво все пак означава то, настъпва мълчание. Всъщност никой не знае какво е просветление или как може да се постигне. Тези, които някога са били в състояние на просветление, мълчат или не могат да го опишат, точно както илюминатът не може да опише чувството на опиянението от властта, или майката на дъщеря си чувството да си влюбен.

Твърде е неясно.

Следователно, ако изобщо не сме в състояние да решим какво желаем в живота си и кое е приоритетно, мога да предложа следното като най-елементарен метод:

Да седнем и да напишем, че сме готови да поемем задачата на живота си, а отдолу: „Отварям се към всичко, което ми принадлежи и ме докосва; ще правя това, което мога най-добре и което ми доставя най-много радост. Винаги имам достатъчно пари, а до мен е човекът, с когото съм щастлив и с когото си пасваме най-добре.“

Поставете дата, подпишете го и го закачете някъде на стената (където няма да го вижда всеки) и благодарете, че постепенно малко по малко всичко това ще стане. След това търпеливо вижте какво ще се случи.

Когато това стане, ще бъдете щастливи. Когато сте щастливи, вероятността един ден да сте центрирани, спокойни, хармонични, цялостни и, може би, да постигнете просветлението, чувствително ще нарасне. Аз всъщност не съм чувал някой тъжен или агресивен човек да е постигнал просветление. Нека не започваме от просветлението, а от малките неща, които са пред нас - имам предвид наистина *сега* - и са променими.

За съжаление обаче винаги ми се налага да установявам - например скоро при престоя ми в Индия, че все повече западнци следват някой индийски гуру или ежедневно медитират с надежда за просветление. Те отхвърлят физическата работа, наричат себе си автентични, но са по-скоро неточни, неорганизирани, отчасти фанатизирани или нелюбезни и невнимателни.

Не сме се родили на Запад, за да ходим после в Индия и да избегнем предизвикателствата на нашия свят - нека спокойно го наречем *луциферов*. Ако изследваме тази (фина) нишка, нерядко се оказва, че същите тези души преди са се прераждали в Азия и са живели аскетично. След това са решили, тъй като времето за това е настъпило, да се инкарнират на Запад, за да видят доколко наистина са дисциплинирани и дали могат да устоят на съблазните.

Естествено, че душата ще ги тегли към познатото място Но къде са техните истински задачи?

Как смятате? Бъркам ли?

Формулировката *винаги да имам достатъчно пари* въведох съвсем съзнателно. Знаете ли защо? Защото когато винаги имаме пари, ще имаме повече време, ще ни се налага да

работим по-малко, ще имаме по-малко грижи, повече време да пътуваме, да четем и да откриваме нови неща. Така ще развием по-бързо индивидуалността си, ще открием собствената си стойност, самосъзнание и божествен аспект.

„Парите управляват света“ гласи една стара поговорка. Всичко в света по някакъв начин има връзка с парите, само позицията ни към тях е различна. Всеки ги разбира по свой начин: за едни са необходимо зло, други всячески ги преследват, трети е прахосник, четвърти носи шотландска поличка. За някои те са от дявола, други ги разхищават, както им падне. Има хора, на които парите им се лепят, и такива, които изобщо не се оправят с тях - *„С това се занимава жена ми...“* Да се запитаме: обсебени ли сме, поклонници ли сме на парите, или ги презираме?

Оказва се, че малцина осъзнават как позицията им спрямо парите има връзка с богатството им. След като разгледахме космическите закони, установихме, че ние сме причина за всичко в живота си - включително богатство или бедност. Те се коренят в душите и в мислите ни, подобно на болестите. Проблемите с тях възникват в умовете ни и могат да бъдат разрешени само там.

Перманентната бедност обикновено не е никаква нещастна „случайност“, а резултат от грешна програма и неправилна позиция - най-често заложена още от детството чрез отношението на родителите. Който е израснал в бедни условия и е трябвало много да работи, сигурно има друго разбиране от този, който е от богато семейство. Начинът, по който привличаме парите автоматично превзема подсъзнанието ни. Тук също можем да направим нова преценка и да изберем друго отношение към тях, защото те оформят бъдещето ни.

Езотериците често страдат от базпаричие. Защо? От една страна, уж сме разбрали космическите закони, междуременно сме оздравели и сме станали по-уравновесени, но с финансите нещо не се получава.

„В парите има нещо лошо, нещо мръсно“, казват някои, *„Те са коренът на всяко зло“*. Ако сме честни, единственото зло е тяхната липса. Или може би не е? Не можем да отречем, че определени структури и властови кръгове издевателстват с

тях, но какво общо имам аз с това? В Руанда хиляди хора се колят с ножове. Трябва ли повече да не използвам кухненския нож, с който режа хляба?

Безкрайно много хора имат решение за всичко (най-вече на маса): за глада в Третия свят, за войната в Близкия изток, за ядрените опити на американците... Естествено се знае кои са виновни, за да не трябва ние самите да се променяме. В най-добрия случай остава идеята, че богатите трябвало да дадат на бедните от богатството си и тогава всичко щяло да е наред. Как мислите, какво ще направи бездомникът или наркоманът с парите, които му подхвърлим? Паричното дарение наистина ли ще помогне? Ще променят ли поведението и модела му на живот? Възможно ли е не друго, а точно светогледът и ограничените представи да са го вкарали в ситуацията, в която се намира? Парите ни ще решат ли най-накрая истинския проблем, или само ще го отложат?

Много хора искат да решават все чужди проблеми, дори тези на целия свят, но не се захващат със своите.

Хората казват „*Парите развалят характера*“, „*Парите не ме интересуват*“, „*За мен парите не са важни.*“ Е, много ясно, че няма да ги имат...

Бедността означава лоша позиция към парите. Терапевтът Артур Пасен обяснява: „*Никога не се отнасяй с парите така, сякаш са ти безразлични, защото те имат своя изключителна клетва и се задържат само при този, който ги уважава и обича. Който е небрежен или се отнася зле към тях, не трябва да се учудва, че те го заобикалят отдалече.*“ (45, S. 5)

В друго обобщение той ни съветва: „*уважавай парите, дари им чувство на безкрайна симпатия и те истински ще се радват да напълнят джобовете и банковата ти сметка.*“ (45, S. 5)

Да се отнасяме към парите си така, както се отнасяме към партньора си. И когато ги харчим, когато си купуваме нещо, като крачка към новото ни съзнание за тях (на игра) да си казваме: „*Чао, скъпи банкноти. До скоро, и доведете братята и сестрите си.*“ (45, S. 35)

Ако смятате, че е прекалено, може би имате право. Факт е обаче, че много хора имат вдървено отношение към парите. Спомням си една история, която ми разказа мой

чичо, бизнес-консултант. Става дума за мъж, който през целия си живот бил крайно пестелив. Ходел рядко на ресторант, въпреки че пътувал много (да не говорим, че никога не канил приятелите си на обяд). Печелел добре, но живеел в малко жилище, купувал най-евтините храни и напитки -накратко: пестял от всичко. В работата си бил много прилежен и като инженер често го търсили по различни проекти. Посветен на пестеливостта си, той мислел, че така ще спести нещо за бъдещето. Един ден (вече бил навършил 50 години) се запознал със строителен инвеститор, на когото дал всичките си спестявания - своите, на съпругата си и майка ѝ. Неговите познати решили, че явно му е излязъл късметът, защото очакваната печалба била много по-голяма от обикновено (няколко милиона DM). Предприемачът обаче се оказал мошеник и добрият човек загубил всичко, което имал. Допълнение: сега той можел да продължи досегашното си съществуване на бедняк, защото нито оценил, нито използвал парите си за хармоничен живот.

Условията на живот са огледало на отношението ни към живота. Ако аз съм вътрешно чист, такива ще са жилището, колата и къщата ми! Всяко богатство и всеки успех се базират на добри идеи, родили се в нас, които от своя страна, се нуждаят от решителност и смелост, за да бъдат приведени в действие. Всички велики личности от историята са постигнали успех с лична инициатива. Затова нека видим как можем да променим собственото си отношение, за да живеем в хармония с парите. Да ги величаем, е също толкова крайно, колкото и да ги отричаме. Тук, както във всички области на живота, отново е важно да намерим здравословната среда и да я *оценим*.

Впрочем, да *о-ценим*. Ако аз не се чувствам *ценен*, за да печеля повече, защото имам ниска *само-оценка*, житейските ситуации около мен ще демонстрират същото. Ако имаме цел - мечта или желание, не трябва да се чудим: „*Колко ще струва?*“ или да твърдим: „*Нямам парите, за да реализирам проекта си.*“ Ако сме визирали някаква цел или имаме страхотна идея, при всички случаи трябва да се стремим към нея. От опит се знае, че по пътя към целта обикновено внезапно се намират пари, необходими за осъществяването ѝ.

Ако се случи да загубите пари, дори много пари, мрачното настроение едва ли ще помогне. Бъдете оптимист и си кажете: *„Много благодаря за урока. Ще опитам по друг начин и ще се уверя още веднъж.“*

Тук става дума за личния опит! Нека се запитаме защо не забелязахме и не реагирахме на знаците, изпратени ни от живота? Какви бяха реалните причини за финансовата ни загуба? Възможно ли е проблемът да е, че не можем да казваме „*Не*“? Или беше заради доверчивост?

Когато осмисляме темата за парите и новото програмиране на подсъзнанието ни, имаме на разположение рибената кост. От едната ѝ страна пишем контрапродуктивните страни на досегашната ни позиция, ограничени твърдения като *„Парите не ме правят щастлив“* или *„От богатите човек се учи да пести“*. А на „про“-страницата - как в бъдеще да се отнасяме към парите и как да мислим за тях.

На хората с реални парични проблеми, бих препоръчал книгата на Артур Пасен *„Парите носят щастие“* или книгите на консултанта Петер Кумер, в които по съвсем нагледен начин, като на игра, предлага ново отношение към тях.

Като правилно отношение към живота Артур Ласен съветва следното: *„Аз живея тук и сега, днес. Моят живот се определя от позитивните ми мисли и действия. Оформям живота си според моите представи и планове. Радвам се, когато имам успех. Успехите ми се дължат на постоянството и упоритостта ми да мисля позитивно, да планирам конструктивно и да действам регаително. Аз имам креативна представа за парите. Притежавам фантастично усещане за тях и възможностите за добра печалба. Поемам отговорност за всичко в чудния си живот - за мислите, думите и действията си. Постоянно усъвършенствам професионалната си квалификация и ми доставя удоволствие да съм добре подготвен. Искрен съм пред хората срещу мен, независимо какъв пост заемат. Аз знам, че всичко в живота ми зависи от моята позиция. Гледам напред и съм решен да направя най-доброто. Често се смея, ведър съм към хората и не забравям, че всичко, което излъчвам, се връща. В момента съм в най-добрата си форма.“* ^(45, S. 167)

ПРИНЦИПЪТ НА ЗАСМУКВАНЕТО

Какво означава Принцип на засмукването? Признавам си, че ми доставя удоволствие да Ви срещам с неща, които не знаете.

Много просто: съществува „Принцип на натиска“ и „Принцип на засмукването“. Почти всички хора живеят на Принципа на натиска, който може да се сравни с този на волята и своеволието, но не го забелязват.

Принципът на засмукването всъщност идва от областта на техниката, и то от гениалния австрийски конструктор на летящи дискове Виктор Шаубергер - пионер на хармоничните водни технологии¹. Шаубергер наблюдава различни процеси в природата, по-късно ги преобразува в механични и създава различни апаратури. Например наблюдава как пъстървата плува срещу течението и прави скоци от по няколко метра срещу водопадите. Това, научно погледнато, е невъзможно. Въз основа на комбинацията от големина на перките, сила на мускулите и други компоненти един физик може да пресметне мощността на придвижване, но резултатът не обяснява чудовищните подскоци на пъстървата. Същото е и със земните пчели. Според науката земните пчели дори

¹ Виктор Шаубергер (1885-1958) - лесничей, изследовател и откривател. Въз основа на интензивните си наблюдения върху природата, формулира собствени открития за водата и енергетичните природни процеси в т. нар. „имплозионни технологии“ (обратни на горивните, на „експлозивните“) - бел. прев.

не трябва да могат да летят - но те все пак го правят, защото тайната на полета на една земна пчела се крие в създаденото анти-гравитационно поле, което се дължи на трептенето от замаха на крилата, формата и движението им.

Природната водовъртежна енергия (ци, ки, етер, од, оргон, врил, прана...) се свързва спираловидно с водата, като за целта използва противоположно въртящи се енергийни вихри - т.е. това е естествен пример, в който гравитацията е отменена. Външната страна на вихрушката привлича, респективно *засмуква*, към дъното на водовъртежа, а вътрешната *засмуква* нагоре - както при торнадо; принципът е същият. Торнадото засмуква предмети, които се намират на земята, нагоре - противно на закона за гравитацията. Ако обаче обектът е в центъра му, в „окото“ - неутралното място, той става абсолютно безтегловен и спокойно се рее във въздуха, без да се върти. Същото е и с водовъртежите. Пъстървата знае това и го използва като катапулт - просто доплува до неговата долна част и вътрешната му смукателна сила я изстрелва нагоре. Така тя, без дори да е замахнала нито веднъж с перките си, е отпратена няколко метра нагоре срещу течението.

Шаубергер дълго време проучва „феномена“ на пъстървата и през 30-те години използва същата техника за своя *летящ пумпал*. Този принцип е разработен от други учени и препратен към електромагнетизма, с което противоположно ротиращите енергийни полета отменят силата на гравитацията. Пилотът на т. нар. *летящ диск* се намира в неутралния център, в „окото“ на диска, и е напълно изолиран от действащите сили. Не е никакво чудо, а копие на природни закони. Тези летящи пумпали днес са наричани НЛО.

Следователно и Принципът на засмукването се базира на Закона за резонанса. Ще го обясня накратко. Тези летящи чинии (в случая мога да говоря само за германските, "които не само лично съм виждал, но познавам и един техен пилот) създават изкуствено *вакуумно поле* пред себе си и са въввлечени в него - подобно на пъстървата във водовъртежа, с единствената разлика, че вакуумното поле на летящия диск се създава *изкуствено* и постоянно се произвежда пред диска. Летящите дискове не притежават мотор на Ото или нещо

подобно. Те не летят с „технология на експлозията“, т.е. с реактивна сила, а се оставят да бъдат привлечени към целта, да бъдат за-*смукани*. Прилича на фйтон теглен от магаре, което следва закачен пред него морков. (Който иска да получи позчерпателна информация, с добавени инженерни планове и снимки, мога да му предложи книгата си „Проектът Алдебаран“.)

Ще се опитам да го кажа още по-разбираемо: *фино-материалният Принцип на засмукването, пренесен в живота, с прости думи означава: **колкото повече бягам от нещо, толкова повече то ме настига, и колкото повече искам да имам нещо, толкова повече то се отдалечава от мен.***

Още един пример от областта на личните отношения:

Имаме партньор. Колкото повече разпитваме партньора си къде ходи, кога най-накрая ще си дойде вкъщи, с кого е бил/а..., толкова повече го отдалечаваме вътрешно от нас. Защо? Защото се чувства насилен. Това е класическата тема на ревността: трябва да знаем, че колкото сме по-ревниви и съответно ограничаваме личното пространство на партньора си, толкова повече той/тя ще дава повод за ревността ни, и - защото е изнервящо - ще иска все повече свободно пространство за себе си. Партньорът ни се чувства притиснат.

Напротив, колкото повече свобода му даваме, толкова повече се чувства привлечен от нас, защото свободата е това, което се цени.

При мен е същото - почти всеки десети позвънил или написал писмо ме пита: как така успявам всеки път да открия горещия материал, описан в книгите ми. И всеки път отговарям: „*Аз не стигам до информацията, а информацията идва до мен.*“

Не правя нищо по-различно от летящите дискове: създавам вакуум, който (вместо диск) привлича знания или хора. В енергийното си поле създавам вакуум и заявявам пред вселената, че тази празнота трябва да се запълни. Знаем това от часовете по физика, когато в някакъв съд създадем изкуствен вакуум. Отворим ли го, вселената има свойството веднага да запълва тази празнота. Аз правя същото. (В духовната наука това се нарича *Принцип на компенсацията*.)

Да, но как? Ами, пожелавам си нещо. Не само с главата, а и със сърцето. После се опитвам да не се занимавам пове-

че с темата. Малко или повече я избягвам. Така да се каже, развивам контра-воля срещу това, което всъщност желая, и се правя, че нямам нищо общо с него. Преведено: оставям го на мира! По-късно пожеланото съвсем автоматично идва при мен.

Вие можете да правите същото. Дори Ви се случва по-често, отколкото осъзнавате. Колкото повече се страхувате от нещо, толкова повече го привличате.

Да, Вие го знаете. Колкото повече някой ни притеснява (например често звъни на вратата), толкова по-малко желаем да имаме нещо общо с него... Разбирате ли какво имам предвид? Колкото повече някой упражнява натиск върху нас, толкова повече ние се отдалечаваме. С насилието винаги работим *срещу* творението. Трябва само да се оставим да бъдем привлечени от полето на резонанса, за да допуснем *засмукване* (и да оставим да се случи); тогава нещата стават автоматично.

Това, което исках да кажа, е, че през последните сто години ние бяхме абсолютно дезинформирани, и то съзнателно. Вселената работи според Принципа на засмукването, да, дори Бог работи според Принципа на засмукването, а не с Принципа на натиска. Бог не сграбчва нищо в творението, той го очаква да дойде.

Земята лети ли с експлозивен двигател през космическото пространство? Не, оставя се да бъде привлечена, и то от магнитни полета. Да сте чули Земята да има дизелов двигател?

Можем да преведем *Принципа на натиска* с: „**Аз трябва, трябва, трябва...**“ А *Принципът на засмукването* с: „**Ще го оставя, оставя, оставя...**“

В днешно време почти всеки се увлича *по* технологията, преди всичко по компютри и Интернет. За разлика от хората около мене, аз смятам това за перфектното изкушение. Със сигурност човек може да получи голямо количество информация, която е различна от тази на контролираните масмедии и е предлагана от *политическите* ъндърграунд формации. В този случай той е от полза. Аз виждам действителната заплаха в нещо съвсем друго!

Става дума за начина на мислене на повечето Интернет-потребители и за начина им на действие, който аз критикувам: „**Искам тази или онази информация и ще си я намеря.**“

Човек кисне безброй часове пред тъпия сандък и изобщо не забелязва как всъщност се отдалечава от реалния живот и човешкото битие. Хората все повече са интелектуализирани и обременявани и начинът им на мислене лицемерно се променя. Това е точно противоположният на моя начин на действие, защото потреблението на Интернет се базира на Принципа на натиска.

Още веднъж: колкото повече искаме да притежаваме нещо, толкова повече то ни се изплъзва. Колкото повече бягаме от нещо, толкова повече то ни догонва. Колкото повече се страхуваме от нещо, трябва да сме сигурни, че то ще ни стигне. Толкова е ясно! Колкото повече търсим нещо, толкова повече пропускаме факти, които са непосредствено до нас, защото сме фиксирани в друго.

Важно е да преустановим *търсенето*, за да можем най-на-края да *намерим*. По-точно *да се оставим да намерим*, защото според Закона за резонанса съдбата *изпраща нещо на всеки от нас*. Ако обаче постоянно сме в процес на търсене, защото *желаем* едичакво си, тогава лесно пропускаме решението на проблема, което обикновено е пред очите ни много отдавна.

Днес всички ние живеем в нова епоха, в ново хилядолетие с много рискове, но и с много възможности! На хората се казваше в какво да вярват и как да *мислят*. Що се отнася до вярата в „Бог“, не трябваше да се съмняваме в това, на което учеха официалните църкви. Днес обаче живеем в друго време - време, в което моралът, традицията, културата вече нямат стойност. От една страна, е голямо зло, защото едва ли не нищо не е в „ред“, но, от друга - и голям шанс, защото старото си заминава и дава път на новото. Според стария кодекс на Шотландския ритуал в масонството, „*Ordo ab chao*“, възниква нов *ред от хаоса*. Ако новото се появява, старото си заминава! Състоянието на разпадане на стария свят би могло да е най-големият шанс, който тази планета някога е виждала, но би могло да е и абсолютният залез - зависи в коя посока ще бъде насочена свободната сила: в светлина или в тъмнина, в битие или в имане.

Ето защо е дошъл краят на дните за хора, залостени в традициите или религиозни съюзи, краят на ограничения им светоглед! Но това е начало на нов и свеж поглед към света!

Предъвкваното в миналото изчезва и новото поколение е изправено пред изпит. Ще използва ли шанса, че може свободно да решава само, и да отхвърли духовните окови? Или ще пропадне вдън земя?

Много от нас са *се ръководили* от различни религиозни представи, които са ни били имплантирани. Мнозина се опитаха да вложат в душите си ученията, които получавахме отвън. Сравнявахме ги едно с друго, противопоставяхме ги. Кое беше приятно, кое неприятно, кое лошо, кое добро? Това се нарича екзотерика - отвън навътре.

Днес все повече си пробива път един друг начин на мислене и чувстване - този на езотериката. Езотериката (няма общо с продаваното и предлаганото на „езотеричния пазар“) учи точно обратното на това, което хората смятаха и приемаха за „истина“, а именно: истината, любовта, сигурността и преди всичко онова, което наричаме „Бог“, е *във* нас. Днес те се пробуждат и се проявяват във всички нас!

Настъпило е време да не подтичваме като агънца след една буквоядна вяра или да повтаряме ритуали, за които никой вече не помни как точно са възникнали; да не повтаряме наизуст текстове, да отслужваме молитви, да призоваваме неизпитани същества, за които никой не знае дали съществуват или са съществували.

Все повече трябва да вярваме в това, което чувстваме в душите си, вместо в онова, което ни се внушава отвън. Вие вече не искате да сте „добри граждани“, „добри членове на обществото“, никакво „колелце в социалната машина“, никакви „агънца в стадото“. Не, вие искате да сте само едно, и го желаете съзнателно: да носите отговорност.

Не молите нито някой да Ви спасява, нито някой да Ви контролира. Искате просто да сте съзнателни същества в човешки тела, които живеят колкото е възможно по-конструктивно, и то ежедневно - за да бъдете пример за другите, без разяждащо мисионерство!

Истинското учение идва отвътре. Бог говори чрез сърцата ни. Всички т. нар. световни религии са го забравили. Заради правилата и традициите те са забравили любовта. А децата ни показват любовта (и душите си) всеки ден по нов начин.

НИЩО ПОВЕЧЕ НЕ МЕ ЗАДЪРЖА!

Всъщност най-важното - след като вече познаваме част от космическите закони - е да признаем себе си за творци на собствените си житейски ситуации и да престанем да прехвърляме вината на другите - било то за липса на пари, болести или скандали със свекървата.

След това да приемем модел на живот, който бихме могли да наречем *тук и сега*, като това не означава да се губим в миналото или прекалено в бъдещето, а да се концентрираме върху това, което в момента ни предстои - семейство, професия, хоби, качество на живот...

Най-вече да не се притесняваме за бъдещето, защото ние програмираме всичко. Събитията, които ни сполетяват в живота, са собственооръчно създадената ни съдба и ще ни се случи това (*случай*-ност), което ни се полага.

В тази ситуация не трябва да даваме оценки за себе си, а да опитаме да се наблюдаваме като актьори във филм - да се отдръпнем на необходимата дистанция. Нека гледаме на себе си като на най-верния си приятел, който ни дава съвет как би постъпил той, за да разреши ситуацията по най-добрия начин.

Да превръщаме негативните вибрации веднага в позитивни; смятам също, че е важно, да сме оптимисти вместо песимисти. (Там, където някой вижда наполовина празна чаша, друг вижда наполовина пълна...)

Освен това, да изграждаме живота си съзнателно и да се отнасяме към ближния така, както искаме той да се отнася с

нас! Да се поставим на негово място и да се опитаме да разберем постъпките му.

Тук бих искал да споделя една малка мъдрост от собствения си живот: „*Всеки има какво да каже на другия - и да предаде съобщение.*”

Това изречение от години броди из ума ми и ме кара да съм изключително съзнателен в живота си. Може би ще е от полза и за Вас.

Независимо че някой среща друг два пъти.

Целият живот е една игра, а Земята - игрално поле. Каква е ролята *ни* в нея? Дали сме пешки или офицер в шаха, а може би цар или царица? Сами решаваме.

За какво е тази драма - смърт, убийства, изнасилвания на деца, порнография, омраза, завист и постоянни войни? Драмата е част от играта и принадлежи на хората. В този живот на двойственост крайността се проявява, както с доброто, така и със злото, за да осъзнаем в каква степен злоупотребяваме с творческата си мощ.

Ключът ни към всичко без съмнение е интуицията; вътрешният глас, който ни води в индивидуалния път и ни подсказва да живеем така, че да получим най-доброто. Без значение е дали е ангел-хранител, който шепне във вътрешното ми ухо, или висшето ми Аз, или Бог, или просто душата ми.

Вътрешният глас на интуицията е и този, който ни помага да манифестираме правилно. Когато формулираме изречение, е добре да се заслушаме дали това е най-добрият вариант. Веднага получаваме обратен отговор.

Животът е вълнуващ, не мислите ли?

Когато си помислим, че знаем всичко или поне много, веднага ни се налага да започнем отначало... Не е чак толкова лошо. Естествено, ние не започваме съвсем от нищото, защото всеки опит и всяко знание от досегашния ни житейски път са наша опора за творчество в бъдеще. Просто прекалено много сме отлагали и сме вземали твърде малко решения.

От само себе си възниква въпросът дали не сме от онзи тип хора, които са се примирили с досегашната си съдба, или искаме да опитаме още веднъж?

Решението е изцяло наше.

В заключение още веднъж искам да отбележа, че едва ли ще е толкова пагубно, ако понякога благодарим на създателя си (е, може да е и по-често), който ни е оставил възможността да се опознаем сами. Без него нас нямаше да ни има и представете си как би изглеждало всичко, ако един ден той изгуби желание да твори и играе?

Какво би станало, ако Луцифер видеше, че бунтът е временен, и решише да се върне при баща си? Нашата двойствена игричка би престанала да съществува. Да, какво щяха да правят скъпите илюминати, ако шефът им размаха бялото знаме? Нямаше ли да е скучно, ако никой повече не ни дразни, или по-добре - не ни „предизвиква“?

Е, ще видим. Луцифер винаги е имал спортен дух. В крайна сметка той само е изкушил Христос в пустинята, не го е изял.

Земният живот е, и си остава игра, дори понякога да изглежда много, много жестока. Всички ние сме направили така, че Земята да изглежда по начина, по който изглежда.

За себе си аз лично съм решил да участвам в още едно полувреме и да не си крия главата в пясъка.

Вие какво решавате?

Аз съм малък Бог

Преди да започна да творя, премислям още веднъж КОЙ СЪМ АЗ, какви способности и таланти имам и какво си пожелавам. Помощните стъпки да открия това са:

- ☺ Рибната кост - какво искам да *изоставя*, какво искам да *придобия*...?
- ☺ Кои са слабостите ми и кои са силните ми страни?
- ☺ Какво бих променил, ако е настъпил последният ми час?
- ☺ Как бих оформил генерално живота си, ако бях финансово независим и *не трябваше* повече да работя?
- ☺ Ревизирам отношението си към парите и мислено се пренастройвам към живот в изобилие.
- ☺ Сключвам договор със Създателя, че приемам тази инкарнация, този живот и се изправям пред житейската си задача.
- ☺ Ако се намирам в проблематична ситуация - т.е. предизвикателство - я разглеждам с вътрешна дистанция, виждам посланието и учебния процес и вземам решение (р³).
- ☺ Винаги следвам сърцето и интуицията си.
- ☺ Аз живея тук и сега и винаги осъзнавам творческата си сила - във всяка житейска ситуация, на работното място, с децата, в любовната игра...
- ☺ Помага ми да наблюдавам себе си от перспективата на зрител, да се гледам отвисоко и да давам необходимите съвети.
- ☺ Гледам на нещата оптимистично, дори някоя ситуация да ми изглежда безнадеждна.
- ☺ Държа се с другите така, както искам да се държат с мен.

ЛИТЕРАТУРА И ИЗТОЧНИЦИ

- (1) Erdmann, Stefan, *Banken, Brot und Bomben - Band 1*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9807106-1-0
- (2) Erdmann, Stefan, *Banken, Brot und Bomben - Band 2*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9807106-0-2
- (3) Krassa, Peter, *Der Wiedergänger*, Herbig-Verlag 1998, ISBN 3-7766-2062-5
- (4) Drake, W. R., *Graf Saint Germain - Der Mann, der niemals stirbt*, Ventla-Verlag, Wiesbaden 1963
- (5) Muldashev, Ernst, *Das Dritte Auge - und der Ursprung der Menschheit*, Büchner & Selke-Verlag, Halle 2001, ISBN 3-9807507-0-1
Hoffmann-Schmidt, Helga, *Das Vermächtnis von Atlantis -Das Legat der Hegoliter*, Selbstverlag, A-9232 Rosegg 91, seit Juli 2004 vergriffen
- (7) Göring, Lothar W., *Apokalypse Seele - Das A-Omega-Projekt*, Vesta Verlag, 1997, Velden am Wörthersee (A), ISBN 3-901895-00-4
- (8) Helsing, Jan van, *Buch 3 - Der Dritte Weltkrieg*, Ama Deus Verlag 1996, ISBN 3-9805733-5-4
- (9) Helsing, Jan van, *Unternehmen Aldebaran*, Ama Deus Verlag 1998, ISBN 3-9805733-2-X
- (10) Holey, Jan Udo, *Die innere Welt - Das Geheimnis der Schwarzen Sonne*, Ama Deus Verlag 1998, ISBN 3-9805733-1-1
- (11) Holey, Jan Udo, *Die Akte Jan van Helsing*, Ama Deus Verlag 1999, ISBN 3-9805733-9-7
- (12) Holey, Jan Udo, *Die Kinder des neuen Jahrtausends*, Ama Deus Verlag 2001, ISBN 3-9807106-4-5
- (13) Holey, Johannes, *Jesus 2000*, Ama Deus Verlag 1997, ISBN 3-9805733-0-3
- (14) Holey, Johannes, *Bis zum Jahr 2012*, Ama Deus Verlag 2000, ISBN 3-9805733-7-0
- (15) Holey, Johannes, *Alles ist Gott*, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9805733-4-6

- (16) Allen, Gary, *Die Insider - Band 1*, VAP-Verlag, Düsseldorf 1996
- (17) Berlitz, Charles, *Weltuntergang 1999*, Knauer 1981
- (18) Farkas, Viktor, *Unerklärliche Phänomene*, Umschau-Verlag, ISBN 3-524-69069-6
- (19) Morpheus, Matrix-Code, Trinity-Verlag 2003, Wien, ISBN 3-9501801-5-X (20) Risi, Armin, *Machtwechsel auf der Erde*, Neuhausen 1999
- (21) Lincoln, Baigent, Leigh, *Der heilige Gral und seine Erben*, Bastei-Lübbe 1984
- (22) Queensborough, Lady, *The occult Theocracy*
- (23) *L'autre Journal*, März 1991
- (24) Frissell, Bob, *Zurück in unsere Zukunft*, E.T. Publishing Unlimited, 1999
- (25) Voldben, A., *Nostradamus - Die großen Weissagungen über die Zukunft der Menschheit*, München 1988
- 26) Johannes von Jerusalem, *Das Buch der Prophezeiungen*, Heyne-Verlag, München 1995
- (27) Hardo, Trutz, *Reinkarnation aktuell - Kinder beweisen ihre Wiedergeburt*, Trutz Hardo, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-931652-59-9
- (28) Cabobianco, Flavio M., *Ich komm' aus der Sonne*, Ch.falk-Verlag, ISBN 3-924161-72-0
- (29) Dethlefsen, Thorwald/Dahlke, Rüdiger, *Krankheit als Weg*, Goldmann, ISBN 3-442-11472-1
- (30) IDNDR - *International Decade for Natural Disaster Reduction* - Referat von Karl Schnelting, Zukunfts-Szenarien aus Geisteswissenschaft und Prophetie, Adresse unbekannt
- (31) Geller, Uri, *Mein wunder-volles Leben*, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-923781-90-3
- (32) *Magazin „Licht Forum“*, Nummer 1, Herbst 1999
- (33) Dong, Paul und Rafill, Thomas, *Indigo-Schulen*, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-62-9
- (34) Carroll, Lee und Tober, Jan, *Die Indigo-Kinder*, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-61-0
- (35) (Papst Johannes Paul II. am 12. Dezember 1984 in der Los Angeles Times)

- (36) Aufklärungsarbeit Nr. 16, Artikel *Erzeugung der öffentlichen Meinung* von Michael Kent
- (37) Hitching, Francis, *Die letzten Rätsel unserer Welt*, Umschau-Verlag 1982
- (38) Sitchin, Zecharia, *Der zwölfte Vianet*, München 1995
- (39) Sitchin, Zecharia, *Stufen zum Kosmos*, München 1996
- (40) Lucker, Manfred, *Die Botschaft der Symbole*, Kösel-Verlag 1990
- (41) *Unsolved Mysteries* - Ausstellungskatalog der gleichnamigen Ausstellung vom 22.6.-23.9.2001 im Vienna Art Center Schottenstift, Klaus Dona, ISBN 3-9501474-0-3; www.unsol-ved-mysteries.net
- (42) Erdmann, Stefan, *Den Göttern auf der Spur*, Ama Deus Verlag 2001
- (43) Bouvier, Bernhard, *Die letzten Siegel*, Ewertverlag, Lathen 1996
- (44) Hesemann, Michael, *Geheimsache U.F.O.*, Silberschnur-Verlag, Göllesheim 1994, ISBN 3-923781-83-0
- (45) Lassen, Arthur, *Geld macht glücklich*, LET-Verlag Arthur Lassen, Paul Gerhardt-Str. 1a, 63486 Bruchköbel, Tel: 06181-740371
- (46) Daniel Doyle Benham, Adresse unbekannt
- (47) CORALF, *Maitreya, der kommende Weltlehrer*, Konny-Verlag, 1991
- (48) Точната рождена дата на Бернар от Клерво е неизвестна. Обикновено се дава „около 1090 г.". Моето по-задълбочено разследване през 2004 г. показва, че в древните документи, пазени от един австрийски абат, е написана годината 1084. Същото ми каза и Великият майстор на австрийските тамплиери. Продължавам проучванията си...

УКАЗАНИЯ ЗА СНИМКИТЕ

- (1) www.joconrad.de
- (2) www.defenselink.mil/news/Sep2001/010914-F-8006R-006.html
- (3) Jim Garamone, American Forces Press Service, www.defenselink.mil/news/Sep2001/n09112001200109114.html
- (4) Krassa, Peter, *Der Wiedergänger*, Herbig-Verlag, 1998, ISBN 3-7766-2062-5
- (5) Kaxo (4), S. 65
- (6) privat
- (7) *Etidorpha*, Band 1, Kopie Verlagsangabe
- (8) Jan Lamprecht, Süd-Afrika, FIohtwelt-Forscher
- (9) William Hamilton III., *Cosmic Top Secret*, Inner Light Publications, ISBN 0-938294-73-3, S. 102
- (10) www.detailshere.com/tunnelmachine.htm
- (11) Muldashev, Ernst, *Das Dritte der Ursprung der Menschheit*, Büchner & Selke-Verlag, Halle 2001, ISBN 3-9807507-0-1, S. 13
- (12) като (11), S. 46
- (13) като (11), S. 57
- (14) като (11), S. 382
- (15) *Unsolved Mysteries* - Ausgleichen Ausstellung vom 22. 2001 im Vienna Art Center Schottenstift, Klaus Dona, ISBN 3-9501474-0-3, S. 132, Originalfoto: Dr. Cecil & Lydia Dougherty, Cleburne, Texas 1971, USA
- (16) като (15), S. 135, Originalfoto Dr. Carl Baugh
- (17) като (15), S. 135, Originalfoto Dr. Carl Baugh
- (18) като (15), S. 133, Originalfoto Dr. Carl Baugh
- (19) privat
- (20) Santilli-Film
- (21) като (20)
- (22) Ägyptisches Museum Kairo ohne
- (23) Museo Arqueológico R. P. Gustave LaPaige, San Pedro de Atacama
- (24) като (11), S. 280
- (25) Mary King und Etsuko Shimabukuro, www.furinkan.com/mermaid/culture
- (26) Vorderasiatisches Museum Berlin, Archiv Stefan Erdmann *Auge - und*
- (27) като (26)
- (28) Zecharia Sitchin, *Der zwölfte Planet* München 1995
- (29) Privataarchiv
- (30) като (28)
- (31) като (28)
- (32) като (28)
- (33) като (28) stellungckatalog der
- (34) Hesemann, Michael, *Geheimsache U.F.O.*, Silberschnur-6.-23. 9. Verlag, Göllesheim 1994,

- ISBN 3-923781-83-0, S. 219
- (35) като (34), S. 218
- (36) като (34), S. 232, Original: Erich von Däniken
- (37) като (34), S. 236
- (38) Zecharia Sitchin, *Stufen zum Kosmos*, München 1996
- (39) Erdmann, Stefan, *Den Göttern Spur*, S. 94
- (40) Erdmann, Stefan, *Den Göttern auf der Spur*, S. 94
- (41) Privatarhiv
- (42) Privatarhiv
- (43) Privatarhiv
- (44) Privatarhiv
- (45) Hitching, Francis, *Die letzten Rätsel unserer Welt*, Umschau-Verlag 1982, S. 154
- (46) като (15) S. 183, Original: Prof. Charles Hapgood
- (47) като (15) S. 183, Original: Charles Hapgood
- (48) Erdmann, Stefan, *Den Göttern auf der Spur*, Ama Deus Verlag 2001, S. 166
- (49) като (48) S. 168
- (50) Privatarhiv
- (51) като (15) S. 194
- (52) Privatarhiv
- (53) Bouvier, Bernhard, *Die letzten Siegel*, Ewertverlag, Lathen 1996, S. 21
- (54) като (15) S. 24 Original: Reinhard Habeck
- (55) като (15) S. 24 Original: Reinhard Habeck
- (56) като (15) S. 278, Original: Reinhard Habeck, Wien
- (57) като (15) S. 279, Original: Reinhard Habeck, Wien
- (58) като (15) S. 279, Original: Reinhard Habeck, Wien
- (59) KaTo(15)S.280,Original:Reinhard Habeck, Wien
- (60) като (15), S. 23, Original: Erich von Däniken
- (61) като (45), S. 145
- (62) като (15) S. 219, Original: Sammlung Dunkel, Braunschweig und Sammlung Jörn;/derhannes Fiebag, Northeim
- (63) като (62)
- (64) като (62)
- (65) Melchizedek, Drunvalo, *Die Blume des Lebens*, KOHA-Verlag, Burgrain 2000, S. 202
- (66) като (65), S. 203
- (67) като (65), S. 204
- (68) Allen, Paul M, *A Rosicrucian Anthology*, Michael Maier, *Atlantia Fugiens*, 1618
- (69) www.geocities.com/iyce3/leo.htm Prof.
- (70) като (69)
- (71) Allen, Gary, „*Die Insider Band 1*“ VAP- Verlag, S. 224
- (72) като (71), S. 217
- (73) като (71), S. 219
- (74) като (71), S. 220
- (75) от моя портфейл
- (76) като (75)
- (77) Privatarhiv
- (78) Privatarhiv
- (79) Hohenloher Tagblatt vom 21. 12. 2001
- (80) Hohenloher Tagblatt vom 14. 5. 2002
- (81) Hoffmann, Eva Katharina, *Kanarische Blütenessenzen der Liebe*, AT-Verlag, ISBN 3-85502-873-7, S. 17
- (82) Dong, Paul und Raffill, Thomas, *Indigoschulen*, Koha-Verlag, S. 174

- (83) като (45), S. 118
- (84) като (45), S. 121
- (85) като (82), S. 143
- (86) Holey, Jan Udo, *Die Kinder des neuen Jahrtausends*, Ama Deus Verlag,
S. 383
- (87) Privataarchiv
- (88) Privataarchiv
- (89) Privataarchiv
- (90) Privataarchiv
- (91) Privataarchiv
- (92) Privataarchiv

Заради взривоопасното си съдържание, вече две книги на Ян ван Хелсинг бяха забранени. Не минава и ден без хората да са предупреждавани за „опасния германски автор“.

Ян ван Хелсинг отново ще разтърси светогледа Ви! Не пипай тази книга! - защото след това наистина няма да е лесно да живеете по стария начин.

Ако сте човек, който не се интересува от тайни, който никога не е желал да бъде външно и вътрешно богат, който не се е питал как да постигне успех и добро здраве, тогава книгата не е за Вас. Ако обаче чувствате, че нещо в света наистина не е наред и продължавате да се интересувате от живота, от тайните на „просветения“ ни век, това е Вашата книга. Само не казвайте, че не сте били предупреждени! Ян ван Хелсинг ще Ви разкаже случки и истории, които ще Ви дадат власт над собствения Ви живот - а който има власт, носи по-голяма отговорност.

Изберете сами - да продължавате да живеете, както досега, или да промените съдбата си? Решението е изцяло Ваше.

„Атлантическото знание категорично заявява: човекът притежава сила на мисълта и чрез нея може да бъде Творец - да, той е не само част от Творението, но е и част от Твореца! Помислете още веднъж: Ние не само сме част от Творението, ние сме част от Твореца и имаме силата и средствата да творим сами!!!“

Ян ван Хелсинг